

[Nghịch Thủy Hàn Đồng Nhân] Phi Thường Ái Tình

Contents

[Nghịch Thủy Hàn Đồng Nhân] Phi Thường Ái Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	25
7. Chương 7	31
8. Chương 8	36
9. Chương 9	41
10. Chương 10	47
11. Chương 11	52
12. Chương 12	62
13. Chương 13	71
14. Chương 14	79
15. Chương 15	84
16. Chương 16	89
17. Chương 17	95
18. Chương 18	100
19. Chương 19	107
20. Chương 20	113

[Nghịch Thủy Hàn Đồng Nhân] Phi Thường Ái Tình

Giới thiệu

Editor: Lala Monica aka Vọng NguyệtBeta: Mặc ThủyThể loại: đồng nghiệp văn Nghịch Thủy Hàn, hiện đại, HECâu ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghich-thuy-han-dong-nhan-phi-thuong-ai-tinh>

1. Chương 1

“Reng ” sáng sớm, đồng hồ báo thức dồn hết sức các chức năng reo thật lớn, trong chăn vươn ra một bàn tay, lần mò bắt lấy thủ phạm quấy nhiễu giấc mộng đẹp của người khác, dùng sức nhấn một cái, thế giới thanh tĩnh trở lại, tay rút về, Thích Thiều Thương xoay người một cái, tiếp tục gấp chu công.

Qua một lát, “Ồ ” một âm thanh của cái kèn kéo dài nhưng tuyệt đối không êm tai phá không mà đến, tiến vào màng nhĩ của Thích Thiều Thương, hấn giật mình ngồi dậy, đầu chóng mặt một trận.

Trường của Thích Thiều Thương là đại học sư phạm, không phải trường quân đội, nhưng trường này có chỗ đặc biệt, trước mười phút mỗi ngày vào lúc sáng sớm và đầu giờ học buổi chiều, đều vang lên tiếng kèn, để nhắc nhở những học sinh còn đang trong mộng đẹp bắt lên lớp!

Lấy lại bình tĩnh, cầm đồng hồ báo thức lại nhìn, quả nhiên là bảy giờ năm mươi phút.

“Các anh em, dậy nhanh dậy nhanh! Chỉ còn mười phút thôi!” Thích Thiều Thương vừa mặc quần áo vừa la to.

Không có phản ứng! Sáu người anh em kia hoặc là trở mình một vòng hoặc là trong miệng “Ừ ừ” hai tiếng, nghiêng đầu tiếp tục ngủ.

Thích Thiều Thương từ trên giường nhảy xuống, đẩy đẩy người này, chọt chọt người kia, “Này! Chút nữa là giờ của Hoàng biến thái đó, không muốn chết thì dậy nhanh lên!”

Vừa nghe ba chữ “Hoàng biến thái”, mọi người lập tức ngồi bật dậy, vừa than khổ vừa luống ca luống cuống mặc quần áo.

Giáo sư đại học thường mất nhấm mắt mở đối với học sinh đến muộn, quá nghiêm túc đối với bản thân hay với người khác đều không tốt, nhưng lúc nào cũng có loại người khiến cho người khác chán ghét, tỷ như giáo viên ngữ âm học Hoàng Kim Lân, giờ học biến thái, người cũng biến thái, học sinh nào dám trốn tiết giờ của ông hoặc đến trễ dù là nửa giây, điều sẽ chờ đợi học sinh đó là bài tập thêm ngoài giờ huấn luyện ngữ âm cao cấp, nào là âm mũi, âm cổ, âm họng..... Còn có âm lưỡi (cái lưỡi đại gia thừa biết, mở miệng thật to là có thể thấy đầu lưỡi bên trong khoang miệng, trong tiếng Nga thì hay dùng đầu lưỡi phát âm, chọt vô cùng bội phục người nước Nga, phát âm kiểu đó đúng là đánh chết cũng không phát âm được) loại bài tập thêm ngoài giờ này ai thử mới biết, khổ muốn chết a!!!

“Con của họ Hoàng!” Mục Cừ Bình vừa mang vớ vừa chửi, “Thật muốn cạy miệng ông ra mà nhìn, đầu lưỡi của ông mọc kiểu gì, âm thanh biến thái như vậy cũng phát ra được!”

Mạnh Hữu Uy ngáp dài cầm lấy chậu rửa mặt khăn rửa mặt vào nhà tắm, vừa đi vừa oán giận, “Sớm như vậy, mệt muốn chết! Nghe nói ở Bắc Kinh có trường học vì bị “sars” phải nghỉ học, anh nói xem cái “sars” đó sao lại không lan đến trường chúng ta..... ai da, Lao nhị ca, sao đánh em?”

“Đánh cậu là đúng rồi!” Lao Huyết Quang vừa theo kịp trùng mắt nhìn tiểu Mạnh, “Sars để đùa giỡn sao? Sẽ chết người đó! Cậu chỉ sợ thiên hạ không loạn phải không!”

“Kỳ thực cũng không phải là không thể.....” Thích Thiều Thương mới từ nhà tắm đi ra chạm mặt Lao nhị ca và tiểu Mạnh, thuận miệng nói ra, “Tỉnh của chúng ta gần Bắc Kinh nhất, sớm muộn gì cũng tới thôi.”

Mọi người trong phòng 731 giống như có chiến tranh nhanh chóng hoàn thành việc rửa mặt, bỏ sách vở vào cặp, điểm tâm cũng không ăn, dưới sự lãnh đạo của “Đại đương gia” Thích Thiều Thương, cùng nhau hùng hổ đạp xe đạp thẳng đến lớp học.

Sở dĩ gọi Thích Thiều Thương là “Đại đương gia”, không phải vì anh lớn tuổi nhất, mà là anh có chức lớn nhất, Thích Thiều Thương vừa là trưởng ký túc xá phòng 731 vừa là lớp trưởng lớp một khoa tiếng Anh, cho nên bị các anh em thân thiện gọi là “Đại đương gia”.

Bảy người một đường chạy như điên, rốt cuộc cũng kịp chạy vào lớp trước khi chuông vang lên, mà thầy Hoàng luôn đến sớm hơn năm phút lại bắt ngờ không có mặt.

“ ‘Đội quân vi khuẩn’ cuối cùng tới rồi!”

“Xem ra lại ngủ quên!”

“Cậu xem tên Mục Cừ Bình kia, tóc vẫn chưa chải đằng hoàng, giống như cái tổ gà, ha ha.....”

“Thích đại lớp trưởng hôm nay mặc đồ trông thật đẹp trai nha!”

“Không phải ngày hôm qua cậu ấy cũng mặc y như vậy sao? Cậu nha, đừng quá mê muội nữa, người ta đã có bạn gái rồi.....”

“Thật ra ta thấy tiểu Cố đẹp trai hơn! Hơn nữa vẫn chưa có bạn gái a!”

“Cho cậu khăn tay nhanh chóng lau miệng đi, nước miếng chảy đầy đất rồi kìa.....”

.....

Các nữ trong lớp bàn bạc rất sôi nổi??? Bàn bạc cái gì, Thích Thiếu Thương bọn họ phiền muộn không thôi, từ lúc khai giảng, bọn họ đối với số ký túc xá của cậu cực kỳ chán ghét, có ai muốn có quan hệ với cái xú danh “731” rõ ràng kia chứ? Nhưng mà ký túc xá là do nhà trường phân chia, nếu không có việc gì đặc biệt thì không có khả năng đổi chỗ khác, xem ra cái danh hiệu này phải mang đủ bốn năm.

Thích Thiếu Thương không dưới một lần hướng người nào đó oán trách cái số hiệu ký túc xá đáng hận này, mà người nọ rất bình tĩnh rất chắc chắn rất chính nghĩa nói, “Các cậu đều không phải Đội quân vi khuẩn”

Thích Thiếu Thương cảm động mở to hai mắt sáng rỡ.

“ Các cậu căn bản là ổ thổ phỉ!” người nọ trừng mắt liếc hán đầy vẻ xem thường, phát áo bỏ đi.

Thích Thiếu Thương khóc không ra nước mắt.

Thích Thiếu Thương vừa vào cửa liền thấy người thường hay vu tội mình là “Trùm thổ phỉ” đang bình thản ngồi ở bàn đầu trong góc phòng, vừa nghe radio vừa đọc sách, mái tóc xoăn nhẹ rũ xuống vương trên khoeo mắt, tạo nên cảm giác..... ừm..... điềm tĩnh.

Không ngoài dự kiến của Thích Thiếu Thương, bên cạnh cậu có một chỗ trống, trên bàn bày một cuốn vở, bên cạnh còn để một gói bánh bao vẫn còn nóng hổi.

Thích Thiếu Thương mặt mày rạng rỡ mở cờ trong bụng chạy qua, đặt mông ngồi ở chỗ trống kế bên, thở hổn hển, cầm bánh bao trên bàn lên bỏ vào miệng, “Ừm..... Thơm quá..... Đói muốn chết..... Tịch Triều, không khách sáo nhé, ha ha.....”

Cố Tịch Triều cũng không ngẩng đầu lên.

Lúc Thích Thiếu Thương và Cố Tịch Triều quen nhau, họ vẫn còn là hai đứa trẻ mập mập đáng yêu, nhà hai người kế bên nhau, cửa sổ sát cửa sổ, bọn họ có thể xem là thanh mai trúc mã, dĩ nhiên, là bạn bè tốt anh em tốt.

Cố Tịch Triều biết Thích Thiếu Thương tuy là có điểm không thật thà, có điểm vô lại, có chút bản chất thổ phỉ, mọi thứ khác đều rất tốt, chỉ là rất ham ngủ, bởi vậy từ trung học bắt đầu ở nội trú, đồ ăn sáng của Thích Thiếu Thương hầu như đều do Cố Tịch Triều chịu trách nhiệm, rồi tới đại học, còn chịu thêm trách nhiệm giữ chỗ ngồi nữa.

Kỳ thật, Thích Thiếu Thương ham ngủ là có nguyên nhân, anh bẩm sinh huyết áp thấp, sáng sớm rời giường hay bị choáng váng mặt mũi, cuối cùng phải trở lại giường thật lâu mới thức dậy được, giờ nghỉ trưa lại tiếp tục ngủ.

Cố Tịch Triều cũng vì biết việc này mới có thể mặc kệ anh, nếu không với tính tình của cậu, cậu có thể nghĩ ra vô số cách khiến anh phải bỏ cái tật xấu này rồi.

Thích Thiếu Thương nuốt xong một miếng bánh bao, xoay đầu kề sát vào Cố Tịch Triều, “Tịch Triều, nghe gì vậy? VOA? BBC?”

Cố Tịch Triều quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thật ồn ào!

Thích Thiếu Thương dứt khoát đưa tay qua, kéo tai phone bên phải của cậu, sau đó nhét vào lỗ tai trái của mình, “Cho tôi nghe nữa.”

Cố Tịch Triều bực bội quay qua trừng mắt liếc tên trùm thổ phỉ, nhưng cũng không giật tai phone lại.

“Tôi còn nghĩ cậu đang nghe tiếng Anh chứ, thì ra đang nghe tin tức à!” Thích Thiếu Thương cười nói.

“Cậu không lo lắng sao?” Cố Tịch Triều nhìn Thích Thiếu Thương đang cười vô tư, hỏi, “Bạn gái cậu đang ở Bắc Kinh, cậu không sợ sẽ.....”

“Yên tâm đi, trường của Hồng Lệ đã phong tỏa,” Thích Thiều Thương nói, “Chỉ cần ngoan ngoãn ở yên trong trường không chạy lung tung nhất định sẽ không sao, hơn nữa sức khỏe Hồng Lệ tốt lắm! Tích Triều cậu lại càng không cần lo lắng, Văn Tình ở nước ngoài.....”

Thích Thiều Thương còn chưa dứt lời, nháy mắt liền nhìn thấy ánh mắt của Cố Tích Triều ảm đạm..... không nên nhắc đến! Thích Thiều Thương nhanh chóng im miệng, có chút hối hận liếc nhìn tờ từ vựng Toefl trong tay Cố Tích Triều vừa nhìn được một nửa, quyết tâm không nhỏ nha! Thích Thiều Thương đột nhiên cảm thấy trong lòng lo lắng không yên.

Trong lúc nhất thời hai người đều không nói gì, bên tai chỉ có tiếng của một nữ MC phát ra từ radio rất rõ ràng:

“Hôm qua tại khu XX thành phố Q của tỉnh chúng ta phát hiện ca bệnh sars, trước mắt đã được đưa đến bệnh viện nhân dân tỉnh chữa trị..... Đây là ca bệnh sars đầu tiên của thành phố chúng ta, sở y tế tỉnh đã ra quyết định khẩn cấp.....”

Cái gì?! Hai người nhìn nhau, cùng lúc ngây ngốc, thành phố Q? Đó không phải quê nhà của bọn họ sao?

Không phải vậy chứ? Thích Thiều Thương nghĩ, buổi sáng mình bắt quá là thuận miệng nói thôi, sao có thể lại linh nghiệm như vậy! Hơn nữa quê nhà của mình lại là nơi đầu tiên gặp nạn! Càng nghiêm trọng hơn là Bệnh viện nhân dân thành phố Q?

Thích Thiều Thương không hề lo lắng cho Túc Hồng Lệ bởi vì cơ hội cô tiếp xúc với vi khuẩn dù sao cũng không cao, không cần phải lo lắng vô cớ, chính là cha mẹ của anh là bác sĩ trong bệnh viện nhân dân thành phố Q! Nhớ đến những bác sĩ tuyến đầu đã hy sinh ở Quảng Châu và Bắc Kinh, Thích Thiều Thương liền không rét mà run, hận không thể lập tức lao ra khỏi phòng học gọi điện về nhà.

Một bàn tay lạnh lạnh giữ Thích Thiều Thương đang xúc động lại, “Đừng nóng vội, có lẽ..... Có lẽ không nghiêm trọng vậy đâu.....” giọng nói của Cố Tích Triều không phải thực khẳng định, nhưng đôi mắt sáng của cậu vẫn làm cho Thích Thiều Thương nhất thời bình tĩnh lại.

Anh nhìn ra được Cố Tích Triều đang lo lắng, tuy rằng hoàn cảnh gia đình cậu..... ừm..... có chút phức tạp, nhưng đối với người nhà của mình, kỳ thật cậu vẫn rất quan tâm.

“Ừ, không sao, nhất định không có việc gì!” Thích Thiều Thương cũng vội vàng nói, an ủi chính mình cũng là an ủi Cố Tích Triều vốn không biểu lộ suy nghĩ.

Những người khác trong phòng học cũng bắt đầu bàn tán ồn ào. Học sinh khoa ngoại ngữ không ít người có thói quen nghe radio vào sáng sớm, VOA, BBC nghe chán thì nghe tin tức, nghe nhạc, vì vậy không quá một phút tin tức liền lan truyền đến toàn lớp. Khoa tiếng Anh của đại học sư phạm chỉ tuyển học sinh trong tỉnh, cho nên học sinh trong lớp đều cùng một tỉnh, biết được tin vi khuẩn sars nhanh như vậy đã đến quê nhà của mình, trong lớp có người thì bất ngờ, có người lo lắng, có người đứng đờm thậm chí có người vui sướng thấy người gặp họa chỉ sợ thiên hạ không loạn. Một lúc sau lớp học như bùng nổ, khắp nơi đều là tiếng của các nữ hô to gọi nhỏ, líu ríu.

Vì sao nói đều là tiếng của nữ? Bởi vì học viện ngoại ngữ từ trước đến nay âm thịnh dương suy, ví dụ như lớp một, cả lớp có bốn mươi một học sinh, chỉ có tám nam, tiếng của nam đều bị át đi!

Tám nam này, trong đó hết bảy người là “Bảy con sói” phòng 731, còn lại một người bất hạnh bị phân đến ở cùng với học sinh khoa luật, khoa báo chí chính là Cố Tích Triều.

Cho nên, muốn hỏi Thích Thiều Thương trong trường này người mà anh hận nhất là ai, anh nhất định không chút do dự nói cho người đó biết là người quản lý phân chia ký túc xá tuy đến bây giờ anh cũng không biết người đó là ai. Đem anh phân đến “Đội quân vi khuẩn” đã đành, còn cố tình để tám nam, bảy người một gian ký túc xá (chính là cái loại ký túc xá cực kỳ đơn sơ có giường tầng trên dưới tám cái, một cái để hành lý, còn lại cho bảy cái người nằm, nhà tắm, phòng vệ sinh chính là một phòng có hai công dụng, khóc), cuối cùng người bị phân đi lại là Cố Tích Triều! Lúc lấy chìa khóa Thích Thiều Thương cực kỳ buồn bực, trái lại Cố Tích Triều thì không hề gì quăng cho anh một cái liếc mắt, “May mắn,..... cuối cùng sau này cũng bớt bị cậu làm phiền.....”

Nhưng từ đó thời gian Cố Tích Triều bị làm phiền chỉ tăng chứ không giảm, dần dần Thích Thiều Thương ở khoa luật và khoa báo chí cũng có chút danh tiếng – đương nhiên là do bạn cùng ký túc xá của Cố Tích Triều ban tặng.

Đối với nữ khoa tiếng Anh mà nói, các cô quả thực rất may mắn, bởi vì trong lịch sử nam của khoa tiếng Anh từ trước đến nay không chỉ ít về số lượng, mà mặt chất lượng cũng..... Không nói thì thôi, đây quả thực là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng của nữ khoa tiếng Anh!! Nhưng mà – lớp một năm nay lại có tới hai người cực phẩm, tuy rằng một người mang danh hoa đã có chủ, một người lãnh đạm không để ý đến người khác, nhưng – có thể mỗi ngày ngắm nhìn đường đường một mỹ nhân cũng là một loại hưởng thụ a!

Thì ra Hoàng Kim Lân chưa từng tới muộn hôm nay có việc gấp tạm thời không đến lớp, chuông reng vào lớp đã được mười lăm phút mới thấy một giáo viên lạ mặt đến, giống như sinh viên mới tốt nghiệp, các học sinh vừa thấy người mới trẻ tuổi lập tức tùy tiện rất nhiều, nói chuyện phiếm, xem sách giải trí, ngủ,..... Tóm lại hầu như không ai nghe giảng.

Cố Tích Triều quay đầu nhìn Thích Thiều Thương, quả nhiên không ngoài dự đoán của cậu, đi gặp chu công mà, nhẹ nhàng rút ra quyển bút ký dưới cánh tay của anh, Cố Tích Triều chống cằm nhìn thầy giáo trẻ chưa có kinh nghiệm kia.

Giờ học này giảng thật sự nhàm chán, Cố Tích Triều dứt khoát mở tờ photo Toefl ra xem, chẳng qua lúc nghe thấy giảng đến chỗ quan trọng mới kéo vở ra ghi vài chữ.

Có lẽ mọi người rất không kiên nhẫn gì, có lẽ thầy giáo trẻ tuổi mới tới này khả năng chịu đựng áp lực tâm lý còn kém, cuối cùng thầy giáo không thể nhịn được nữa mà nổi giận.

Thầy nổi giận ùng ùng bước nhanh về hướng người nào đó ngồi ở bàn đầu tiên còn đang ngủ rất lộ liễu chỉ thiếu điều chưa chảy nước miếng nữa thôi, mà người tỉnh táo bên cạnh cũng không gọi anh, cậu biết đây là tình trạng gì, người kia có gọi cũng không dậy, đánh thức càng phiền toái.

Không ngờ thầy giáo tương đối dũng mãnh, dồn sức vỗ bàn, Thích Thiều Thương giật mình “Đùng” một cái đứng lên, ngay sau đó là một trận choáng váng, thiếu chút nữa té ngã.

Cũng may Cố Tích Triều nhanh tay lẹ mắt giúp anh chống đỡ, anh cảm kích nhìn thoáng qua Cố Tích Triều, quay qua đối diện với thầy giáo đang trợn mắt nhìn mình, anh sợ nhất khi ngủ bị giật mình tỉnh giấc, bởi vì như vậy anh sẽ đột nhiên chóng mặt, rất không thoải mái.

Vì thế, Thích Thiều Thương đầu óc không mấy tỉnh táo liền cãi lại thầy giáo hai câu, kết quả – anh bị thầy giáo lịch sự “Mời” ra khỏi phòng học. Lúc gần đi tiện tay giật cái radio của Cố Tích Triều.

Trong phòng im lặng được một chút, nhưng mà loại uy hiếp này rất nhanh liền mất đi hiệu quả, nói chuyện phiếm, xem sách giải trí, ngủ,..... Nói chung lại không có ai nghe giảng.

Thầy giáo trẻ lại bị chọc giận, “Lớp các người là lớp như thế nào! Lớp trưởng các người là ai? Đứng ra!”

Mọi người không lên tiếng, hồi lâu không ai nói, càng không ai đứng ra, còn có tiếng cười nhẹ mơ hồ truyền ra.

Thầy giáo đành phải hỏi Cố Tích Triều ngồi ở bàn đầu vẫn rất im lặng có vẻ nghe giảng bài, “Lớp trưởng các người đâu?”

Cố Tích Triều lãnh đạm quét mắt thầy giáo trẻ một cái, bình tĩnh nói, “Vừa mới bị thầy đuổi ra ngoài đó!”

2. Chương 2

Mười hai giờ, buổi học sáng kết thúc, Cố Tích Triều không đi căn tin mà về thẳng ký túc xá, lúc này đến căn tin, chỉ sợ cướp được cơm người cũng tan nát.

Vừa vào cửa phòng 728, không ngoài dự đoán nhìn thấy ai đó bị thầy giáo đuổi ra khỏi lớp nhân tiện trốn luôn hai tiết phiên dịch đang vừa ăn cơm vừa cùng anh em trong ký túc xá tán dóc rất vui vẻ, hai lúm đồng tiền thật sâu rất là bắt mắt.

Vừa thấy Cố Tích Triều trở về, Thích Thiều Thương lập tức chạy ra đón, cầm theo hộp cơm đưa tới trước mặt cậu, “Tích Triều, tôi đã mua cơm dùm cho cậu, đúng mười một giờ năm mươi lăm phút, còn rất nóng, nước nóng tôi cũng đã lấy giúp cậu, hi hi.....” vẻ mặt cười nịnh nọt.

Cố Tích Triều liếc anh một cái, tức giận nhận lấy hộp cơm.

Thích Thiều Thương cười hi hi dựa sát lại, “Tích Triều, thầy giáo trẻ kia cậu giúp tôi đòi lại công bằng đi?”

Cố Tích Triều hừ lạnh không đáp một tiếng, ngồi xa một chút mở hộp cơm ra, cá kho, cần tây xào thịt, đúng là món cậu thích, khỏe miệng không giấu được khe cong.

Thích Thiều Thương sáp đến gần, chớp đôi mắt to vẻ mặt mong đợi.

Bị anh nhìn chăm chăm như vậy, thì đừng mong ăn được cơm, Cố Tích Triều buông đũa chùi chùi tay, lấy trong cặp ra một xấp giấy dày đặt trước mặt Thích Thiều Thương.

Cầm hai cuốn tập chép bài đặt vào tay Thích Thiều Thương, Cố Tích Triều nói, “Hai cuốn này..... là chép bài ngữ âm và phiên dịch..... Yên tâm, hôm nay thầy dạy phiên dịch không điểm danh.....”

“Vậy sao.....” Thích Thiều Thương thở dài nhẹ nhõm, thầy dạy phiên dịch hay nói anh không biết sợ là gì, anh lo lắng nhất là thầy giáo trẻ dạy học ngữ âm vạ nhất tổ cáo với Hoàng biển thái, anh chắc chắn chịu không nổi.

Cố Tích Triều lại đưa cho anh sáu bảy túi giấy, “Đây là hồ sơ đảng viên dự bị chuẩn bị tham gia và người tích cực, bên trong là ý kiến của mọi người, ý kiến của chi bộ, ý kiến của viện hệ đề cử vân vân..... Dù sao cậu cũng biết nên điền thế nào.....”

Thích Thiều Thương nhìn nhìn bảng khai hồ sơ thật dày trong túi giấy, nhìn nhìn Cố Tích Triều, “Cái này.....Cái này hình như là do cậu làm bí thư chi bộ phụ.....” chữ “trách” dưới ánh mắt sắc bén của Cố Tích Triều nuốt trở vào.

Kế đó Cố Tích Triều vút cho anh một tờ giấy, “Kế hoạch hoạt động của hội học sinh!Mấy người trong hội học tập không nhìn đến? Tiếng Anh, ngày thi đấu diễn thuyết, biện luận tiếng Anh..... Tóm lại cậu giúp tôi viết tường tận kế hoạch lên giấy!”

Thích Thiều Thương oán hận nhìn tờ giấy kia, than thở như muỗi kêu, “Tôi là ở hội thể dục.....”

“Thế nào?Có ý kiến?” Cố Tích Triều dù bận vẫn ung dung nhìn mặt Thích Thiều Thương nhả một đồng.

“Không..... không.....” Thích Thiều Thương nhanh chóng lắc đầu, là đang cầu xin người ta mà!

“Vậy thì tốt!”Cố Tích Triều cười cười, “Còn có luận văn Đặng luận cậu giúp tôi viết luôn đi!..... Ừ, cứ như vậy, tôi ăn cơm tiếp.”

Không nhìn gương mặt khổ qua của Thích Thiều Thương nữa, Cố Tích Triều cúi đầu ăn cơm, được một lúc hình như nhớ tới cái gì quay qua nói với Thích Thiều Thương, “Thầy giáo trẻ kia..... Cậu không cần lo lắng, tôi cùng thầy ấy nói chuyện rồi, chuyện hôm nay thầy sẽ không truy xét, cũng sẽ không mách lẻo.....”

Không đợi gương mặt nhăn nhó của Thích Thiều Thương giãn ra, Cố Tích Triều lập tức dùng một ánh mắt sắc bén nhìn qua, “Cậu đừng đắc ý, tôi chỉ không muốn danh dự của lớp chúng ta bị tổn hại! Cậu làm lớp trưởng thế nào, còn làm Đại dương gia nữa! Trong lớp náo loạn như vậy cũng không thấy cậu quan tâm, còn dẫn đầu quây phá! Chộc giận thầy giáo rồi bỏ chạy mất dép, còn lại cục diện rối loạn bắt tôi dẹp dùm cậu! Tôi cho cậu biết, không – có – lần – sau!”

Thích Thiều Thương vội gật đầu không ngừng, “Phải..... Phải..... Tôi sai rồi, không có lần sau..... Tích Triều, cơm nhanh nguội lắm, mau ăn đi!”

Thành viên trong phòng 728 đều không nhịn được cườithâm, tiết mục như vậy bọn họ đã xem cả chục lần, nhưng lần nào xem cũng cảm thấy rất thú vị, hai người kia, tình cảnh này, nhìn thế nào cũng giống người vợ nhỏ lợi hại đang dạy dỗ người chồng không nên thân —— Đương nhiên, những lời này không ai có can đảm nói ra, trừ phi có người ngại sống lâu.

Lúc lão Đại phòng 728 trở về, vừa vặn nhìn thấy Cố Tích Triều gương mặt giận dữ khoa tay múa chân và Thích Thiếu Thương đang ủ rũ khom lưng cuối đầu, thuận miệng nói một câu, “Ai da, tiểu Cố, lại đang dạy vợ (dạy Thích) à!”

Không đợi Cố Tích Triều mở miệng, Thích Thiếu Thương liền nhảy dựng lớn tiếng kháng nghị, “Lão Đại người nói gì sai rồi! Tích Triều là vợ mới phải chứ!” —— Người không sợ chết tại đây nè! —— “Tích Triều khi còn nhỏ đã nói phải gã cho ta!”

“Đó là chuyện lúc nhỏ có được không!” Cố Tích Triều đập bàn đứng lên, gương mặt đỏ bừng.

Đám bạn thân trong ký túc xá mặt cũng đỏ bừng, kiềm chế không cười.

Thích Thiếu Thương nhảy “vèo” một cái ra phía sau lão Đại trốn, lộ ra cái đầu, mặt vui vẻ cười, “Dù sao cậu cũng nói “Tôi bằng lòng”, còn nhận nhẫn của tôi cho cậu mà!” Đương nhiên là nhẫn cỏ —— “Bà xã, cậu đừng hòng chối!”

“Thích! Thiếu! Thương!” Cố Tích Triều nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay thật chặt đến nổi vang lên tiếng “răng rắc”.

Thích Thiếu Thương thấy tình hình không ổn, nhanh chóng chạy lui đến cửa, nếu không chạy trốn sợ là chết không toàn thây.

“Tiểu Tứ, đóng cửa!” Cố Tích Triều hướng về người đứng cạnh cửa quát lớn.

Cánh cửa hy vọng ở trước mặt Thích Thiếu Thương bị một bàn tay nhanh nhẹn khóa trái cửa.

Chạy trời không khỏi nắng, Thích Thiếu Thương suy nghĩ, sau này nhất định phải hối lộ hối lộ tiểu Tứ.

.....

Buổi chiều, lớp nghe, Thích Thiếu Thương vẫn buồn ngủ như cũ, nhưng vừa động khước miệng liền vô cùng đau làm cho anh ngáp cũng không dám, thẳng đến nước mắt lưng tròng. Ai oán nhìn ai đó đang chăm chú nghe tai phone, sờ sờ khước miệng, thở dài, tên kia đánh người ta thật là không chút lưu tình mà!

“Now, I will find someone to answer the first five questions.” Nghe xong một đoạn băng, thầy giáo chuẩn bị tìm người trả lời câu hỏi, Thích Thiếu Thương nhanh chóng lấy lại tinh thần, phát hiện mình này giờ không nghe gì hết.

Ánh mắt thầy giáo nhìn quanh lớp một vòng, nói lớn, “D4, please!”

May mắn mình là C4, Thích Thiếu Thương thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà —— D4?

Chỉ thấy Cố Tích Triều bên cạnh không chút lo lắng tháo tai phone ra, cao giọng trả lời, “No.1 is B, No.2 is C..... That’s all.”

Giọng nói nghe rất hay! Nhất là lúc truyền tới lỗ tai, mang theo một chút trầm thấp và kỳ ảo, Thích Thiếu Thương nghĩ, so sánh xuống, giọng của phát thanh viên radio thật sự không dám khen tặng.

“Excellent!” Trong toàn bộ đáp án, thầy giáo không khỏi tán thưởng, nói tiếp, “The next five questions, who will.....”

Thích Thiếu Thương lại bắt đầu hồi hộp, vạn nhất bị gọi trúng rất mất mặt, vì thế ——

“Tích Triều, Tích Triều, cho tôi xem đáp án được không?” Thích Thiếu Thương nhỏ giọng năn nỉ.

Người bị kêu không hề phản ứng, chỉ cúi đầu xem sách giáo khoa.

“Tích Triều ——”

Không để ý tới.

“Tích Triều ——”

Vẫn là không để ý.

Không còn biện pháp, chơi đòn sát thủ vậy ——

“Bà xã!!”

“Ai là bà xã của người!” Cố Tích Triều không nhịn được nữa thấp giọng quát.

“Ha ha ha ——” Cả lớp cười âm lên.

Kỳ thật tiếng của Cố Tích Triều không lớn, đáng lẽ ngoại trừ Thích Thiệu Thương không ai nghe thấy, nhưng mà —— micro thầy giáo đưa cậu trả lời câu hỏi khi này vẫn mở quên chưa tắt, mà chính cậu cũng quên trả micro về, vì thế cả lớp —— đều nghe thấy!

Cố Tích Triều lập tức đỏ bừng, hung hăng trừng mắt Thích Thiệu Thương liếc một cái, phát hiện tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện vậy mà dám cười! Nếu không phải đang ở trong lớp học, cậu khẳng định sẽ vung một quyền qua.

“Tích Triều, chờ tôi với!”

“Cách xa tôi một chút!”

Cố Tích Triều lướt qua trước xe ô tô, Thích Thiệu Thương đuổi theo ở phía sau không rời, hai bánh xe cũ nát vang lên lang keng bang lang, cứ như vậy một đường rượt đuổi chạy về ký túc xá.

Thở hổn hển bò lên tầng bảy, Thích Thiệu Thương đi theo cậu đến cửa phòng 728, vừa định đi vào, cậu quay đầu quăng cho anh cái nhìn xem thường, người kia sững sờ, chỉ trong chớp mắt sau, cửa “Rầm” một tiếng đóng lại.

Kế đó Thích Thiệu Thương nghe được Cố Tích Triều nói với bạn học ở trong ký túc xá nói, “Hôm nay không ai được cho tên hỗn đản kia tiến vào!”

Lần này xong rồi! Anh thà rằng Cố Tích Triều đánh anh hai quyền, cũng không muốn bị cậu bỏ mặc ngoài cửa không để ý tới. Thích Thiệu Thương ủ rũ trở về phòng 731, nằm sát trên tấm trải giường đau khổ suy nghĩ xem làm thế nào để gặp tắt tiểu hỏa sơn đang bạo phát. Mãi đến khi anh em trong ký túc xá ăn xong cơm chiều trở về, anh vẫn còn là đầu gỗ ngồi một chỗ buồn phiền.

“Đại đương gia, xích qua bên kia đi, trả chỗ này cho tôi!” Mục Cừ Bình ồn ào chen qua.

Thích Thiệu Thương một cước đạp tới, “Đi! Đến chỗ tiểu Mạnh ngồi đi!”

“Đây là giường của tôi.....” Mục Cừ Bình lăm bằm bỏ đi, lúc Đại đương gia không vui bớt chọc thì tốt hơn.

“Cộc cộc cộc ——”

“Ai đó?”

“Thích Thiệu Thương có ở đây không?” Là tiểu Tứ phòng 728.

Thích Thiệu Thương lập tức từ trên giường bắn ra, chạy đi mở cửa.

“Còn chưa ăn cơm sao? Tiểu Cố nấu mì, kêu cậu qua ăn.” Tiểu Tứ nói.

Thích Thiệu Thương ngoáy ngoáy lỗ tai, anh không có nghe lầm chứ? Cố Tích Triều nấu mì cho anh ăn?

“Không cần lo, cậu không đi tiểu Cố mới giận!” tiểu Tứ vươn tay nắm Thích Thiệu Thương đang ngơ ra kéo đi, thẳng đến phòng 728.

Tới cửa phòng 728, Thích Thiệu Thương hít hít cái mũi, ừm, mùi sườn kho, rất thơm, nếu là lúc khác, anh đã sớm chảy nước miếng ba ngàn trượng, tài nấu ăn của Cố Tích Triều cũng rất tuyệt, nhưng mà lần này —— cậu thật sự không có hạ độc ở trong sao?

Nhìn thấy Thích Thiệu Thương đứng ở cửa, Cố Tích Triều xoay qua nhìn anh cười hết sức “Ngọt”.

Thích Thiệu Thương thoáng cái tâm viên ý mã, nụ cười như vậy —— Chỉ sợ dù là ai nhìn thấy đều phải tim đập thật nhanh.

Sau đó anh liền bước vào trong mà không thể không chế đại não, ngồi xổm bên cạnh Cố Tích Triều nhìn mì trong nồi, quả là rất thơm, bụng Thích Thiệu Thương bắt đầu kêu “ọt ọt”, thật sự đói bụng.

“Hai người từ từ ăn, chúng tôi đi học đây!” Bọn tiểu Tứ học chung lớp báo chí ôm sách vở rời khỏi.

Mấy người thuộc lớp luật có hoạt động, căn bản không có về.

Thích Thiếu Thương âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lần này cho dù bị chính thật sự thăm, ít nhất sẽ không mất mặt với người ngoài — Mặc dù ở phòng 728, mặt mũi của anh từ sớm đã không còn.

“Được rồi, có thể ăn.” Cố Tích Triều vừa nói vừa rút dây điện, ngẩng đầu nhìn Thích Thiếu Thương, vẫn cười rất hòa nhã, “Cậu thích ăn cay, thêm chút tương ớt đi!”

Thích Thiếu Thương chỉ có thể gật đầu, dù sao từ lúc tiến vào anh đã quyết định, chính là Cố Tích Triều thật sự hạ độc anh vẫn muốn ăn, hơn nữa phải toàn tâm toàn ý ăn mặt không đổi sắc không câu oán hận.

Lúc Cố Tích Triều bỏ thêm tương ớt vào trong nồi, tim Thích Thiếu Thương vẫn không tự chủ được đập liên hồi, vụn nhát tay cậu “không cẩn thận” run một chút đem cả chai tương ớt đổ vào, vậy thì có thể — hoàn hảo, lần này Thích Thiếu Thương cũng lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử.

Lúc mì đổ ra hương thơm ngào ngạt, Thích Thiếu Thương xúc động muốn khóc, Cố Tích Triều thật sự dễ dàng tha thứ cho anh như vậy sao?

“Chút nữa theo tôi đến hội học sinh.” Thản nhiên nói, nghe không thấy bất kỳ cảm xúc nào.

“A?” Thích Thiếu Thương từ trong hộp cơm ngẩng đầu nhìn Cố Tích Triều.

“Hội trưởng Lý vừa mới gọi điện tới nói ta đến làm thêm giờ.” Cố Tích Triều đem nước và mì còn lại trong nồi đổ vào hộp cơm của Thích Thiếu Thương, “Ăn nhiều một chút, đêm nay hội rất nhiều việc..... Thông tin đăng ký của học sinh cả trường phải nhập lại lần nữa, hệ thống cũ cần phải đổi mới.....”

“Toàn trường?!” Thích Thiếu Thương phun cả ngụm nước, “Vậy, vậy là hơn vạn người hả!!..... Cậu..... Cậu đừng trêu tôi.....” Nhận thấy ánh mắt lạnh lùng của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương lập tức xui xuống ba phần, “Công việc cậu giao cho tôi còn chưa làm xong?Cậu..... Cậu không giận tôi chứ?”

Cố Tích Triều thu dọn nồi cơm điện và hộp cơm định đem vào nhà tắm rửa, lúc đi tới cửa quay đầu lại, trên mặt mang theo ba phần tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi oán hận, “Lần sau còn dám nói lung tung có tin tôi thật sự đổ hết chai tương ớt vào cho cậu ăn chết luôn.”

Thích Thiếu Thương dám khẳng định, cậu vừa rồi nhất định đã có ý nghĩ đó, vì thế nhanh bước lên tiếp nhận nồi chén trong tay cậu, “Tôi đi rửa!” sau đó cười hì hì tiến đến bên tai cậu nói, “Tích Triều, kỳ thật cậu cũng không muốn chinh tôi như vậy có phải không?” Nói xong nhanh chóng vọt đi, tránh được chiếc đĩa do Cố Tích Triều phóng tới, chuồn vào phòng tắm.

Công việc trợ lý của Cố Tích Triều ở hội học sinh là nhà trường phân công cho những học sinh cần được trợ giúp để theo học, công việc này đơn điệu buồn tẻ rườm rà mà lại không cần đến kỹ năng, đã nhàm chán lại làm mệt người, nếu không vì tiền lương đủ cho sinh hoạt phí một tháng của mình, cậu đã sớm từ bỏ.

Người bên ngoài nhìn vào, Cố Tích Triều quả thực là một siêu nhân, đã là bí thư chi đoàn của lớp, lại là hội trưởng hội học sinh hội học tập, còn là tổ phó tổ văn học, vừa làm việc của hội học sinh, lại thường xuyên ở bên ngoài kiêm luôn dạy kèm và vân vân, một người cùng lúc làm nhiều chuyện như vậy, đương nhiên rất bận rộn!

Nhưng người hiểu rõ cậu đều biết, thực ra siêu nhân chính là Thích Thiếu Thương, bởi vì Cố Tích Triều gần như đem tất cả công việc không có không cần kỹ năng hoặc là không có ý nghĩa cần phải làm — Tóm lại là chuyện có thể giao cho người khác làm toàn bộ giao cho Thích Thiếu Thương, bản thân Thích Thiếu Thương cũng là thân kiêm hai chức gần như gánh vác hai phần ba công việc của cậu.

Đối với việc này, Cố Tích Triều đúng lý hợp tình — Không để cho anh có thời gian làm việc khác, cái tên kia còn không ngủ thành đầu heo!

Mà Thích Thiếu Thương tuy ngoài miệng hay nhiều lời oán hận, than vãn thế giới này không công bằng, mình chính là một nhân công bị áp bức dã man, Cố Tích Triều cậu so với địa chủ tư bản còn ác hơn..... Nhưng trên thực tế, mỗi khi nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Cố Tích Triều, anh chỉ hận mình không thể

giúp cậu chia sẻ. Đối với người cùng anh chơi từ nhỏ đến lớn, bạn bè hiểu rõ lẫn nhau, anh cảm thấy đau lòng.

Dù sao cuộc sống của anh cũng không chịu áp lực gì, mà Cố Tích Triều còn phải lo lắng về sinh hoạt phí.

“Tích Triều, trước gọi điện thoại về nhà rồi hãy đến hội học sinh.”

“Hả, được.”

Thích Thiếu Thương gọi điện thoại về nhà, không ai bắt máy, gọi đến văn phòng bệnh viện, cũng không ai bắt máy. Thích Thiếu Thương không khỏi lo lắng.

“Gọi tới nhà của tôi thử xem.” Cố Tích Triều đề nghị.

Thích Thiếu Thương làm theo, rất nhanh đầu dây bên kia truyền đến giọng nói dì Cố.

“Là tiểu Thích à..... Cha mẹ cháu ở bệnh viện họp hội nghị khẩn cấp rồi, không biết phải họp đến lúc nào..... Họ đoán cháu sẽ gọi điện thoại về, nhờ dì nói với cháu là đừng lo lắng họ không sao..... Thực ra buổi chiều ba cháu có gọi điện tới nhưng không gặp cháu..... Vậy còn..... Tích Triều đâu?” Khi nói đến Tích Triều, giọng của dì Cố trở nên dè dặt.

“Dạ, cậu ấy ở đây..... Tích Triều, lại đây.” Thích Thiếu Thương đưa ống nghe qua.

Cố Tích Triều lưỡng lự tiếp điện thoại, nhỏ giọng gọi một tiếng “Mẹ”.

“Con khỏe lắm.....”

“Mẹ có khỏe không?”

“Mẹ cũng bảo trọng.”

.....

Nghe Cố Tích Triều nói chuyện qua điện thoại, Thích Thiếu Thương rất là bất đắc dĩ thở dài, đã nhiều năm như vậy, người này, nói lời quan tâm với mẹ của mình vẫn không được tự nhiên như vậy!

“Chết rồi!” trên đường chạy xe đến hội học sinh, Thích Thiếu Thương bỗng nhiên kêu lên.

“Chuyện gì vậy?” Cố Tích Triều kinh ngạc hỏi.

“Lúc nãy quên nói với dì Cố, sau này tốt nhất là bớt tiếp xúc với ba mẹ của tôi —— không chừng họ từ bệnh viện ra mang theo ít nhiều vi khuẩn độc hại!” Thích Thiếu Thương vẻ mặt rất chân thành.

“Đồ ngốc! Họ không biết tiêu độc sao?” Cố Tích Triều nở nụ cười.

Hai bánh xe lung lay mạnh một cái, Thích Thiếu Thương xem chút lái không xong, nụ cười như vậy, nhìn nhiều năm như vậy, lực miễn dịch của anh cũng càng ngày càng kém.

Ánh trăng vừa lên cũng nhu hòa hơn.

Bão táp lại không biết khi nào sẽ đến?

3. Chương 3

“Vương Thần, nữ, tháng 2 năm 83, quê quán là.....” Cố Tích Triều cầm xấp giấy thông tin thật dày lắm nhẩm, cậu nhìn ô vuông chỉ chút đến hoa mắt.

Thích Thiếu Thương ở trước máy tính gõ chữ tạch tạch, con mắt chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm màn hình, “Còn bao nhiêu hả Tích Triều?” Tay anh cũng mỏi nhừ.

“Cũng sắp xong rồi, thông tin khoa chúng ta ghi xong chúng ta về.” Cố Tích Triều xoa xoa thái dương nói, “Ngày mai đến thêm thông tin khoa báo chí và khoa luật.”

Lúc làm việc xong, đã hơn mười một giờ rưỡi. Cánh tay của Thích Thiếu Thương mỏi nhừ không nhấc nổi, mười ngón tay đều cứng, đầu ong ong, con mắt dù nhìn cái gì cũng thấy phía trước có hàng chữ bay lượn.

Loại công việc này, thật sự là —— tàn phá thanh niên tốt của tổ quốc, Thích Thiều Thương buồn bực suy nghĩ.

Nhưng tới khi bọn họ rời khỏi phòng hành chính, Thích Thiều Thương liền rất bực bội —— Xe đạp của anh đã bị ai đó trộm mất rồi.

Thích Thiều Thương cả người vô lực, “‘Lừa sất’ của tôi đã bị hư hao như vậy —— Tên trộm này là con mắt gì chứ!!”

Sân trường rất lớn vì nằm ở ngoại ô thành phố, cho nên diện tích đặc biệt lớn, từ cuối phía đông đến cuối phía tây đi cũng phải bốn mươi phút, bởi vậy các học sinh gần như đều đi xe đạp, vì thế các vụ mất xe đạp cũng phát sinh đặc biệt thường xuyên.

“Quên đi, cái cũ không đi cái mới không tới.” Cố Tích Triều vừa đẩy xe của mình tới vừa nói, “Tôi chờ cậu đi, nếu không muốn bị nhốt ở ngoài.”

Thích Thiều Thương từ trong thống khổ mất đi “lừa” yêu dấu thoát ra, hai tay đặt lên tay lái, con mắt hướng chỗ ngồi phía sau liếc liếc, cười nói, “Hay để tôi chờ cậu, bởi vì —— Cậu so ra nhẹ hơn.”

Cố Tích Triều xoay liếc Thích Thiều Thương một cái, miệng cong lên một độ cung đáng yêu, buông tay lái ra, xoay người ngồi xuống ghế sau, miệng thầm nói, “Ai muốn chở đầu heo nhà người, ta là sợ người mỗi tay....”

Thích Thiều Thương lên xe, quay đầu lại nhìn Cố Tích Triều một cái, cười cười, không nói chuyện, trong lòng lại nghĩ, người này, biểu đạt phương thức quan tâm luôn đặc biệt như vậy.

Dáng người Cố Tích Triều rất cao, ngồi ở phía sau phải nhấc chân lên mới có thể không bị ma xát với đất, có chút mệt, cũng có chút khổ, chỗ ngồi cũng cứng ngắt, cậu dứt khoát một tay ôm eo Thích Thiều Thương, đầu dựa vào lưng anh..... Ừm..... Như vậy rất thoải mái.

Thích Thiều Thương cảm thấy eo và sau lưng vừa nóng nóng vừa ngứa ngứa, quay đầu về sau nhìn rồi lại quay đầu về phía trước, cười nói, “Mệt hả? Mệt thì ngủ đi, bất quá nhớ phải ôm chặt một chút, cẩn thận không bị ngã xuống..... Ôi!”

Eo bị nhéo một cái thật mạnh, Thích Thiều Thương khoa trương kêu một tiếng, xe đạp cũng nghiêng trái phải một chút, “Đừng phá mà..... Ai nha nha..... Cậu đừng động..... Muốn ngã rồi!.....”

Cuối cùng xe đạp ổn định, Cố Tích Triều dựa vào lưng Thích Thiều Thương, yên lặng.

“Tích Triều.”

Không phản ứng.

“Tích Triều!”

Vẫn không phản ứng.

Sẽ không ngủ thật chứ? Thích Thiều Thương suy nghĩ.

Bỗng nhiên cảm thấy đầu của cậu cọ cọ sau lưng, một giọng nói mơ hồ nhẹ nhàng truyền đến ——

“Cám ơn cậu Thiều Thương!”

Tim Thích Thiều Thương đột nhiên đập mạnh, Cố Tích Triều rất ít nói lời cảm ơn với anh, bởi vì giữa bọn họ giao tình nhiều năm như vậy, đã không thể nói ai phải cảm ơn ai nhiều hơn. Nhưng nghe được chính miệng cậu nói cảm ơn, Thích Thiều Thương vẫn là vui đến muốn bay lên.

Nhưng không khí làm người khác kinh động như vậy quả thực không quen, vì thế anh nói, “Nga, vậy cậu phải cảm ơn tôi thế nào hả? Không bằng —— lấy thân báo đáp đi?” Nói xong câu này, Thích Thiều Thương đã chuẩn bị thật tốt.

Ai ngờ Cố Tích Triều thanh âm miễn cưỡng trả lời một câu, “Vậy cậu nuôi tôi?”

“Không thành vấn đề!” Thích Thiều Thương tiếp tục không đứng đắn, “Bất quá cậu giặt đồ nấu cơm cho tôi!”

“Tốt chết cậu!” Cổ Tích Triều đâm thật mạnh vào lưng anh, “Muốn có người giặt đồ nấu cơm tìm Túc Hồng Lệ đi!”

Túc Hồng Lệ —— Nếu không nhắc tới, Thích Thiếu Thương gần như đã quên mình là người đã có bạn gái. Đã vài ngày không gọi điện cho cô ấy, thư cuối tuần trước vẫn chưa trả lời, từ lúc nào trở nên không quan tâm như vậy ta?

“Nếu Túc Hồng Lệ không muốn cũng không sao,” Cổ Tích Triều còn đang thao thao bất tuyệt, “dù sao nữ chủ giặt đồ nấu cơm cho cậu cũng rất nhiều, tôi thấy tiểu Nguyễn lớp chúng ta rất có tình ý với cậu.”

“Tôi nói Tích Triều, không phải cậu đang ghen chứ!”

“Người đi chết đi!”

“Ai da..... Đừng đánh!..... Đừng quậy nữa..... Ngã mất.....”

Sáng hôm sau không có giờ học, Thích Thiếu Thương cảm thấy không có gì đặc biệt nên ngủ đến trưa.

Rời giường không bao lâu, Cổ Tích Triều đã tới rồi, đem một hộp cơm thơm phức đặt trên bàn, lạnh lùng quảng cho Thích Thiếu Thương một cái liếc mắt, “Heo cũng không ngủ được như cậu!”

Thích Thiếu Thương âm thầm mặc kệ, giả bộ như không nghe, mở hộp cơm trước tể miếu ngũ tạng.

“Đại đương gia hôm qua ngủ rất trễ.....” Mục Cư Bình ở bên cạnh nhỏ giọng xen vào, nhìn qua thì rất là bất bình thay Đại đương gia.

“Đúng vậy,” tiểu Mạnh phụ họa nói, “Tôi đêm qua thức dậy thấy đèn trên giường Đại đương gia vẫn rất sáng, cũng đã hơn hai giờ.....”

Cổ Tích Triều vẻ mặt khó hiểu nhìn Thích Thiếu Thương, hôm qua bọn họ chưa tới mười hai giờ đã về, sao anh lại ngủ trễ như vậy?

Thích Thiếu Thương quơ tay làm vẻ mặt vô tội, sau đó ôm ra một xấp túi giấy và một tờ giấy đưa cho Cổ Tích Triều, “Đây là hồ sơ vào đảng, cần điền tôi đều điền, còn có cái gì trận diễn thuyết cậu cần, kế hoạch công tác thi biện luận cũng đã làm ra đây, luận văn thuyết trình..... Ở..... Ngày mai đi, mai giao cho cậu.”

“Tôi cũng không nói phải gấp như vậy!” Cổ Tích Triều nhận hồ sơ, chính là sắc mặt không vui, nhìn nhìn Thích Thiếu Thương, bỏ lại một câu, “Sau này đừng thức khuya”, xoay người rời đi.

“Nè ——” Thích Thiếu Thương vội vàng nuốt xuống ngụm cơm, vừa định gọi cậu lại, Cổ Tích Triều liền tự trở vào, từ túi lấy ra một bức thư đưa anh, “Bắc Kinh tới.”

Vừa thấy có thư, các anh em trong phòng 731 cũng chạy lại hỏi bọn họ có thư không, lấy thư dùm bạn học cũng là công tác của Ban ủy.

Nhưng Thích Thiếu Thương có thư lại không mấy vui mừng, đem thư tùy tiện đặt ở một bên, tiếp tục ăn cơm.

“Cậu không xem?” Cổ Tích Triều buồn bực nhìn anh, lúc trước Thích Thiếu Thương vừa thấy thư từ Bắc Kinh tới, cái loại hưng phấn như con nít này, mặc kệ là đi ăn cơm hay đi học đều vội vã mở ra xem, nhưng hiện tại ——

“Ai!” Thích Thiếu Thương thở dài một tiếng, “Có cái gì hay đâu! Viết đi viết lại cũng không phải mấy câu đó thôi, tôi đều có thể đoán được..... Tôi dạo này bận, không gọi điện cho cô ấy, nhất định trong thư cô ấy oán giận tôi..... Nói cái gì tôi đối cô ấy không quan tâm, không chăm sóc nữa, có phải đã thích người khác không..... Xem mấy cái này tôi đều biết!”

“Ồ? Con gái không phải đều như vậy sao? Có gì không đúng?” tiểu Mạnh kinh ngạc nhìn Thích Thiếu Thương, cậu chưa từng yêu ai, nhưng xem rất nhiều cặp nam nữ yêu nhau không phải cũng như vậy sao?

“Đúng đó!” Lao nhị ca cũng chạy lại, “Người kia của tôi cũng cả ngày oán giận tôi không quan tâm cô..... Con gái thôi, đều muốn người khác dỗ!”

“Nhưng mà —— Tôi mệt chết đi được!” Thích Thiếu Thương vỗ trán ngã xuống giường.

Đã từng đối cô ấy động lòng, trời trung học đó là mối tình đầu của chàng trai mới lớn, các cô gái xinh đẹp chính là đối tượng trong mắt, Tức Hồng Lệ chắc chắn là đối tượng mơ ước xinh đẹp nhất nổi bật nhất, cô mắt cao hơn đầu chỉ coi trọng mình Thích Thiếu Thương, anh dưới sự khiêu khích của đám bạn can đảm tiêu sái đến trước mặt cô nói, “Anh thích em”, mà cô lại cười gật đầu, xúc động cùng vui sướng khi đó không phải là giả.

Khi đó bọn họ tuổi còn nhỏ, chính là cảm thấy khoái hoạt cảm thấy vui vẻ bên nhau, cuộc sống trung học vừa căng thẳng vừa buồn chán, tình yêu đơn giản mà xinh đẹp, không cần trách nhiệm, không cần vĩnh viễn, vô dục vô cầu này được gọi là tình yêu.

Nhưng khi bọn họ từ từ lớn lên, khi bọn họ vào đại học, ngăn cách hai nơi, khi bọn họ dần dần hiểu được cái gì là yêu, khi bọn họ bắt đầu muốn hứa hẹn, bắt đầu lo lắng cho tương lai, bắt đầu cảm thấy không thỏa mãn, bắt đầu ngờ vực lẫn nhau không cần cứ, oán giận, tình yêu cũng trở nên phức tạp mà nặng nề.

Năm năm, ví dụ những người yêu nhau sớm bên cạnh bọn họ cũng không ít, nhưng người có thể kiên trì năm năm như bọn họ ít càng thêm ít. Năm đó cha mẹ hai bên sợ bọn họ yêu sớm ảnh hưởng học tập, chuyển chia cắt uyên ương trải qua không ít, cho dù bạn học đều có biểu tình, “Anh hùng a ta sùng bá người.”

Trải qua khó khăn như vậy, anh biết anh cần phải quý trọng, chỉ là ——

Tình yêu đi đến hôm nay, kiên định năm đó bây giờ biến thành do dự, vui vẻ năm đó bây giờ chỉ còn một mối.

Kỳ thật anh chưa bao giờ nghĩ từ bỏ, chỉ không biết nên tiếp tục như thế nào, mới có thể không thay đổi, mới có thể vĩnh viễn.

“Cậu —— Thật sự là đang ở trong phúc mà không biết phúc!” Cố Tích Triều lãnh đạm quăng một câu, xoay người bỏ đi, Thích Thiếu Thương muốn gọi cậu lại nhưng đột nhiên nhớ tới Văn Tình, nên ngậm miệng lại.

So sánh với Cố Tích Triều, anh quả thật hạnh phúc hơn, cho dù cùng Hồng Lệ ngăn cách hai nơi không ngừng mâu thuẫn, ít nhất bọn họ vẫn có thể thường xuyên thư từ điện thoại liên lạc, trước vụ “bệnh sars” muốn gặp mặt cũng không phải việc gì khó, từ đây đến Bắc Kinh, xe lửa ba tiếng là tới. Mà Cố Tích Triều và Văn Tình, cách xa vạn dặm.

Hơn nữa hai người quái nhân này, chính xác, Thích Thiếu Thương chính là cảm thấy bọn họ hai người rất kỳ quái, lúc trước lúc học trung học hai người rõ ràng thích nhau lại rất là rụt rè, chính là sau đó xuyên qua giấy cửa sổ, bọn họ vẫn tận lực bảo trì khoảng cách, rất nhỏ giọng, cũng không giống anh và Tức Hồng Lệ tựa như trắng trợn khiến cho mọi người đều biết dư luận xôn xao, sau khi tốt nghiệp trung học, Văn Tình nghe theo sắp xếp của người nhà ra nước ngoài du học, Cố Tích Triều không có giữ lại. Bọn họ thậm chí còn ước hẹn đến bốn năm trước khi tốt nghiệp không cần liên lạc, đến lúc đó nếu bọn họ còn yêu nhau, sẽ không để ý tới ngăn cản mà bên nhau, nếu có một người thay đổi, yêu người khác, người còn lại sẽ chân thành chúc phúc cho đối phương.

Ước hẹn như vậy không phải rất kỳ lạ sao? Đây đích thực chính là tự ngược thôi! Nếu còn bận tâm đối phương, vì sao nhất định phải bắt buộc mình đối người mình thích không quan tâm chứ?

Kỳ thật Thích Thiếu Thương hiểu vì sao Cố Tích Triều phải làm như vậy, người kia, rất lý trí rất kiêu ngạo, cậu thường nói với anh, nếu có thể xin học bổng toàn phần, cho dù gia cảnh không tốt cũng có thể học được, cậu muốn đi Mỹ học thạc sĩ.

Cậu luôn có chí hướng cao xa, vì Văn Tình, cậu càng thêm kiên định hướng tới mục tiêu của chính mình.

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên cảm thấy trong lòng buồn đến rất khó chịu, sự thật thì mỗi lần anh nhìn thấy tờ giấy Toefl của Cố Tích Triều, trong lòng đều thấy không dễ chịu. Từ nhỏ đến lớn, từ bé cứng mạp mạp tròn tròn đến thanh thanh niên cao lớn kiên cường, anh chưa bao giờ dám tưởng tượng, có một ngày cậu không ở bên cạnh, những ngày đó phải trôi qua thế nào đây!

Có phải đến cuối cùng, người yêu và bằng hữu, một người cũng không còn —— Nhận thức này làm cho Thích Thiếu Thương thực hoang mang.

Vì thế bò xuống giường bấm một con số đã lâu không đụng tới, người phải biết quý trọng, kết quả ——

Ban đầu hai người còn có thể nói chuyện một cách ôn hòa nhã nhặn, tâm sự bệnh sars ở Bắc Kinh, tâm sự tình hình quê nhà, tâm sự những việc thú vị trong trường.

Nhưng khi bọn họ nói đến vấn đề chính, mùi thuốc súng lại càng đến dày đặc, cuối cùng vẫn là buồn bã chia tay.

Buông điện thoại, Thích Thiều Thương thấy khí lực toàn thân đều cạn sạch, vô lực, vô dùng.

“Mấy người xem, tôi thật sự cố gắng, tôi không muốn cùng cô ấy cãi nhau, chính là —— Ai! Ai nói khoảng cách này sinh tốt đẹp đâu!..... Tôi cảm thấy tôi và cô ấy càng ngày càng không hợp nhau..... Làm sao bây giờ chứ!” Thích Thiều Thương ngửa mặt ở trên giường không ngừng than phiền.

“Tôi thấy nha, cậu và Tức Hồng Lệ.....” Lao nhị ca chép miệng chắc lưỡi, “Nói thế nào đây..... Cô ấy có lẽ không phải người có thể khuất phục cậu.”

“Khuất phục tôi?” Thích Thiều Thương ngồi dậy, đôi mắt mở to tràn ngập tò mò nhìn Lao nhị ca.

“Cậu chưa từng nghe nói qua sao? Chính cái gọi là “Hỏi thế gian tình là gì, chính là vô quyết dày có móng tay nhọn!” Lao nhị ca đắc ý rung đùi thì thầm, “Hai người phải buộc cùng một chỗ trải qua một đời, nhất định phải có một người có khả năng khuất phục người kia, mới có thể lâu dài được.”

“Vô quyết dày có móng tay nhọn?” Thích Thiều Thương đang nghiền ngẫm câu nói có vẻ sâu xa này, tiểu Mạnh đột nhiên hô, “Tôi biết ai có thể khuất phục Đại đương gia!”

“Ai?” Mọi người đồng thời hỏi, kể cả Thích Thiều Thương.

“Đương nhiên là quản gia của Đại đương gia!”

“A!” Mọi người bừng tỉnh hiểu ra.

Quản gia của Đại đương gia, người có thể quản lý Đại đương gia, nhìn khắp cả lớp, không, toàn trường, người có thể đảm đương trọng trách, chỉ có duy nhất một người là Cố Tích Triều.

Thích Thiều Thương lập tức ngã xuống giường, anh cùng cậu, cả đời —— Nếu thật sự có thể, vậy —— Cũng không tệ..... Chính là..... Có tà tâm, không có can đảm.....

“Nhưng Cố Tích Triều là nam a!” Mục Cưu Bình rất rối rắm nói.

“Đúng vậy..... Đây thực sự là một vấn đề!” Mọi người rơi vào trầm tư, một bộ dạng lo lắng cho nước cho dân.

“Mấy người đừng nói hươu nói vượn nữa, tôi và Tích Triều là bạn thân!” Thích Thiều Thương chịu không nổi ngồi xuống, nghiêm chỉnh từ nghiêm, “Lời này nói trước mặt của tôi thì không sao, nhưng ngàn vạn lần đừng để cậu ấy nghe được.....”

4. Chương 4

Giữa tháng tư, bệnh dịch đã rất nhanh lan ra toàn tỉnh, trường hợp bệnh sars lần lượt xuất hiện ở nhiều nơi khác nhau, các nơi trong tỉnh đều bước vào trạng thái đề phòng cao hơn, bệnh sars ở thành phố S tỉnh lỵ đã phát triển rất mạnh như mưa gió lất phất bao vây, mọi người đều biết, trung tâm thành phố S người qua lại rất đông, bị phong tỏa là chuyện sớm muộn thôi.

Trên báo ngày nào cũng liệt kê một bảng, đưa tin các khu trong tỉnh được chẩn đoán là có bệnh, vài nơi chỉ là nghi ngờ, trường hợp bình phục, trường hợp tử vong, tin tức trên tivi, radio tất cả đều đưa tin liên quan đến bệnh sars. Mỗi ngày đều có người nhiễm bệnh, có người tử vong, cả nước đều bị bao phủ trong hoảng sợ.

Đại đa số các khu bệnh dịch đều phong tỏa điều trị, hạn chế đi ra vô, rất nhiều trường học bị phong tỏa thậm chí nghỉ học. Những nơi gần khu bị dịch, giống như thành phố S, trong phạm vi thành phố có thể ra vào không hạn chế, nhưng nếu muốn ra ngoài, người hoặc là đi luôn không được trở về, hoặc là dừng đi nếu là từ vùng khác tới, trước hết cách ly hai tuần, xác định không có nhiễm bệnh mới có thể “Không bệnh phóng thích”.

Trường đại học là một trong những nơi tối đông đúc, vì đề phòng cẩn thận nên chưa có dấu hiệu nhiễm bệnh, đại học sư phạm đã hội họp lớn nhỏ vô số lần, liên tục nhắc nhở học sinh phải tăng cường rèn luyện, chú ý thân thể, đồng thời tận lực giảm thiểu ra ngoài, càng không thể ra khỏi cửa.

Trừ việc đó ra, cuộc sống trong trường vẫn bình thường. Bệnh dịch tuy rằng đáng sợ, nhưng không rơi xuống đầu mình, cho dù có khủng bố hơn vẫn là chuyện của người khác, truyền đến tai của mình bất quá cũng như nghe kể chuyện mà thôi, có quan tâm một chút cũng chỉ xuất phát từ bản tính tò mò thậm chí có loại người chỉ muốn xem náo nhiệt. Người trẻ tuổi đại đa số sống rất vô tư, mặc kệ bên ngoài ồn ào long trời lở đất như thế nào, mình vẫn tiêu diêu tự tại như trước.

Thích Thiệu Thương lại không thông dong nổi, cha mẹ hằng ngày đều bị phái đi chữa bệnh, mỗi ngày cũng bệnh sars tiếp xúc trực tiếp, anh cơ hồ mỗi ngày đều phải gọi điện thoại về nhà một lần mới yên tâm.

Chuyện Tức Hồng Lệ cũng làm cho anh rất phiền lòng, cãi vã không ngừng làm cho anh ngày càng không rõ giữa bọn họ rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì, tại sao lại thành ra như vậy.

Còn có, từ ngày bạn bè trong ký túc xá nói cái gì mà “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn”, anh liền kiểm không được cứ miên man suy nghĩ, mỗi lần nhìn thấy Cố Tích Triều cũng không khống chế được ngứa ngáy trong lòng.

Nhận thức Cố Tích Triều nhiều năm như vậy, anh không ít lần nói chuyện chiếm tiện nghi của cậu —— Tuy rằng mỗi lần đều bị chinh thật thê thảm bạn bè bên cạnh cũng nhiều lần lấy bọn họ ra đùa giỡn —— Tuy rằng mỗi lần Cố Tích Triều đều thực sự giận dữ kiếm anh để trút giận thậm chí anh cũng từng có ý niệm như vậy trong đầu —— Anh rất muốn, thật sự rất muốn có thể cùng cậu mãi mãi bên nhau, không xa nhau.

Nhưng bọn họ là bạn thân đã hiểu rõ nhau đến không thể hiểu rõ hơn được nữa, càng nhiều thời điểm bọn họ ở chung giống như người nhà, giống anh em, hỗ trợ lẫn nhau, chân thành đối xử với nhau, không rời không bỏ.

Ở trong lòng Thích Thiệu Thương, có lẽ Cố Tích Triều so với bất cứ cô gái nào cũng tốt hơn, đều quan trọng hơn.

Chính là nếu như có một ngày anh em đột nhiên biến thành cái khác..... sẽ thế nào?

Tích Triều sẽ giết mình mất! —— Nghĩ tới nghĩ lui Thích Thiệu Thương rút ra một cái kết luận không xong như vậy, cũng không dám muốn nữa.

Tích Triều còn có Văn Tình, mà anh với cậu, hai người con trai —— Vẫn là tiếp tục làm anh em sẽ tốt hơn!

“Này! Này! Thích Thiệu Thương!”

Thích Thiệu Thương nhanh chóng khôi phục tinh thần, không hề đề phòng gặp phải ánh mắt như một cái hồ sâu thẳm của Cố Tích Triều, lập tức đại não ngưng mười giây, lúc tỉnh táo lại, chính là Cố Tích Triều đứng ở giữa những người trong ủy ban dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh.

Thích đại lớp trưởng lại thất thần giữa cuộc họp của ủy ban, hơn nữa ——

“Đại đương gia, cậu làm gì mà nhìn tiểu Cố đến ngẩn người vậy?” tiểu Nguyễn nhanh miệng hỏi, trong giọng nói có chút chua xót.

Thích Thiệu Thương xấu hổ bĩu môi, chột dạ.....

Ngoài ra còn có vài bạn nữ cười trộm, vài đôi mắt trộm nhìn Thích Thiệu Thương, lại nhìn nhìn tiểu Cố, ánh mắt kia, thấy Thích Thiệu Thương chẳng sợ hãi.

Cố Tích Triều cúi đầu xem bản ghi chép trong cuộc họp, chỉ làm như cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nghe, lạnh nhạt nói: “Đừng để ý đến cậu ấy, cậu ấy ngẩn người cũng không phải ngày một ngày hai..... Chúng ta tiếp tục.....”

Thích Thiệu Thương lè lưỡi nháy mắt mấy cái, chỉ biết từ miệng cậu không có cái gì hảo nghe.

“Ban đầu dự tính cho mọi người đi chơi núi Thái Sơn, bây giờ đành phải đi suối nước nóng rồi!” Mọi người lại bắt đầu thảo luận.

“Đi chơi đã là muốn cũng đừng nghĩ đến, bệnh sars đáng chết này, làm hại tôi ngay cả nhà cũng không về được!”

“Chúng ta tổ chức hoạt động gì đi? Mọi người bây giờ đều rất buồn bực.....”

Khoa ngoại ngữ nhiều sinh viên nữ, mà nữ viên đa số đều rất lưu luyến gia đình, đáng lẽ ngày một tháng năm là dịp tốt để về thăm nhà dài hạn, mà bây giờ, không ít quê hương của sinh viên đã biến thành khu bệnh dịch, ngày về nhà sợ là không bao giờ đến — Không ai biết tai họa lần này sẽ kéo dài đến bao giờ — Đột nhiên có cảm giác thê lương có nhà cũng không về được, cái này so với tử vong kinh khủng do bệnh sars mang lại càng làm các cô cảm thấy sợ hãi.

Mọi người suy nghĩ nửa ngày cũng không được ý kiến gì hay, Thích Thiều Thương duỗi lưng, đứng dậy tiêu sái bước lên bục giảng, giơ tay mở tivi treo trên trần nhà, “Haizzz, đừng có gấp, mọi người trước hãy xem tivi thư giãn chút đi!”

“Được đó!” Mấy bạn nữ bắt đầu hò hét, ánh mắt cảm kích nhìn Thích Thiều Thương, lớp trưởng đại nhân thực sự là thấu hiểu lòng dân a!

Cố Tích Triều không nói gì chỉ liếc mắt Thích Thiều Thương một cái, người này, chính là có ảnh hưởng của một người lãnh đạo? May mắn trong lớp đều là nữ, nếu không chẳng phải sẽ được hấn dẫn dắt biến thành ổ thổ phỉ?

Học viện ngoại ngữ ở đại học sư phạm rất được ưu đãi, nơi duy nhất được ưu tiên cấp cho một tòa nhà độc lập trong trường, mỗi lớp đều được phân một phòng học cố định trong học viện, hơn nữa mỗi phòng trong khoa ngoại ngữ đều có trang bị một cái tivi.

Có tivi có lẽ không mới mẻ gì, nhưng mà — Tivi của bọn họ chuyên mở những kênh của nước ngoài, cái gì NBC, CBS của Mỹ, BBC World của Anh, NHK của Nhật, thậm chí kênh truyền hình của bán đảo Trung Đông..... Lúc trước trường học bỏ một số tiền lớn bắt “chảo” trên nóc nhà học viện mới thu được nhiều kênh nổi tiếng như vậy.

Nhưng mà — Sinh viên khoa ngoại ngữ lại ở trong phúc mà không biết phúc, cảm thấy nghe ngoại ngữ đài ngoại quốc thật nhàm chán, vì thế bọn họ lặng lẽ rút dây ăngten, có thể bắt được kênh truyền hình của bản địa, về sau các nam còn tự mình chỉnh sửa cái dây điện, còn có thể xem được rất nhiều kênh vệ tinh trong nước, ngay cả kênh Phương Hoàng Vệ Thị cũng có, nhưng cái này lại chiều húc các bạn nữ thích tiết mục giải trí và kịch truyền hình.

Đương nhiên những việc này chỉ dám làm sau lưng thầy giáo, nếu không để cho trường biết được bọn họ bỏ vốn xây dựng công trình lại giúp bọn nhỏ dùng để tiêu khiển, lãnh đạo trường nhất định học máu.

Trên tivi đang chiếu «Lam sắc sinh tử luyện», các bạn nữ hưng phấn đến chen chúc hàng đầu tiên nhìn tivi không chớp mắt, thỉnh thoảng cũng thất chủ ý bất thiết thảo luận nội dung vở kịch.

Phía sau thoáng cái trống không, chỉ còn hai người Thích Thiều Thương và Cố Tích Triều.

Thích Thiều Thương nhìn Cố Tích Triều, Cố Tích Triều nhìn..... Cậu cái gì cũng không nhìn, chính là thực mớ màng nhìn chăm chăm phía trước.

Không khí có chút tế nhị.

Lòng Thích Thiều Thương lại bắt đầu ngứa ngáy, không biết phải nói gì để phá vỡ không gian khó xử này.

Trong tivi, chuyện tình yêu thê lương đẹp đẽ sắp kết thúc, các bạn nữ ngừng thảo luận, im lặng xem kịch, nhẹ nhàng phát ra tiếng khóc nức nở.

“Như vậy..... Đáng giá sao?” Cố Tích Triều bỗng nhiên nói.

Thích Thiều Thương hơi sững sốt, sau một lúc mới hiểu được cậu đang nói kịch truyền hình.

“Trong thực tế làm sao có tình yêu như vậy được?” Cố Tích Triều nhú mày, ánh mắt có chút thê lương.

Tim Thích Thiều Thương không hiểu sao lại đau, anh biết Cố Tích Triều đang nghĩ gì.

Cố Tích Triều căn bản không tin trên thế giới này thực sự có tình yêu sinh tử tương hứa, nếu có, ba của cậu sẽ không bỏ mẹ, mẹ cũng sẽ không tại nơi đó tùy tiện lãng phí tính cảm của mình, có lẽ bọn họ căn bản không có yêu, nhưng nếu vậy, bọn họ tại sao lại sinh cậu ra? Sinh cậu nhiều năm như vậy vẫn đối cậu thờ ơ?

Còn có Văn Tình, trong lòng cậu thủy chung vẫn có nghi ngờ, nếu cô ấy thực sự thương cậu, vì sao lại dễ dàng nghe theo an bài của người nhà, bỏ mặc cậu xuất ngoại đi xa?

Cho tới nay, chưa từng có ai cho cậu tình yêu hoàn toàn chính chắn.

Có lẽ, không phải chưa từng có ai ——

Cố Tích Triều quay đầu nhìn Thích Thiếu Thương, người kia đang nhìn mình, chân mày đang nhíu hoàn toàn thể hiện rõ sự quan tâm của anh.

Anh đối với cậu rất tốt, cậu cũng biết, chỉ là tình cảm giữa hai người, dường như không thể gọi là tình yêu?

Cố Tích Triều đột nhiên thấy mặt của mình hơi nóng lên, cậu không rõ mình vì sao trong đầu lại nghĩ đến anh.

Thích Thiếu Thương biết Cố Tích Triều nhất định nghĩ đến nhiều chuyện không vui, nhưng không rõ cậu vì sao nhìn mình thì đỏ mặt.

Nhưng mà, bộ dạng Cố Tích Triều lúc đỏ mặt, thật sự là ——

Thích Thiếu Thương rờ rờ cái mũi, may mắn, không có chảy máu.

God! Hiện giờ anh đối với mọi biểu tình của cậu, cũng càng ngày càng không còn sức miễn dịch, còn không bằng lúc nhỏ nữa.

Các bạn nữ ngồi trước tivi khóc một trận nước mắt nước mũi tùm lum, hai người nam ở phía sau lại bốn mắt nhìn nhau không nói gì.

Không khí thật quỷ dị!

Thích Thiếu Thương cảm thấy mình có trách nhiệm phá vỡ nó.

Anh tiến đến trước mặt Cố Tích Triều, chìa chìa tivi, trang nghiêm nói, “Nói thật nha, mấy cái kia đều là do nhà biên kịch muốn soạn ra để lừa nước mắt của các cô gái....”

Các bạn nữ ngồi một hàng đồng loạt quay lại trừng mắt anh.

Anh không để ý nói tiếp, “Nhưng mà, ta tin tưởng, vì người mình yêu chân chính, làm cái gì cũng xứng đáng....”

Nhìn thấy ánh mắt do dự của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương cười giảo hoạt, tiến đến ngày càng gần, nói giống như thì thầm, “Hay tốt hơn là theo tôi đi, cậu như vậy sai bảo tôi bóc lột tôi, vừa bạo lực vừa bá đạo, tôi một chút cũng không oán hận đâu....”

“Cút ——” Tên chết tiệt không đứng đắn này! Lại dám đùa giỡn cậu! Cố Tích Triều tiện tay với một cuốn sách ném đi.

Thích Thiếu Thương vui vẻ né tránh, động tác nhanh nhẹn vừa nhìn là biết thân kinh bách chiến, “Cậu xem đi, tôi đâu có nói sai, cậu chính là bạo lực....”

“Còn có thể bạo lực hơn nữa, cái loại người đừng trốn!”

“Ngốc tử mới không né.”

Hai người ở phía sau lách cách người truy ta đuổi, các bạn nữ phía trước đang đắm chìm vào vở kịch bất mãn, thật ồn! Không biết là ai nói một câu:

“Tôi nói nha đại lớp trưởng và bí thư đoàn, hai người có thể đổi nơi khác để liếc mắt đưa tình được không!”

.....

Ủy ban lần đó kết thúc trong hỗn loạn, nhưng cũng không phải không có kết quả, Cố Tích Triều đã bị tivi dẫn dắt, nghĩ đến phòng điều khiển học viện có máy DVD, có thể mở phim cho sinh viên từng phòng xem, nếu không thể ra ngoài vận động, ở trong phòng học xem phim cũng không phải lựa chọn tồi.

Vì vậy trải qua thương lượng, học viện chấp nhận đề nghị này, mỗi chiều lúc bốn giờ rưỡi mở một bộ phim tiếng Anh hoặc tiếng Nhật cho mọi người xem.

Vì có số lượng nữ tuyệt đối ưu thế yêu cầu mãnh liệt, bộ phim ngày đầu tiên bọn họ chiếu là «Thiên dữ thiên tâm» của Cung Khi Tuấn.

Ai ngờ chất lượng đĩa CD bản lậu rất có vấn đề, thoại và thuyết minh đều là tiếng Nhật, mọi người nghe cả nửa ngày cũng không biết rốt cuộc là điệu ngữ của nước nào, hơn nữa phụ đề tiếng Trung có chính thể nào cũng không ra.

Vì thế thời gian học tiếng Nhật đạt “Hai ngoại ngữ” không đến hai tháng, Thích Thiệu Thương bọn họ không biết quá vài từ cơ bản với mấy câu giao tiếp hằng ngày kiên trì ngồi xem phim không có phụ đề, nghe bằng tiếng Nhật «Thiên dữ thiên tâm», hảo hảo rèn luyện hình tượng tư duy cho mọi người.

“Hic, tôi coi đến cái đầu muốn bự luôn!” Thích Thiệu Thương xoa xoa cái trán oán trách.

“Nga, tôi thì lại học được một từ,” Cố Tích Triều cười nói, “Rất thích hợp với cậu.”

“Từ gì?” Thích Thiệu Thương hào hứng hỏi.

“ ”, Cố Tích Triều thì thào, kèm theo một nụ cười giảo hoạt.

“Có nghĩa gì?” Thích Thiệu Thương tò mò hỏi.

“Heo!” Lúc Cố Tích Triều nói chữ này, nhấn mạnh giọng nói, bĩu đôi môi trẻ con trêu chọc Thích Thiệu Thương.

“Tôi cũng học được một câu,” Thích Thiệu Thương cười híp mắt nhìn Cố Tích Triều, “Rất thích hợp với cậu.”

Cố Tích Triều đầu đầy dấu chấm hỏi nhìn anh.

Thích Thiệu Thương tiến sát lại một chút, trên mặt vẫn duy trì nụ cười, thanh âm trầm thấp nghiêm túc đọc một câu tiếng Nhật, “ ”.

“Cái gì?” Cố Tích Triều nghi hoặc, trong phim có câu này sao?

“ ” Thích Thiệu Thương nói lại một lần, giọng rất là..... dịu dàng.

“Tôi hỏi cậu có nghĩa gì?” Cố Tích Triều không vui cất cao giọng.

Thích Thiệu Thương ra vẻ thần bí cười, “Cậu đoán xem!”

“Mặc kệ người!” Cố Tích Triều cho anh một cái xem thường, quay đầu sang chỗ khác.

Cậu nghĩ Thích Thiệu Thương sẽ giải thích cho cậu, ai ngờ chờ thật lâu, Thích Thiệu Thương cũng không lên tiếng, quên đi, Cố Tích Triều nghĩ, từ miệng người đó có thể nói ra lời gì hay?

Hôm sau có giờ tiếng Nhật, giáo viên tiếng Nhật là phụ nữ đã du học ở Nhật nhiều năm, gầy gầy nhỏ nhỏ rất giống phụ nữ Nhật Bản, thích kịch Nhật, anime Nhật Bản, ngôi sao Nhật bản, thích nhất là mèo máy “Doraemon”, là “Cấp Nhật nhất tộc” danh xứng với thực.

Mỗi ngày trước khi vào giờ học chính thức, cô đều dạy bọn họ vài câu tiếng Nhật thông dụng, lúc này, cô hỏi mọi người, “Các em muốn học câu nào?”

Mọi người xì xầm một lát, gần như trăm miệng một lời, “Tôi yêu cậu!”

“Nga!” Cô giáo xoay người xóa bảng và viết một hàng tiếng Nhật, vừa viết vừa đọc, “ ”.

“Dài như vậy?!” Các sinh viên đều có chút nhức đầu oán giận, chẳng lẽ dùng tiếng Nhật thổ lộ phải nói một chuỗi dài vậy sao?

“Kỳ thật ‘tôi’ và ‘cậu’ phía trước có thể tỉnh lược,” cô giáo giải thích, “Chỉ nói ‘ ’ là được rồi. Nhưng mà, bình thường lúc người Nhật thổ lộ không có nói tôi yêu cậu, họ thường nói —— Tôi thích cậu!”

—— Tôi thích cậu!?

Tôi thích cậu!!

Cố Tích Triều quay đầu nhìn Thích Thiệu Thương, Thích Thiệu Thương thì đang nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Tên hỗn trướng! Lại nói hươu nói vượn cái gì! Cố Tích Triều thở phì phì đưa tay hung hăng nhéo đùi anh một cái.

“A ——!” Thích Thiệu Thương bị đau kêu lớn, thân mình nhảy dựng lên, làm cho bàn ghế đều vang lên tiếng lạch cạch.

“Thích , ? —— Em làm gì vậy?” Cô giáo tiếng Nhật kỳ quái nhìn anh, nói về tiếng Nhật thì thanh âm ngữ khí thần thái kia thuần chất một tiểu cô nương giả bộ đáng yêu trong phim hoạt hình.

“Dạ..... Chỉ là.....” Thích Thiệu Thương ấp úng, sau đó con người vừa động, kêu lên, “Có..... Có con chuột!!”

“A ——!!!” Cô giáo hét đến kinh thiên động địa, cô với Doraemon giống y nhau đều sợ chuột muốn chết, chỉ thấy cô hoa dung thất sắc lui lại sau bức giảng, run cầm cập, “ ! ! (Mau! Mau!.....)”

Thích Thiệu Thương hiểu ý tiêu sái đến phía sau cửa, vớ lấy một cái chổi, pose một bức nam diễn viên chính xông ra chiến trường, vung tay lên, trung khí mười phần hô to một tiếng, “! Các anh em, hành động! Đánh chuột!”

Nhất thời trong lớp thật hỗn loạn, các bạn nữ nhất gan sợ tới mức hướng bên cạnh chạy trốn, các bạn nam cầm chổi cây lau nhà đủ loại vũ khí kéo bàn kéo ghế để tìm một con chuột căn bản không tồn tại.

Một tiết học hay như vậy liền bị Thích đại lớp trưởng phá rối, đầu sỏ gây nên vẫn đang làm ra vẻ anh hùng đảm đương bắt chuột.

Cố Tích Triều đứng ở một bên nghiêm mặt, lúc này thâm nghĩa lụm mấy cục đá thật cứng chọi hỗn cầu Thích Thiệu Thương thành con chuột dẹp lép, tái đập thêm hai cái!

Thích Thiệu Thương chết tiệt!

Anh làm tâm của cậu, cũng đảo lộn.....

5. Chương 5

Thầy Hoàng luôn luôn tận chức tận trách đã hai tuần không có đến trường, thì ra trước đó ổng có việc gấp phải đến thành phố Q, nhưng vừa đến xong, nơi đó lại xuất hiện dịch sars, nên trường học thông báo cho ổng, vì an toàn của học sinh trong trường, tốt nhất không nên trở về. Đương nhiên, nếu ổng nhất quyết trở về cũng được, dù sao ở lại khu dịch rất nguy hiểm, nhưng sau khi trở về phải bị cách ly hai tuần.

Khi nghe được chủ nhiệm thông báo tin này, tất cả mọi người ở trong lòng rất không tốt bụng hò reo, cho dù thầy Hoàng quyết định trở về, ít nhất bọn họ cũng có hai tuần không cần gặp ổng, nếu ổng không trở lại, vậy —— Wow ha ha ha —— Quá sung sướng!

Tuy tính tình của thầy giáo trẻ dạy thể kia có chút nóng tính, kỳ thực rất dễ đối phó.

Đột nhiên có cảm giác —— Sars cách bọn họ ngày càng gần.

Từ sau khi Thích Thiệu Thương mất đi “lừa” yêu dấu, liền bắt đầu chuỗi ngày “đi ké xe”, ở trên đường tùy tiện tóm một người quen đi nhờ, thật ra cũng rất thoải mái.

Vì thế anh liền bỏ đi ý niệm mua lại “lừa”, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là, anh có thể thường xuyên đi ké xe của Cố Tích Triều, dĩ nhiên là anh làm người chở, Tích Triều làm khách.

Từ sau khi anh nói với cậu câu “ ”, giữa bọn họ cũng không có gì thay đổi rõ ràng, vẫn giống như ngày thường cùng nhau đi học cùng nhau làm việc.

Thích Thiếu Thương biết Cố Tích Triều căn bản là không tin hẳn là nghiêm túc, chính là xem nó như một trò đùa mà thôi, sẽ không quá để ý.

Ai kêu anh luôn ở trước mặt cậu hồ ngôn loạn ngữ còn chiếm tiện nghi cậu, đùa giỡn nhiều, ai còn tin là thật?

Thích Thiếu Thương và đứa nhỏ “Sói đến rồi” đã tìm được đồng minh.

Nhưng lại có gì đó không giống, tỷ như lúc Cố Tích Triều ngồi sau sẽ không ôm lưng của anh nữa, cho dù xe lắc thật sự lợi hại cũng chỉ kéo quần áo của anh, tỷ như cậu luôn tận lực tránh đi ánh mắt của anh, nói cũng ít hơn, tỷ như lúc anh bắt đầu giỡn với cậu, vẻ mặt cậu sẽ rất không bình thường. Tóm lại, không khí có chút xấu hổ.

Có lẽ không nên tùy tiện nói vậy.

Trong lòng Tích Triều vẫn còn để ý.

Kỳ thật lúc Thích Thiếu Thương nói câu đó, thực sự không có chuẩn bị tâm lý, chỉ là đột nhiên nghĩ đến thì thốt ra, tựa như lúc trước, anh đối với miệng chưa từng một lần ngăn cản, nhưng anh nói là thật lòng.

Nhưng mà —— Cậu sẽ tin sao?

Cho dù cậu ấy tin thì sao chứ? Cậu ấy có bằng lòng không?

Nếu cậu không chấp nhận, Thích Thiếu Thương thà rằng cậu xem lời anh nói là trò cười, cũng không hy vọng Cố Tích Triều bài xích anh chán ghét anh.

Thích Thiếu Thương cảm thấy, chỉ cần có thể làm bạn bè tốt anh em tốt với cậu như trước đây, anh đã thỏa mãn.

Còn những thứ khác, anh chưa từng nghĩ tới, có lẽ những thứ quá xa vời, anh sợ chính mình nếu không đứng lên được —— Người vẫn cho là đủ vui mừng thỏa mãn.

Lúc này, Thích Thiếu Thương đang buồn bực đứng trên vỉa hè, nhìn xe đạp đi qua đi lại, muốn từ đó xuất hiện một gương mặt mình quen thuộc.

Tuy từ tòa nhà khoa ngoại ngữ về ký túc xá không quá xa, nhưng mà anh, lười đi bộ.

Rốt cuộc hoàng thiên không phụ người có lòng, không để anh phí công chờ đợi.

“Thiết Thủ! Thiết Thủ!” Thích Thiếu Thương hô hai tiếng, người kia làm như không có nghe vẫn tiếp tục đi.

“Thiết Thủ!” Thích Thiếu Thương đuổi theo, cao giọng hô lần nữa, xe phía trước đột ngột lay mạnh lắc lư hai cái, dừng lại.

“Thích Thiếu Thương, cậu làm tôi sợ muốn chết, hét lớn như vậy làm gì!” Thiết Thủ quay lại bất mãn nói.

Thích Thiếu Thương đỉnh đặc ngồi xuống phía sau xe, “Nhà số 6, cảm ơn!..... Ai kêu cậu thất thần làm gì! Đang nghĩ chuyện gì vui sao?Cười lừa còn ngăn người không sợ ra đường gặp tai nạn sao?”

“Cậu cho tôi đây là chạy thuê à!! Đi xuống!” Thiết Thủ dùng sức lắc lắc xe, “Tôi không tiện đường!”

Thích Thiếu Thương nhanh chóng dùng chân chống xuống đất, cố chết ngồi trên yên cũng không động đậy, còn hùng hổ, “Cậu nói sai rồi! Nói cho cậu biết tôi không phải thuê xe, là cướp xe! Cậu chỗ cũng phải chỗ, không chỗ cũng phải chỗ!” Bản chất thổ phỉ lộ rõ.

“Dựa vào cái gì! Cố Tích Triều đâu?” Thiết Thủ hết nhìn đông tới nhìn tây, “Cậu ấy như thế nào lại yên tâm đem cái tai họa như cậu quăng ra đường chứ, không phải là hại người sao!!”

“Hứ! Tôi có tai họa hơn nữa cũng bằng tai họa tiểu Thôi của nhà cậu sao?” Thích Thiếu Thương liếc anh một cái, “Tiểu tử kia mấy hôm trước gửi cho Tích Triều một bức thư nói ở trong trường thẳng nhóc có hai nữ vì thẳng nhóc đánh nhau bể đầu.....”

“A?” Thiết Thủ không ngoài dự đoán sắc mặt đại biến, “Sao tôi lại không biết? Cậu gạt tôi thôi?”

“Thẳng nhóc đương nhiên không dám nói với cậu!..... Không tin cậu đi hỏi Tích Triều đi!” Thích Thiếu Thương vẽ mặt nhỏ mọn nhìn Thiết Thủ hắc tuyến, trong lòng cười thầm, điểm yếu của Thiết Thủ ở đâu anh lại chả rõ sao, “Cậu đi nhanh lên đi! Tôi còn chạy về có việc nữa!”

“Có việc! Chuyện gì?” Thiết Thủ cũng cười không hảo ý, “Là về làm cu li cho Cố Tích Triều sao?” Điểm yếu của Thích Thiếu Thương ở đâu anh cũng hiểu rõ, “Cậu có biết tôi khâm phục Cố Tích Triều nhất là cái gì không?”

“Cái gì?” Thích Thiếu Thương tò mò hỏi.

“Cậu ấy vậy mà có thể đem đồ lười biếng nhà cậu huấn luyện thành con ong mật chăm chỉ, ha ha ha.....” Thiết Thủ cười lớn.

Thích Thiếu Thương muốn kiếm cục gạch đập dẹp mặt anh ra.

Hai người cãi cọ một trận, cuối cùng Thiết Thủ cũng chấp nhận số phận chờ Thích Thiếu Thương về.

“Nè, bây giờ ba mẹ cậu vẫn khỏe chứ?” Thiết Thủ hỏi.

“Không sao,” Thích Thiếu Thương nói, “Họ tới bệnh viện trùm kín mít như phi công vũ trụ, tay mỗi ngày đều ngâm trong ‘84’, cẩn thận một chút sẽ không có việc gì. Nga, đúng rồi, mẹ tôi nói hôm qua bệnh viện có bệnh nhân sars trốn!”

“Cái gì? Chạy! Trốn!?”

“Đúng vậy, là một ông già cao tuổi không có trình độ, đại khái là sợ, liền lẳng lẽ từ bệnh viện chạy trốn, sau đó mọi người nhanh chóng cho người đi tìm, kết quả lúc sắp đuổi tới nơi thì trời mắt nhìn lão lên xe lửa, còn chưa kịp bắt lão xuống, xe đã chạy.”

“Xe lửa kia chuyến nào?”

“Hình như là T181.”

“My God! Xe đó đi qua chỗ chúng ta!”

“Tôi biết! Họ đã thông báo cho đường sắt và cảnh sát Đường Sơn, Thiên Tân đi ngăn chặn, hẳn là chưa đến được chỗ chúng ta lão đã bị bắt, nhưng mà người trên chuyến xe lửa đó cũng bị nhiễm bệnh, trên đường này có bao nhiêu người gặp họa! Người như thế! —— Gọi là tai họa mới đúng cậu có biết không!” Thích Thiếu Thương lông mày đầy cảm phẫn nói.

“Ai da, tiêu rồi, xem ra chỗ này sắp giữ không được rồi!” Thiết Thủ cảm thán nói, “Aizzz, sars chết tiệt, làm hại chúng ta đâu cũng đi không được! Tôi vốn nghĩ ngày một tháng năm về nhà nữa.....”

“Cậu về nhà?” Thích Thiếu Thương kinh ngạc hỏi, Thiết Thủ cũng không phải dạng người quá lưu luyến gia đình, nhưng đầu óc vừa chuyển, Thích Thiếu Thương rất nhanh hiểu được, “Tôi biết rồi, cậu là muốn về nhà gặp Lục Thương!..... Ha hả, người ta cấp ba rất căng thẳng, cậu ít đi quấy rầy người ta đi! Ha ha.....”

“Nè, nè, vừa vừa thôi, coi chừng cười đến sốc hông!..... Nó mà căng thẳng? Tiểu tử kia trời có sập xuống cũng sẽ không căng thẳng! Không làm việc đàng hoàng, làm loạn! Còn làm con gái nhà người ta đánh nhau vì nó!” Thiết Thủ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chà chà, cậu đang ghen hả! Ha ha ha.....” Thích Thiếu Thương cố hết sức đả kích Thiết Thủ, báo mối thù vừa này.

Thiết Thủ không nói gì, trên thực tế là mặc kệ Thích Thiếu Thương.

Một đường chạy đến dưới lầu nhà số 6, Thích Thiều Thương nhảy xuống xe, bỗng nhiên nhìn Thiết Thủ rất nghiêm túc, “Chuyện đó..... Thiết Thủ, bây giờ tôi còn một vấn đề thực sự muốn hỏi cậu, xin cậu cũng thực sự trả lời tôi! Được không?”

Thiết Thủ hoảng sợ, khó hiểu gật đầu: “Cậu hỏi đi!”

Vì thế Thích Thiều Thương nghiêm túc hỏi, “Cậu..... với Thôi Lược Thương..... hai người..... là quan hệ gì?”

Thiết Thủ nhìn chằm chằm Thích Thiều Thương một lúc, không nói gì, chỉ là cười một trận quái dị “Hà hà hà”, cười đến Thích Thiều Thương mù mờ.

“Thiếu Thương à,” Thiết Thủ vỗ vỗ vai Thích Thiều Thương, cười đến ý vị thâm trường, “Cậu đó, phải thành thực chút, mặc kệ với người khác hay là với tâm của mình..... Hay nói tôi đi, tôi chưa bao giờ muốn gạt các cậu, kỳ thực —— Tôi rất thích tiểu Thương! Chúng tôi không chỉ là anh em tốt, cậu hiểu không?”

“Quả nhiên đủ thành thực!” Thích Thiều Thương dùng anh mắt sùng bái nhìn Thiết Thủ, “Bội phục bội phục!”

Thiết Thủ liền hướng Thích Thiều Thương ôm quyền, “Cám ơn cảm ơn!”

Thích Thiều Thương liếc anh một cái, “Bất quá sau này đừng ở trước mặt tôi gọi cậu ấy là tiểu Thương, giống như là gọi tôi vậy, thực kỳ cục!..... Aizzz, nói thiệt, hai người..... thật có dũng khí..... Hai người đều là con trai mà.....”

Thiết Thủ thu hồi thái độ vui đùa, còn thật sự rất nghiêm trọng nói, “Yêu cũng yêu rồi, tôi có thể làm sao bây giờ? Nếu không cậu chỉ cho tôi làm thế nào để quên cậu ấy đi?”

“Thiết Thủ!!” Thích Thiều Thương hai tay ấn lên vai Thiết Thủ, hai mắt như sao sáng, “Quen biết cậu nhiều năm như vậy, giờ tôi mới phát hiện, thì ra ngài là nhà hiền triết!!! Nghe vua nói chuyện một buổi, hơn hẳn mười năm đọc sách a!!”

“Nè, nè, cậu đừng có lắc nữa, lắc nữa xương cốt của tôi cũng rớt ra!” Thiết Thủ mau chóng ngăn lại tình cảm “sùng bái” của anh, “Tôi với cậu cùng lên lầu thôi!”

“Cậu đi lên làm gì?” Những người quản lý hành chính như Thiết Thủ toàn bộ sống ở khu đông, mà nơi Thích Thiều Thương ở là khu tây.

Thiết Thủ vừa hướng vào trong đi vừa nói, “Hả, dù sao cũng không gặp được Lược Thương, đi nhìn Cố Tích Triều cũng có thể giải bớt nỗi khổ tương tư của tôi.”

“Cút ——” Thích Thiều Thương nhảy lên đá một cước, “Đừng có dòm ngó Tích Triều nhà ta!”

Thiết Thủ và Thích Thiều Thương Cố Tích Triều là đồng hương, là bạn học trung học, Thiết Thủ lần đầu tiên gặp Tích Triều rất ngạc nhiên, nhưng anh cái gì cũng không nói.

Sau này Cố Tích Triều và Thích Thiều Thương quen biết em trai của Thiết Thủ —— Thôi Lược Thương nhỏ hơn bọn họ hai tuổi, họ mới hiểu được nguyên nhân sự ngạc nhiên của Thiết Thủ hồi đó.

Cố Tích Triều và Thôi Lược Thương, bề ngoài giống như là anh em sinh đôi.

Còn những chuyện ngày xưa của bọn họ cũng dần dần hiện ra, chuyện vướng mắc ngày xưa của ba mẹ bọn họ.

Cố Tích Triều vẫn biết ba của cậu sớm đã có gia đình khác, cậu và mẹ cho tới bây giờ cũng không danh không phận, cậu hận ba của cậu, lại không có biện pháp đi hận người đơn thuần không chút tâm kế, cười rộ lên vẻ mặt sáng lạn kia, em trai cùng cha khác mẹ của cậu.

Mà Thôi Lược Thương thực sự thích người anh trai kia thoạt nhìn băng lãnh nhưng trên thực tế là người ăn nói chua ngoa lại mềm lòng.

Cố Tích Triều đậu đại học năm ấy, mẹ của cậu một năm trước vì nguyên nhân sức khỏe đã không còn làm việc, trong nhà căn bản kiếm không ra tiền đóng học phí cho cậu.

Khi đó cậu nhớ tới ba, cậu hận ba của cậu, cậu đời này cũng không muốn gặp lại ông, nhưng mà cậu cảm thấy có những thứ cậu xứng đáng có.

Vì vậy cậu đến tìm ba, thẳng thẳng đòi tiền ông, kết quả ba một chút tình cảm cũng không chịu cho cậu.

Cuối cùng chính Thôi Lược Thương vừa khóc vừa nháo lấy cái chết uy hiếp..... Ồ..... Nói vậy có hơi khoa trương, nhưng tóm lại là do thẳng nhóc không ngừng nỗ lực cuối cùng thuyết phục được ba chịu xuất tiền cho anh trai học đại học.

Nhưng ông chỉ phụ trách cho Cố Tích Triều tiền học phí, sinh hoạt phí thì do cậu tự mình giải quyết.

Mặc kệ như thế nào, Cố Tích Triều cũng rất cảm kích Thôi Lược Thương, tình cảm hai anh em cũng không tệ.

“Tích Triều a,” Thích Thiệu Thương từ trong đồng giấy ngẩng đầu lên, anh đang giúp bạn học Cố Tích Triều trưởng câu lạc bộ văn học xem xét bản thảo, đẩy đẩy người bên cạnh đang tập trung tinh thần đọc sách, nói, “Cậu nói —— Nếu có một ngày, tiểu Thương nói với cậu, nó thích một người con trai, cậu sẽ nghĩ thế nào?”

“Hả? Con trai?” Cố Tích Triều mở to hai mắt nhìn Thích Thiệu Thương, bỗng nhiên nhướn mày, “Là Thiết Thủ?”

“Cậu biết?” Thích Thiệu Thương kinh ngạc hỏi.

“Dùng đầu ngón chân cũng đoán được,” Cố Tích Triều cho anh một ánh mắt khinh thường, “Trừ bỏ cậu ấy còn ai? Bọn họ từ nhỏ đã thân như vậy.....”

“Cậu..... Cậu không ngại?” Anh nghe được lòng của mình đang hồi hộp.

“Chuyện người khác tôi không quan tâm ——” Cố Tích Triều làm như không việc gì cúi đầu đọc sách, “Chỉ cần Thiết Thủ thật tâm với nó là được!”

“Vây..... Vây.....” Thích Thiệu Thương “vây” nửa ngày cũng không nói được hết câu.

Cố Tích Triều ngẩng đầu khó hiểu nhìn anh, “Cậu muốn nói cái gì?”

“Tôi..... Tôi.....” Thích Thiệu Thương lại “tôi” nửa ngày cũng không nói tiếp, bình thường có thể nói chuyện trôi chảy còn thật sự muốn nói nghiêm túc lại khó khăn.

“Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?” Cố Tích Triều có chút không kiên nhẫn, cậu còn muốn đọc sách nữa.

“Không có gì!” Thích Thiệu Thương lui về một bên, trong lòng mắng thái độ vô dụng của mình.

Cố Tích Triều đem lực chú ý một lần nữa quay về quyển sách, thuận miệng nói, “Đúng rồi, lần sau đừng đem ‘Lược Thương’ kêu thành ‘tiểu Thương’, tôi cảm thấy gọi như vậy cứ như là tự cậu gọi mình vậy, thật kỳ cục!”

Thích Thiệu Thương bỗng nhiên tinh thần phấn chấn, xoay người đối mặt với cậu, thật nghiêm túc thật khẩn trương, rồi lại buột miệng hỏi, “Nếu lúc này tôi nói ‘tiểu Thương’ chính là tôi thì sao?”

“Cái gì?” Cố Tích Triều giật mình nhìn chằm chằm Thích Thiệu Thương, người kia nhìn không chớp mắt tràn ngập chờ mong nhìn cậu.

Cố Tích Triều đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác, “Cậu đừng đùa nữa!”

“Tôi không có nói đùa!” Thích Thiệu Thương nắm lấy vai cậu làm cho cậu đối mặt với mình, “Tôi nói thật mà, tôi phát giác tôi thực sự rất thích một người con trai, có lẽ lúc tôi phát hiện thì tôi đã thích rồi, Tích Triều.....”

“Cạch!” Cửa phòng 728 bị một cước đá mở ra, Cố Tích Triều nhanh chóng đẩy Thích Thiệu Thương ra.

Các anh em trong ký túc xá cầm bao lớn bao nhỏ túi lớn túi nhỏ giống như đang chuyển nhà chen vào phòng.

“Các người..... Các người đây là.....” Cố Tích Triều kinh ngạc nhìn bao bao mì gói, bánh quy, dưa leo, cà chua, táo, giấy vệ sinh.....

“Mấy người đi dọn tiệm tạp hóa à?” Thích Thiệu Thương thổ lộ bị phá đám tức giận hỏi.

“Hai người hồi chiều không nghe tin tức sao?” Lão Đại nhìn hai người bọn họ giống như là người ngoài hành tinh, “Thành phố S hôm nay đã phát hiện ca bệnh sars đầu tiên, trong trường học vài ngày nay đã lan truyền tin đồn phải phong tỏa, tất cả mọi người tranh nhau ‘chợ trời Trường’ và siêu thị mua đồ ăn, bằng không phong tỏa rồi, mấy thứ này phải đi đâu mua chứ? Cửa hàng tiểu Phá trong trường của chúng ta thật sự là cần cái gì cũng không có!”

“Đúng vậy đó! Hai người các người còn không nhanh đi tranh mua đi?” Tiểu Tứ hảo tâm nhắc nhở bọn họ.

“Không cần gấp như vậy chứ?” Thích Thiệu Thương miễn cưỡng liếc mắt quét ngang bọn họ một cái, “Cũng nói là đã vài ngày, cũng không phải ngày mai, lại nói trường chúng ta cách xa như vậy, sẽ không nhanh như vậy đã phong tỏa, cùng lắm là thông báo không cho đến gần đó thôi.”

“Aizz, trong tay có lương thực, trong lòng không hoảng hốt, đề phòng vạn nhất thôi! Nói không chừng chính là ngày mai!” Tiểu Tứ nói tiếp.

“Ồ, nói vậy cũng đúng!” Cố Tích Triều đột nhiên trả lời, “Thiệu Thương, tôi thấy chúng ta cũng nên mua vài thứ dự trữ.....” Lúc nói cười có chút miễn cưỡng.

“Ồ! Cũng tốt, chúng ta ra ngoài mua. Mới tám giờ, không trễ lắm.” Thích Thiệu Thương thu tập bài viết trên bàn nói.

“Tôi hôm nay còn rất nhiều việc.” Cố Tích Triều đoạt lấy bài viết trong tay Thích Thiệu Thương, xoay người đứng lên, “Tôi không có thời gian, Thiệu Thương cậu mua giúp tôi đi, tôi sẽ không ra ngoài.”

Thích Thiệu Thương có chút thất vọng, anh biết Cố Tích Triều là cố ý lẩn tránh anh, nhưng lý do này lại không thể phản bác. Thích Thiệu Thương đành phải ngoan ngoãn rời đi.

Thời gian còn dài, lúc Thích Thiệu Thương đạp xe chạy tới ‘chợ trời Trường’ đã tự nói với mình như vậy.

“Chợ trời Trường” là thị trường tự do ở cửa tây bên ngoài trường, bán đồ ăn bán hoa quả bán quà vặt đủ thứ cần cái gì cũng có, còn có tiệm ăn và tiệm net lớn lớn nhỏ nhỏ, là nơi mà giáo viên và sinh viên thích đến nhất. Giờ này phút này, nơi này so với con đường phố trung tâm cuối tuần còn náo nhiệt hơn, nơi nơi là đoàn người tranh nhau mua sắm, đám đông chen chúc, rộn ràng nhộn nhạo.

Bác gái bán hoa quả nói với Thích Thiệu Thương, “Các người thực sự phải phong tỏa sao? Vậy về sau buôn bán của chúng ta sẽ không đắt lắm, aizz!”

Những lời than vãn như vậy dọc đường đi anh nghe rất nhiều.

“Chúng tôi sau này có thể ngay cả hoa quả cũng không có để ăn, chúng tôi so với bác còn thảm hơn đó bác gái!” Thích Thiệu Thương làm như không có việc gì nói đùa, thực ra trong lòng rất phiền muộn.

Siêu thị lớn ngoài cửa nam cũng là nơi yêu thích của giáo viên và sinh viên, hiện giờ bên trong kín người hết chỗ, người tính tiền cũng mỗi một.

Khi Thích Thiệu Thương trở về bao lớn bao nhỏ tùm lum làm tay anh cầm đến đau luôn, lúc lên đến lầu bảy thở cũng không thở nổi. Đá mở ra cái cửa phòng 728, lấy những đồ đã mua đặt xuống đất, trả chìa khóa xe lại cho Cố Tích Triều, vừa tính mở miệng, chợt nghe Mục Cư Bình lớn tiếng hét như quỷ kêu.

“Đại đương gia, Đại đương gia, điện thoại!”

Sau mười phút, Thích Thiệu Thương quay lại, nói với Cố Tích Triều, “Ngày mai tôi muốn mượn xe đạp dùng, cô tôi bị bệnh, tôi muốn đến thăm cô.”

Cô của Thích Thiệu Thương sống ở ngoại thành, chạy xe đến cũng mất vài giờ.

Ngoài trường cũng có xe công cộng, nhưng mà xe đông — rất kinh dị! Người ở đây đi xe công cộng xưa giờ không có trật tự, cổ chen cổ lấn đến cái mạng nhỏ cũng chỉ còn phân nửa, hơn nữa trong xe đầy mùi, ngồi lâu cũng không thở nổi.

Cho nên mỗi lần đi thăm nhà cô, Thích Thiều Thương chấp nhận đạp xe đạp, cho dù lần nào cũng đạp đến xương lưng bàn chân đều đau.

“Bị bệnh?” Cố Tích Triều nghi ngờ hỏi, chẳng lẽ là.....

“Yên tâm đi, không phải bệnh sars,” Thích Thiều Thương vội vàng giải thích, “Là viêm ruột thừa!”

“Chỉ là, ngoại thành đã không còn an toàn!” Cố Tích Triều không giấu được sự lo lắng, “Cậu còn muốn đi?”

“Cậu cũng biết, dưỡng tôi đã mất, em họ tôi ở trường Nghiễm Châu xa như vậy, trong nhà cô chỉ có một mình, tôi không thể để mặc cô được,” trong lòng Thích Thiều Thương rất rối, “Nhân lúc trường còn chưa có thông báo phong tỏa, tôi sáng mai phải đi.”

“Vậy tôi đi chung với cậu, nhiều người giúp tốt hơn!” Cố Tích Triều trước đây cũng từng qua nhà cô của Thích Thiều Thương, cô là người rất hòa ái, hơn nữa đối với cậu tốt lắm.

“Không được!” Thích Thiều Thương không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, “Cậu cũng nói nơi đó không an toàn, bớt một người bớt một phần nguy hiểm, tôi sẽ không cho cậu đi!” Về mặt nghiêm túc, ngữ khí kiên định không chừa đường thương lượng.

Cố Tích Triều thở dài, gật gật đầu, lúc Thích Thiều Thương nghiêm khắc cậu đối anh cũng không có biện pháp.

“Vậy —— Cậu phải cẩn thận! Nhất là lúc vào bệnh viện, nhớ đeo khẩu trang, không nên tiếp xúc với người bị sốt, đừng ăn lung tung, đừng thức khuya, chú ý nghỉ ngơi.....” Cố Tích Triều lấy chìa khóa xe từ trong túi bỏ vào tay Thích Thiều Thương, “Mau chóng trở về!”

Thích Thiều Thương tiện thể cầm tay Cố Tích Triều, nắm rất chặt, trên mặt biểu lộ một nụ cười tươi rói, hai má lún đồng tiền thật sâu, “Cậu từ bao giờ lại trở nên dài dòng như vậy! Sợ tôi đi luôn không trở về?”

“Đừng nói vậy!” Cố Tích Triều hét lên một câu, đã lúc nào rồi, còn nói đùa được, thật muốn bịt cái miệng của anh lại!

Thấy mặt của Cố Tích Triều ửng hồng, Thích Thiều Thương một trận tâm thần nhộn nhạo, cười càng sáng lạn hơn, tay gắt gao nắm chặt tay cậu không chịu buông, giọng dịu dàng, “Tôi nhất định sẽ không sao, vì cậu..... Nhớ xin phép dùm tôi!”

6. Chương 6

Trời vừa sáng, Cố Tích Triều giúp Thích Thiều Thương xin nghỉ, đồng thời chịu trách nhiệm tất cả các công việc của lớp trưởng.

Hôm đó thành phố S lại có thêm một ca bệnh, hai ca nghi ngờ bệnh.

Đến chiều nhà trường ra thông báo, yêu cầu các sinh viên tạm thời không được rời khỏi trường ra ngoại thành, về phần có phong tỏa hay không vẫn còn chưa có kết luận.

Thực ra nhân lúc sáng sớm trường chưa kịp ra thông báo xin phép ra ngoại thành không chỉ có Thích Thiều Thương, trong lớp còn có 2 bạn nữ nhà ở ngoại thành, các cô sợ sau khi phong tỏa sẽ không về nhà được, cho nên phải thừa dịp về thăm người nhà.

Những ngày này, Cố Tích Triều ngoại trừ đi học, chính là vượt qua bằng hội học, học viện xong lại học hội học sinh, hội học sinh học xong lại tới học trong lớp, học trong lớp xong lại mở học Ủy ban hội, các cuộc họp mở ra đều chỉ nói về một vấn đề.

Rất cuộc cũng đối phó xong với các cuộc họp liên hoàn, Cố Tích Triều ôm một túi lớn đựng khẩu trang, nhiệt kế quay về, chia cho mỗi người một cái khẩu trang, mỗi ký túc xá một cái nhiệt kế. Trường đề nghị các sinh viên khi ra ngoài tốt nhất nên đeo khẩu trang, mỗi ngày trước khi ngủ đo nhiệt độ cơ thể một lần, phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Nhưng vào giai đoạn đầu, các sinh viên chịu làm theo đề nghị của trường vốn ít nay càng thêm ít. Cho dù sars đã gần ngay trước mắt, nhưng cách xa trung tâm thành phố của họ nên khi đó họ vẫn ôm một tâm lý may mắn — Chuyện xui xẻo thể này hẳn sẽ không rơi trúng đầu mình nhỉ.

Buổi tối, Cố Tích Triều tới hội sinh viên giúp hội trưởng Lý sắp xếp tài liệu trước, rồi mới dùng máy tính trong văn phòng gửi email, nội dung là giúp đỡ một công ty gia đình nọ ở ngoại thành phiên dịch tiếng Anh, tiếp theo viết bản thảo cho tập san của trường, máy tính của văn phòng, không cần tiết kiệm dùm, ai bảo trường keo kiệt vậy, trong ký túc xá không bắt dây mạng.

Sau đó quay về ký túc xá, đầu tiên hỏi có điện thoại kiểm cậu không, sau khi nhận được câu trả lời “Không có” cảm thấy hơi mất mát, thuận tiện dựa lên giường đọc sách.

Kỳ thật ngày hôm nay trôi qua rất phong phú, bên cạnh thiếu người om sòm cũng rất yên tĩnh.

Chỉ là có chút nhớ anh — Chạy xe đạp, đi đường quả thật rất mệt.

Đến tận giờ tắt đèn, điện thoại vẫn không hề vang lên.

Cố Tích Triều đột nhiên nhớ lại ngày đó cậu dặn anh rất nhiều điều, nhưng lại quên mất bảo anh nhớ kỹ phải gọi điện thoại về.

Tên gốc này! Chút chuyện nhỏ đó mà cũng cần người nhắc nhở sao?

Cố Tích Triều trong lòng mắng anh một câu, rồi ngã đầu ngủ.

Nửa giờ sau, Cố Tích Triều bò dậy, xoay người mở đèn ngủ, mở cuốn nhật ký ra, viết:

“Thứ hai, ngày 28 tháng 4 năm 2003, trời quang

Dịch sars kéo đến, Thiếu Thương đi rồi.....”

Ngày 29, thành phố S vừa mới xác nhận một trường hợp nhiễm bệnh, hai trường hợp nghi ngờ.

Chủ nhiệm lớp lại triệu tập họp lớp, lần nữa nhấn mạnh các sinh viên chú ý sức khỏe, nhất thiết đừng để sinh bệnh, nhất thiết đừng chạy loạn. Còn nói phải uống nhiều rẽ bản lam đại loại thế để phòng ngừa bị cảm.

Nghe thế, Cố Tích Triều lập tức phản bác, rẽ bản lam không thể tùy tiện dùng bậy, ăn nhiều sẽ bị dị ứng.

Sinh viên toàn lớp đều kỳ quái nhìn cậu, sao cậu lại biết?

À, ông chú bà thím hàng xóm tôi là bác sĩ, là họ nói, rẽ bản lam có thể dùng để phòng cảm mạo, nhưng không nên dùng quá thường xuyên.

Ngực đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, tựa như bị gì đó ngăn chặn, khí không thể xuyên qua.

Nhìn qua vị trí trống cạnh mình, thói quen quả thật là điều đáng sợ, người cũng đã không còn, còn giữ chỗ gì chứ? May mắn không có mua dư một phần điểm tâm.

Một ngày trôi qua vẫn bận rộn như trước, một người làm chuyện hai người, quả nhiên vất vả.

Ngày trước vẫn là người kia vất vả, mình có phải hơi quá đáng hay không?

Tên gốc kia, tại sao mình đưa ra nhiều yêu cầu quá đáng như vậy, anh đều có thể cười nói được?

Buổi tối, mỗi lần điện thoại vang lên một tiếng, cậu liền không khỏi run lên, cảm giác hy vọng dâng lên rồi lại tiêu tan tệ hại.

Về sau vào lúc Tiểu Tứ cầm điện thoại nói với cậu “Tìm cậu nè”, cậu gần như muốn nhảy qua giật lấy điện thoại.

Là Thôi Lược Thương.

Khóe miệng vừa mới cong lên đã xù xuống.

Anh, nghe anh nói chuyện hình như tâm tình không được tốt.

— Không có, anh tốt lắm.

Anh gạt người, anh rõ ràng chính là tâm tình không tốt, hi, có phải anh Thiếu Thương lại chọc giận anh không?

— Không có! Không biết cậu ta chết ở xó nào rồi!

À, hóa ra anh vì chuyện này mà giận! Chẳng lẽ anh Thiếu Thương đi chọc ghẹo em nào không để ý tới anh?

— Đây, em tôn trọng chút được không? Em có thể suy nghĩ chuyện đứng đắn hay không!

Thực ra anh Thiếu Thương rất thích anh, em nhận ra mà.

— Đừng nói bậy, em tưởng rằng ai cũng giống như em với Thiết Thủ sao!

Em cùng cậu ấy thế nào!! Anh đúng là không thành thật! Thực chất anh cũng thích anh Thiếu Thương có phải không?

— Anh.....

“Thứ ba, ngày 29 tháng 4 năm 2003, trời quang

Tôi thích cậu ấy sao? Tôi..... có thể..... thích cậu ấy sao?.....”

Ngày 30, thành phố S đã xác nhận ba trường hợp nhiễm bệnh, một trường hợp nghi ngờ.

Tốc độ truyền nhiễm virus vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Không còn ai dám chạy ra ngoại thành nữa, ngoan ngoãn ở trong trường học, mạng nhỏ ưu tiên hàng đầu.

Nhà trường truyền ra tin tức xác thực, từ ngày 1 tháng 5 bắt đầu phong tỏa.

Chợ nhỏ cùng siêu thị lại đẩy lên phong trào tranh mua, người đông ngùn ngụt, buôn bán thịnh vượng trăm năm khó gặp, nhưng sắp tới, họ sẽ chẳng còn việc để làm.

Cố Tích Triều không tham dự lần tranh mua này, vì lần trước những thứ Thiếu Thương mua cho cậu vẫn còn nguyên bao bì chưa đụng tới.

Dù sao thì trường học nhất định sẽ nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề thiếu thốn vật tư, tranh mua thật ra là không cần thiết.

Hôm nay, chủ nhiệm lớp lại công bố một tin tức gần như khiến tất cả sinh viên chuyên ngành tiếng Anh phấn khởi — Vì sars, cuộc thi chuyên ngành tiếng Anh cấp bốn dự kiến diễn ra vào tháng 5 sẽ hoãn lại!

Chuyên bốn là ác mộng của không ít sinh viên tiếng Anh, qua không được chuyên bốn sẽ không lấy được bằng đại học. Mà học kỳ này vẫn luôn bị bao phủ bởi ám ảnh dịch SARS, mọi người chẳng còn mấy lòng dạ để đi học, có thể hoãn lại là chuyện tốt không thể tốt hơn nữa.

Mọi người hoan hô reo hò vui sướng muôn phần như trút được gánh nặng, chỉ thiếu không hô to “sars vạn tuế!”.

Nhưng Cố Tích Triều hoàn toàn không có chút phấn chấn nào, chuyên bốn có hoãn lại hay không cũng không ảnh hưởng tới cậu, chỉ có những sinh viên trước nay đối với việc học tập biếng nhác mới có thể cảm thấy như nhận được đại xá, tỷ như Thích Thiếu Thương — Đáng tiếc anh vẫn chưa biết tin tức tốt này.

Phải phong tỏa, vậy sinh viên còn ở bên ngoài phải làm sao giờ? Cố Tích Triều hỏi chủ nhiệm lớp Tiểu Triệu.

— Nhà trường sẽ thông báo họ không cần quay về.

Không cần quay về?!

— Phải, nhưng nếu họ muốn về, nhà trường cũng không đồng ý, an toàn quan trọng nhất!

Vậy họ không cần đi học không cần thi không cần học phần sao?

— Chuyện này..... Nhà trường tự có phương pháp giải quyết. Tiểu Triệu tươi cười quỷ dị.

Ý tại ngôn ngoại, thời kì đặc biệt, tình huống đặc biệt, đối xử đặc biệt, nói rõ ra chính là, những sinh viên về nhà không quay lại trường có thể không lên lớp không thi cử thoải mái mái nằm nhà cũng có thể đạt được học phần!

Quả thực là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống!!

Thích Thiếu Thương nếu nghe được tin tức này nhất định vui tới chết! —— Cố Tích Triều suy nghĩ, anh nhất định không muốn quay về!

Nhưng Thích Thiếu Thương đi đã gần ba ngày rồi, tựa như bốc hơi khỏi nhân gian một chút tin tức cũng không có, chẳng lẽ.....

Cố Tích Triều không muốn nghĩ theo chiều hướng xấu, người kia trước nay không thiếu vận khí tốt, nhất định, nhất định không có việc gì.

Chỉ cần anh không có việc gì, không về thì không về vậy.

—— Tiểu Cố a, Thích Thiếu Thương không có để lại cách liên lạc với nhà cô em ấy, em có biết không? Tôi muốn gọi điện thoại thông báo những chuyện đại loại như phong tỏa sinh viên bên ngoài. Thầy Tiểu Triệu hỏi.

Em không biết.

—— Không biết? Không phải em rất thân với em ấy sao?

Em thật sự không biết. Em cũng rất muốn biết đây!

Vì sao lúc trước mình hỏi cũng không hỏi qua? Thật đáng chết.....

Trong trường cả ngày đều rất náo nhiệt, một đêm trước khi phong tỏa, quả thật —— giống như lễ mừng năm mới —— Đồ xô đi mua vật tư sinh hoạt, chúc mừng chuyên bốn hoàn lại, tối tiệm net bida phòng KTV tổ chức tiệc tạm biệt cuối cùng,..... Cả đàn cả lũ rộn ràng khắp nơi —— Không khí như vậy quả thật cùng khùng bố trắng SARS không hòa hợp chút nào.

Còn có người phóng khoáng lạc quan giải thích SARS thành Smile And Retain Smile, mặc kệ mọi người đối mặt chính là tai họa cực khổ thế nào, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, không thể rời xa tươi cười.

Ngắm ngẫm sợ hãi, ngẫm ngẫm rơi lệ, chúng ta nhìn thấy tối đa vẫn là mọi người kiên cường, lạc quan cùng can đảm.

Cố Tích Triều lại cách ly khỏi nơi náo động này.

Thời tiết càng ngày càng nóng cậu lại cảm thấy lạnh lẽo.

Một ngày dài như một năm —— Hóa ra tư vị cô đơn là thế này đây!

—— Vào trước lúc anh rời đi, cậu chưa bao giờ từng cảm nhận được.

“Thứ tư, ngày 30 tháng 4 năm 2003, trời quang

Thiếu Thương, Thiếu Thương, Thiếu Thương.....”

Ngày 1 tháng 5, phong tỏa —— nghỉ học, nghỉ học —— phong tỏa, quả thật là nghịch lý.

Ngày nghỉ kéo dài như vậy, lại không thể đi đâu, còn gì chán hơn thế nữa!

Tiểu Cố, điện thoại sắp bị cậu trèo ra hai lỗ thủng rồi!

Tiểu Cố, cậu cứ ngồi bất động vậy hoài sắp biến thành hòn vọng phu rồi!

Lão Đại, ta cảm thấy Tiểu Cố hình như căn bản không hề nghe chúng ta nói chuyện.

Thích Thiếu Thương đang làm gì? Nhiều ngày vậy rồi mà một cú điện thoại cũng không gọi về, có thể nào.....

Câm miệng!!!

Cố Tích Triều! Cố Tích Triều! Mục Cừ Bình kéo cao giọng xông tới, tôi tìm được số điện thoại nhà cô của Đại đương gia rồi, may mà không ném tờ giấy này!

Người nào đó bình thường đầu gối con người đảo hai vòng, nhảy dựng lên khẩn cấp giật lấy tờ giấy.

Lúc điện thoại kết nối, Cố Tích Triều nghe thấy nhịp tim của mình nhanh hơn bình thường.

“Tít —— Tít ——” điện thoại reng hơn mười tiếng, vẫn không có ai bắt máy, tay cầm điện thoại của Cố Tích Triều hơi run, tim giống như từ trên thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục vậy.

Quên đi, có lẽ anh theo bác tới bệnh viện rồi. Cố Tích Triều chậm rãi buông ống nghe, lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nói vội vàng có vẻ hơi mệt mỏi, “Alô?”

Một chữ này lập tức kéo Cố Tích Triều từ địa ngục quay về nhân gian, “Thiếu Thương!” Vội vàng gọi cái tên đã mặc niệm mấy ngày qua, trong lòng thở mạnh, tạm thời trút được gánh nặng.

“Tích Triều?!” Giọng nói bên kia cũng đặc biệt hưng phấn, “Làm sao cậu biết.....” Thích Thiếu Thương muốn hỏi cậu làm sao biết được số điện thoại này, nhưng chưa kịp nói thì đầu bên kia ——

“Thích Thiếu Thương!!! Cậu là con nít ba tuổi sao? Đi nhiều ngày như vậy rồi mà một cú điện thoại cũng không biết gọi về!!! Việc nhỏ như vậy cũng muốn người khác dạy sao chứ!!! Cậu có biết tôi..... Tất cả mọi người chúng tôi đều rất lo lắng cho cậu hay không! Nếu cậu xảy ra chuyện gì thì biết ăn nói với nhà trường thế nào! Cậu..... cậu.....” Cố Tích Triều nổi trận lôi đình phát tiết hờn dỗi đã nghẹn trong lòng mấy ngày nay, càng mắng càng cảm giác mặt đang dần nóng rần lên, hỏn hển, lòng nóng như lửa đốt nói ra những lời như vậy, chẳng phải đang rõ ràng nói cho đối phương hay cậu đang nhớ anh nhớ tới phát điên sao? Cố Tích Triều bỗng dưng không nói tiếp được nữa.

Người ở đầu kia điện thoại còn cố tình muốn đổ dầu vào lửa, “Tôi không sao, Tích Triều, nếu cậu nhớ tôi thì cứ nói thẳng nha, việc gì vòng vo vậy chứ?”

“Thích! Thiếu! Thương!” Cố Tích Triều túng quần tới mặt đỏ bừng, “Tôi cho cậu hay, từ nay trở đi, cậu không cần quay về!” Nói xong, “Cạch” đập điện thoại xuống.

Người trong phòng ngơ ngác nhìn nhau, ai cũng không dám nói chuyện, nhưng trên thực tế, họ thật sự là —— rất mắc cười! Thích Thiếu Thương đã đi được mấy ngày rồi, nhìn không được tiết mục như “vợ chồng son” cãi nhau của hai người kia, thật đúng là quá nhàm chán.

Chưa tới mười giây, điện thoại lại reng, Cố Tích Triều ngồi ở trên giường không nhúc nhích, những người khác cũng không dám cử động.

Chuông điện thoại kiên trì không ngừng reng, khiến mọi người lòng đầy sợ hãi, cuối cùng, “Mục Cừ Bình! Cậu đi tiếp đi!” “Đương gia” của Đại đương gia lên tiếng, “Đi nói với Đại đương gia của cậu thông báo từ nhà trường.”

Mục Cừ Bình nghe lời tiếp điện thoại, nói với Đại đương gia trường học đã phong tỏa, chuyên bốn hoãn lại, anh không cần quay về không cần đi học không cần thi cử lại vẫn có thể đạt được học phần.....

“Thật sao?!! Trên đời này có chuyện tốt vậy sao!!! Ha ha ha ha ——” Thích Thiếu Thương cổ tình nói rất lớn tiếng, cười đến cực kỳ khoa trương, anh biết hiệu quả “lậu âm” điện thoại của ký túc 728 cực tốt.

Quả nhiên ai đó đang sinh hờn dỗi giống y con thỏ con vênh tai lên.

“Nói vậy, Đại đương gia anh không định về sao?” Mục Cừ Bình rầu rĩ nói, “Gặp lãnh đạo nhà trường nói cầu tình, nói không chừng có thể về đó!”

“Tôi sợ tôi mà về thì ai đó sẽ lóc xương tôi mất, tôi vẫn nên ngoan ngoãn nán lại nhà cô làm con sâu gạo, không lên lớp không thi cử, lại càng không cần làm cu li cho ai đó, ha ha ha ——” Thích Thiếu Thương lại tiếp tục cười khoa trương, “Thần tiên cũng không tiêu dao bằng tôi!!!”

Cố Tích Triều ba bước rút còn hai bước đi qua giật lấy ống nghe, “Thích Thiếu Thương, cậu cứ tiếp tục tiêu dao đi! Tốt nhất đừng để tôi gặp lại cậu, nếu không tôi sẽ lóc xương cậu!”

“Cạch!” Bị ai thay cho điện thoại a

Thích Thiếu Thương ngày đầu tiên vào nội thành trước hết là tới bệnh viện thăm người cô đang nằm viện chuẩn bị phẫu thuật, sau đó mới về tiểu khu của nhà cô, bảo vệ thấy anh là từ ngoài tới, nói gì cũng không cho anh vào, sợ anh mang theo virus SARS đến, sau đó trải qua đàm phán, nhân viên quản lý khu vực mới đồng ý để cho anh vào ở tại khu cách li, cũng cảnh cáo anh không được chạy lung tung. Trong căn phòng nhỏ dùng để cách li căn bản không có điện thoại. Cứ vậy, anh ban ngày ở bệnh viện chăm sóc người bệnh, điện thoại của bệnh viện anh không dám sờ, an toàn quan trọng nhất, giữ cái mạng nhỏ này mới có thể quay về gặp Tích Triều, tối khuya mới quay về khu cách li đánh một giấc, cửa hàng dọc đường đi đều đã đóng cửa, muốn mượn điện thoại cũng không được, thẻ IC, 200 cũng đã sớm dùng hết.

Thật chất Thích Thiếu Thương chính là có chút ý đồ riêng, anh rất muốn biết, nếu mình biến mất khỏi cậu vài ngày, người kia sẽ có phản ứng thế nào?

Có thể giống như anh, nhớ mong như thủy triều, đứng ngồi không yên, một ngày như một năm?

Sau ba ngày bị cách li, bảo vệ rốt cục thả cậu về nhà cô, vừa vào nhà liền nhận được điện thoại của Tích Triều.

Khoảnh khắc đó, anh xác định anh cực thắng.

Tuy rằng ngoài miệng Cố Tích Triều không nói, nhưng anh nghe ra lo lắng của cậu cùng..... vướng bận.

Vì thế Thích Thiếu Thương quyết định, vô luận thế nào, anh đều phải nghĩ cách quay về trường.

“Thầy Tiểu Triệu, em thật sự không thể về sao? Thầy nghĩ cách dùm em được không?” Thích Thiếu Thương ở trong điện thoại vô cùng đau xót cầu xin.

“Thiếu Thương à, thầy cũng rất muốn em quay về, trong lớp nhiều chuyện vậy..... Nhưng đây là quy định của nhà trường, thầy cũng hết cách!” Trong giọng nói của Tiểu Triệu lộ ra vẻ đành chịu chân thật.

“Nhưng thầy, em thật sự rất muốn trở về đi học a! Đại học là đại dương văn hóa, điện phủ tri thức, em là một sinh viên, sao có thể lưu lạc ngoài trường học vô công rồi nghề chơi bởi lâu lóng, thầy, thầy sao có thể tước đi quyền học tập của em chứ?!” —— lên án.

“Cái này.....”

“Thầy, tình hình bệnh dịch ở ngoại thành ngày càng nghiêm trọng, chẳng lẽ nhà trường mặc kệ sống chết của sinh viên chúng em sao? Chúng em cũng có nhân quyền! Em là sinh viên của trường, em đóng học phí cùng phí ký túc xá, dựa vào đâu không cho em về!” —— đe dọa.

“Nhưng.....”

“Thầy, trong trường nhiều việc khiến thầy bận rộn như vậy, không có em giúp thầy, thầy nhất định vất vả lắm, thầy để cho em về đi!” —— dụ dỗ.

“Vậy..... Phía nhà trường thầy sẽ nói giúp em, còn lại tùy quyết định của nhà trường, em tốt nhất nên đi tìm hội trưởng Lý của hội học sinh, không phải em rất thân với cậu ấy sao?”

“Được, được, thầy em yêu thầy chết mất!”

“Tiểu Thích? Cái gì? Cậu muốn về đây? Tại sao? Các sinh viên khác còn ước gì được ở nhà hưởng thụ!” Hội trưởng Lý kinh ngạc hỏi.

“Hội trưởng Lý, tôi.....” Thích Thiếu Thương chuẩn bị sẵn sàng cảm xúc, dự định tiếp tục thổ lộ vài câu rơi lệ, nhưng không đợi anh mở miệng, hội trưởng Lý đã lên tiếng, lời long trời lở đất ——

“Cậu là vì Tiểu Cố hử?”

Anh..... Anh..... Quả là hỏa nhãn kim tinh tuệ nhãn như đước! Đương nhiên lời này Thích Thiếu Thương cũng không dám nói ra, tâm tư kiểu này nếu để nhà trường phát hiện, chỉ sợ sẽ đuổi học?

Thích Thiếu Thương im bật, có chút không yên lặng nghe đoạn sau của anh ta.

“Đứa nhỏ kia một mình quả thật rất vất vả, nếu cậu có thể quay về giúp cậu ta cũng tốt —— Cậu không ở đây, cậu ta làm việc cũng thần thờ. Được rồi, tôi sẽ nói giúp cậu với nhà trường, bất quá nếu cậu quay về, có thể sẽ bị cách li một thời gian, cậu phải chuẩn bị sẵn tâm lý.”

“Không thành vấn đề! Cám ơn! Cám ơn!.....” Thích Thiếu Thương cầm điện thoại, lệ nóng dâng tràn, hội trưởng Lý, anh thật sự là tri âm của tôi a!

“Thứ năm, ngày 1 tháng 5 năm 2003, trời âm u có mưa phùn

Thiếu Thương không sao cả, tôi rất cục có thể an tâm.

Tên đó, thật sự là đáng đánh!!!”

“Thứ sáu, ngày 2 tháng 5 năm 2003, trời âm u

Thiếu Thương gọi điện về nói cô sau khi phẫu thuật hồi phục rất nhanh, hai ngày nữa thì có thể xuất viện rồi.

Nhưng anh không về.....”

“Thứ bảy, ngày 3 tháng 5 năm 2003, trời quang

Tình hình bệnh dịch càng thêm nghiêm trọng, ngày gỡ bỏ phong tỏa xa xăm vô chừng.....

Hôm nay không gọi điện về.....”

“Chủ nhật, ngày 4 tháng 5 năm 2003, trời quang

Tiểu Triệu nói Thiếu Thương đang xin quay về trường, thật vậy chứ?

Thật sự sẽ..... về sao?

Vẫn không gọi điện về..... Đồ vô liêm sỉ!!!”

7. Chương 7

Tháng 5, toàn tỉnh hầu như rơi vào bị động, mọi khu vực đều xuất hiện tình trạng bệnh dịch SARS, số người bị nhiễm tăng nhanh một cách đáng sợ.

Bên trong sân trường bị phong tỏa thì hết thấy vẫn bình thường, nhưng phạm vi hoạt động bị thu hẹp, thanh niên hiếu động bị nhốt bên trong bốn bức tường, như cá chậu chim lồng không được tự do.

Nhưng nếu so với Thích Thiếu Thương bị nhốt trong phòng nhỏ cách ly, thì những người khác đều có thể tự do hô to vạn tuế!

Giống như căn phòng cách ly trong nội thành, trong phòng không điện thoại, không TV, máy tính càng miễn bàn, quả thực chẳng khác nào ngồi tù.

Ngồi tù còn có thể đi ra ngoài hóng hóng gió mà! Anh cả nửa bước cũng không được rời khỏi phòng này.

Thời điểm buồn bực hoặc là mơ màng say ngủ, hoặc là một mình lớn tiếng ca hát, hoặc là sẽ suy nghĩ lung tung.

May mắn trước khi trở về đã ở bệnh viện nhân dân tỉnh khám chứng nhận khỏe mạnh, tiểu khu nhà cô vì quản lý nghiêm ngặt nên chưa từng xuất hiện tình trạng bệnh dịch sars, anh mới có thể chỉ cần cách ly sáu ngày là đủ rồi, chứ không phải hai tuần, bằng không còn không bị buồn bực tới tinh thần phân liệt!

Trong thời gian cách ly thức ăn vẫn không tệ, một ngày ba bữa có chuyên trách phân công đưa tới, thịt cá mỗi ngày đều có.

Nhưng không có tinh thần ăn uống, dù cho ăn cũng ăn không biết ngon.

Tinh thần ăn uống của tôi a! Mỗi khi Thích Thiếu Thương cảm thán đến đây, trong đầu liền hiện ra bóng dáng tóc quăn cao gầy của ai đó, sau đó không biết như là nhớ tới chuyện vui gì mà lộ dáng vẻ ngây ngô cười hắc hắc.

“Ô —— ô —— ô ——”

Tiếng huýt sao hai ngắn một dài vang lên, Thích Thiếu Thương nhảy từ trên giường xuống, mở cửa sổ ra, quả nhiên trông thấy Mạnh Hữu Uy cùng Mục Cưu Bình mai trong trong bụi cỏ dưới lầu.

“Đại đương gia, chúng tôi mang những thứ anh muốn đến nè!” Tiểu Mạnh tháo khẩu trang xuống, tận lực hạ thấp giọng hô to.

“Chờ chút!” Thích Thiếu Thương quay vô phòng lấy một sợi dây thừng dài, thả từ cửa sổ xuống.

Dây thừng này là Thích Thiếu Thương tìm được dưới giường, chắc là tiền nhân lưu lại tạo phúc cho hậu bối? Không cách nào khảo chứng được.

Tiểu Mạnh cùng Tiểu Mục đem bịch bao đồ lớn buộc vào đầu dây thừng, sau khi buộc chặt thì làm tư thế OK với Thích Thiếu Thương, Thích Thiếu Thương liền kéo dây thừng đem những thứ đó kéo lên lầu ba.

Radio, tạp chí, trái cây còn có đồ ăn vặt, xem ra có thể chống đỡ một thời gian.

Sau khi chuyển đồ xong, hai người đối với Đại đương gia hỏi han ân cần đôi ba câu rồi đeo lại khẩu trang lên lút chuồn mất.

Vốn để cho Thích Thiếu Thương quay về chính là ngoại lệ, cho nên trường học càng thêm cẩn thận, vì để phòng ngừa vạn nhất, trường học yêu cầu anh nhất định phải im lặng, thần không biết quỷ không hay quay về, tránh tiếp xúc với tất cả người quen, phòng ngừa có virus truyền nhiễm. Sau khi quay về liền do chuyên trách trực tiếp dẫn anh tới phòng cách ly, những người khác sẽ không biết anh bị cách ly ở đâu.

Nhưng vào ngày thứ hai bị cách ly, các anh em của 731 liền mò tới khu lầu ở chỗ hẻo lánh này, còn đem anh mấy quyển sách cùng đồ ăn vặt anh thích ăn, Đại đương gia lúc này cảm động đến nước mắt lưng tròng.

Anh hỏi họ sao tìm được nơi này, mọi người còn tỏ vẻ thần bí không chịu nói, sau đó Thích Thiếu Thương nghĩ nghĩ, đám người 731 không có bản lĩnh hỏi ra địa điểm cách ly, người có bản lĩnh này chỉ có Cố Tích Triều.

Anh biết cậu khẳng định là còn đang giận anh mấy ngày cũng không gọi điện về, nên vẫn chưa từng đến liếc anh một cái, nhưng Thích Thiếu Thương biết, có thể nghĩ tới đem cho anh tạp chí cùng đồ ăn vặt cũng chỉ có một mình cậu, mấy đứa cháu thả của 731 khẳng định không được.

Thích Thiếu Thương mỗi ngày đều đếm ngày trôi quá, nghĩ đến sau khi “Hình mãn phóng thích” liền có thể gặp lại người, thì tâm hoa nộ phóng đắc ý vênh váo, cho dù sẽ thật sự bị cậu đập gãy xương cũng vui vẻ chịu đựng.

“Thứ hai, ngày 5 tháng 5 năm 2003, trời quang

Hội trưởng Lý nói anh hôm nay đã quay về, nhưng cậu không thể đi gặp anh.....”

“Thứ ba, ngày 6 tháng 5 năm 2003, trời quang

Rất cực moi được chỗ ở của anh, bị cách ly nhất định rất buồn?”

“Thứ 4, ngày 7 tháng 5 năm 2003, trời quang

Kỳ nghỉ lễ dài một tháng năm đã kết thúc, rốt cục ngày nghỉ nhằm chán nhất nhất trong đời người cũng đã qua.”

“Thứ 5, ngày 8 tháng 5 năm 2003, trời âm u

Bọn Tiểu Mạnh lại đi chuyển đồ ăn cho anh, cái tên này, ăn ngủ ngủ ăn, nhất định bị nuôi thành một con heo trắng trắng béo béo rồi!”

Cố Tích Triều chán chết tưa trên giường lật lật nhật ký của mình, một quyển thật dày, viết từ lúc bắt đầu lên đại học đến tận nay.

Lật từ đầu tới cuối, vai chính trong nhật ký theo thời gian từ một cô gái dịu dàng dần chuyển sang một thằng nhóc lớn xác nghịch ngợm phá phách miệng toàn lời nói xằng bậy —— nhớ nhưng đối với cô dần dần bị thay thế từng chút từng chút một bằng cuộc sống cùng anh bên nhau.

Từ khi nào thì bắt đầu thay đổi, cả cậu cũng không biết.

Cậu chỉ biết rằng, nỗi đau khi xa cách từ từ khép lại, nhớ nhung sâu sắc của cậu đối với Văn Tình chậm rãi lắng đọng lại nơi đáy lòng, rồi dần dần đi đến yên ả.

Không phải cậu quên cô, mà là cuộc sống của cậu bị một người khác lấp đầy kín, kín đến không còn không gian để mất mát để đau xót.

Hồi tưởng bản thân hai mươi năm cuộc đời, thời gian cùng cô bên nhau chưa đến một phần sáu, mà cùng anh, từ lúc bốn tuổi tới nay, suốt mười sáu năm.

Ngày cậu gặp anh, ba ba không cần cậu, ma ma không để ý tới cậu, đám bạn nhỏ không chịu chơi với cậu, chỉ có anh lôi kéo tay cậu nói, “Mọi người không cần cậu, tôi cần cậu.”

Từ ngày đó bắt đầu, trong sinh mệnh âm u của cậu như được chiếu sáng bởi ánh mặt trời, chói mắt mà ấm áp.

Từ đó về sau, cô đơn có người bầu bạn, đau khổ có người sẻ chia, hạnh phúc có người chung vui.

Mười sáu năm, mỗi một phân ký ức, mỗi một hình ảnh, có bóng hình anh hiện lên một cách sống động, hơi thở của anh, từng ly từng tý, đều đã dung nhập vào máu huyết của cậu, thậm chí chỉ trong giây lát cũng không thể tách rời.

Cố Tích Triều không quên được Văn Tình, lại không thể rời xa Thích Thiệu Thương.

Cậu đem chấp niệm đối với Văn Tình xem như một hứa hẹn một mục tiêu, để cố gắng, để tiến lên.

Mà ý lại đối với Thích Thiệu Thương, lại giống như ánh mặt trời cùng không khí, không thể thiếu, không thể dứt bỏ.

Đến cùng cái nào mới là yêu, cậu không phân rõ được.

Có lẽ là cả hai, có lẽ cũng không phải.

Ai nhẹ ai nặng, cậu vẫn như cũ cần thời gian để suy nghĩ.

“Thứ sáu, ngày 9 tháng 5 năm 2003, trời âm u khác thường

Ngày thứ năm, ngày thứ năm.....”

“Thứ bảy, ngày 10 tháng 5 năm 2003, trời âm u

Ngày mai có thể gặp lại anh..... Thích Thương,

Vốn là lúc lưu luyến.....”

Vào lúc Thích Thiệu Thương từ khu lầu nhỏ cách ly đi ra, phát hiện bên ngoài mưa phùn đã rơi rả rích, trên đường lạnh lạnh lẽo lẽo không một bóng người, anh không khỏi tức giận cộng thêm phiền muộn, cư nhiên tới đón anh một người cũng không có!

Bỗng nhớ tới hôm nay tuy là chủ nhật, nhưng phải học bù lớp thứ sáu, mọi người hẳn đều đã đi học rồi.

Thích Thiệu Thương nhận mệnh cưỡi xe phóng dưới mưa, anh không mang theo dù, cũng may ba lô của anh chống thấm, không cần lo lắng đồ đạc sẽ ướt. Vẫn là chiếc xe của Cố Tích Triều, mấy ngày nay vẫn để ở khu lầu nhỏ.

Không ai tới đón cũng hay, Thích Thiệu Thương suy nghĩ, bị cách ly mấy ngày, mặt mày của mình —— nhất định không đẹp để gì! Đi về trước sửa sang một chút rồi gặp lại người kia cũng được, miễn cho bản thân bị mất hình tượng bảnh bao.

Cái gì gọi là trời không thuận ý người, lúc này Thích Thiệu Thương xem như hiểu được. Lúc mới vừa ra tới hy vọng có người đón, kết quả một người cũng không thấy, lúc đi tới chỗ rẽ, anh lại tốt nhất đừng có ai nhìn thấy hình tượng không ổn của mình, người mình luôn luôn để ý lại xuất hiện.

Giao lộ, Cố Tích Triều đang cầm đèn chờ anh.

Sắc trời đen kịt, trong mưa bụi mù mịt, người nọ thanh sam lổ lạc, mi mục như họa.

Xe lặn một phát, Thích Thiều Thương thiếu chút nữa ngã xuống, nhanh chóng ổn định tay lái, xe kết một tiếng dừng lại ngay cạnh Cổ Tích Triều, Thích Thiều Thương nhảy xuống xe, cười đến mặt đầy dương quang nhìn cậu.

Vấn đề hình tượng bị quăng sang một bên, Thích Thiều Thương kích động vạn phần không kiềm chế được, suốt hai tuần liền không gặp, anh nhớ cậu nhớ tới sắp điên rồi.

Cổ Tích Triều khẽ mỉm cười, xua tan bầu trời u ám, “Tôi xin phép, tôi cùng 731 nói một mình tôi đến là được rồi, nhiều người xin phép không tiện, cho nên.....”

Nói còn chưa dứt lời, đã rơi vào trong một cái ôm khoan hậu, chặt chẽ, ấm áp.

“Tích Triều, Tích Triều.....” Tất cả tưởng niệm đều hóa thành hai chữ, triền miên không ngừng.

“Thiếu Thương.....” Giọng nói run rẩy gọi một tiếng, Cổ Tích Triều hai tay buông lơi đón nhanh ôm ấp của anh, nhưng rất nhanh lại đẩy ra, “Mùi trên người cậu là sao?! Mấy ngày không tắm?!”

“Cậu nói vậy!” Thích Thiều Thương lập tức phản bác, “Mỗi ngày tôi đều dùng nước lạnh tắm rửa, đây là mùi nấm mốc trong phòng đó! Mùi chó cũng không nhạy bằng cậu!”

“Nước lạnh?” Cổ Tích Triều ngạc nhiên hỏi, thời tiết tháng năm dùng nước lạnh vẫn rất lạnh.

“Cậu cho là đang ở đâu? Có nước lạnh tắm rửa đã mừng rồi!” Thích Thiều Thương nhăn mặt oán giận nói, “Phòng cách ly tôi ở lúc trong nội thành ngay cả phòng vệ sinh cũng không có! Cậu cho là tôi đang đi hưởng thụ sao?”

“Không phải sao?” Cổ Tích Triều hỏi lại, mắt cười cong cong nhìn chằm chằm Thích Thiều Thương, gương mặt ngày càng “bầu bĩnh”, hơn nữa hình như so với trước đây trắng hơn, giống như “cẩu bất lí” mới ra lò a! Quả nhiên giống như trong tưởng tượng của cậu, Cổ Tích Triều “xì” một tiếng bật cười.

Có những người bất luận rơi vào nghịch cảnh thế nào cũng có thể ăn ngon ngủ ngon, người dễ chịu gần như vô tâm vô phế, lại rất cứng cỏi, dù khó khăn gì cũng lạc quan không bị quật ngã, không thể nghi ngờ Thích Thiều Thương chính là người như vậy.

“Cậu cười gì?” Thích Thiều Thương bắt mắt kháng nghị, miệng bĩu đến có thể treo chai dầu lên luôn.

Cổ Tích Triều vẫn cố nhịn để không bật cười, “Tôi..... Tôi cười cậu giờ vừa trắng vừa béo giống như chú heo nhỏ!”

“Không phải chứ?!” Thích Thiều Thương gương mặt biểu tình như trời sập, hình tượng của tôi a! Hoàn toàn không còn.....

Nhưng Thích Thiều Thương rất nhanh thoát khỏi buồn bực, bỡn cợt nhìn Cổ Tích Triều, “Vậy tôi cũng phải cẩn thận ngắm nhìn cậu..... Ai nha nha, cậu nhìn cậu kìa, gầy đến chỉ còn da bọc xương..... Ôi, đôi mắt thâm to vù!..... Tích Triều, cậu không phải nhớ tôi nhớ đến không màng cơm nước, ngủ cũng ngủ không được đó chứ?”

“Đi chết đi!” Cổ Tích Triều mặt bình tĩnh tặng cho anh một cước thật mạnh, xoay người bỏ đi.

Trên giày thể thao màu trắng của Thích Thiều Thương liền được in thêm một dấu bunn hình đế giày.

“Oa a! Đau quá Tích Triều, từ từ đợi tôi!” Thích Thiều Thương đẩy xe khắp khiêng đuổi theo.

Chỗ ngồi đằng sau xe đã bị ướp, không tiện chở người, vì thế Thích Thiều Thương đẩy xe, Cổ Tích Triều ở một bên che dù, hai người chậm rãi bước đi trong mưa.

Không khí thực lãng mạn, Thích Thiều Thương bỗng nhiên rất muốn hát, hình như thời gian anh bị cách ly thường hay một mình cất tiếng hát.

Vì thế anh liền hát:

“Though we got to say goodbye for the summer

Darling, I promise you this
I'll send you all my love
Everyday in a letter
Sealed with a kiss.....”

“Cậu vẫn nhớ bài này?” Cố Tích Triều quay đầu qua nhìn Thích Thiều Thương, ánh mắt lập lờ.

“Đương nhiên!” Thích Thiều Thương nói, “Đây là bài hát tiếng Anh đầu tiên tôi học được mà, cũng là do cậu dạy tôi!” Sao có thể quên chứ?

Đó là vào lúc trung học, thầy tiếng Anh dạy mọi người hát tiếng Anh, nhưng hôm đó Thích Thiều Thương bị bệnh không tới, sau đó bài hát này là Cố Tích Triều từng câu từng câu dạy anh hát.

Khi đó, mỗi lần Cố Tích Triều hát chữ “Darling”, trái tim nhỏ bé của Thích Thiều Thương lại không tự chủ được co rụt, cảm giác khác thường, chẳng lẽ là từ lúc đó bắt đầu sao?

Thật muốn nghe lại một lần nữa a!

“Tích Triều, cậu cũng hát được không? Đã lâu không nghe cậu hát!” Thích Thiều Thương giống như chú chó nhỏ quẫy quẫy đuôi.

“Không muốn!” Cố Tích Triều lạnh mặt quả quyết cự tuyệt.

“Tích Triều,” tên nào đó da mặt dày không bị chút đả kích, tiếp tục nhõng nhẽo ư ử, “Lâu vậy rồi không có nghe giọng của cậu, cậu coi như bồi thường tôi một chút thôi được không?”

“Không!” Cố Tích Triều ngoảnh mặt đi không để ý tới anh.

“Được, không hát cũng được, vậy lại đây cho tôi ôm một cái!” Nói xong còn thật sự một tay buông tay lái ra muốn nhượng qua ôm, bản lĩnh da mặt dày vô lại này, Thích Thiều Thương nhận thứ hai, không ai dám nhặt thứ nhất.

“Được, được, tôi hát!” Cố Tích Triều nhanh chóng ngăn lại móng vuốt sói của người nào đó đuổi tới, thật là sợ anh mà!

“Yes it's gonna be a cold, lonely summer

Darling, I promise you this
I'll send you all my dreams
Everyday in a letter
Sealed with a kiss
Sealed with a kiss
.....”

Thời gian xa nhau, mỗi ngày mỗi đêm, dĩ vãng phong sương, tưởng niệm khắc cốt ghi tâm.

Trên đường cái vắng vẻ thoáng đãng, tiếng ca trầm thấp du dương nhẹ nhàng ngân nga, vọng vào trái tim Thích Thiều Thương gần như co rụt tới nỗi sắp không cung cấp đủ máu cho thân thể.

Cố Tích Triều nhìn thấy thong thả say mê, biểu tình ngây ngất phân không rõ nam bắc, thở phì phì dùng khủy tay đẩy đẩy anh, “Hát xong rồi! Giờ cậu vừa lòng rồi chứ?!”

Thích Thiều Thương hồi phục tinh thần, nhìn thấy Cố Tích Triều, bỗng nhiên cười xấu xa, tiến đến bên tai cậu, môi cơ hồ kề sát vành tai cậu, gọi một tiếng tràn ngập từ tính, ôn nhu, “Darling —— nếu cậu chịu kiss tôi một cái thì tôi càng vừa lòng!”

Sau đó anh nhìn thấy vành tai cậu nháy mắt biến đổi, cùng gương mặt yên hà liệt hỏa của cậu, nhất thời lại quên mất phải trốn.

“A!!!”

Hét thắm một tiếng, trên chiếc giày thể thao trắng còn lại in thêm một dấu chân, trên đường cái thêm một chút thổ lộ om chạy nhảy “Ballet”.

8. Chương 8

Thích Thiếu Thương sau khi trở về, đầu tiên là thống thống khoái khoái tắm rửa một phát, giữa trưa ăn mì Tịch Triều nấu, sau đó thì vịn lý do vừa mới cách ly xong thân thể không khỏe ngủ thẳng từ giữa trưa tới chạng vạng, cúp tiết chiều, không có gì bất ngờ bị ai đó cười nhạo là động vật tham ăn tham ngủ nào đó.

Buổi tối, đám bạn mọi khi trong kí túc xá cùng một đại bang hồ bằng cầu hữu Thích Thiếu Thương quen biết nhất quyết muốn lôi kéo anh đi liên hoan, nói là phải chúc mừng anh mãn hạn phạt được phóng thích, lần nữa làm người. Thích Thiếu Thương từ chối không được đành phải đồng ý, vốn định gọi Tịch Triều cùng đi, nhưng lại nghĩ tới cậu luôn không thích tụ tập náo nhiệt, vì thế từ bỏ.

Lúc sắp đi, có điện thoại gọi tới tìm Thích Thiếu Thương, là Túc Hồng Lệ.

Anh mới chợt nhớ tới, từ lúc mình rời trường đến sau khi về bị cách ly, suốt hai tuần qua, anh đã quên liên lạc với cô rồi.

Giọng nói của cô lộ rõ lo âu cùng nhớ nhung, pha lẫn chút mệt mỏi.

Thích Thiếu Thương bỗng cảm giác bản thân thật quá đáng, cho dù là đối với một người bạn, vốn cũng không nên hờ hững như vậy, huống hồ còn là một cô gái thành tâm thành ý đối với mình.

Vì thế anh vô cùng thành khẩn giải thích, chờ đợi chất vấn của cô.

Nhưng lần này lại ngoài ý muốn cô không nói gì thêm, càng không cùng anh cãi nhau, chỉ là chán chường nói, “Nếu anh cảm thấy mệt mỏi, chúng mình chia tay đi!”

Nếu anh cảm thấy mệt mỏi, chúng mình chia tay đi!

.....

Lúc Thích Thiếu Thương cùng một đoàn người ra ngoài thì nhìn thấy Cố Tịch Triều cầm theo cà mên đi đến phòng tắm, biết họ muốn đi liên hoan, cậu chỉ quãng lại một câu “Uống ít rượu thôi.” rồi đi.

Trường học đã bị phong tỏa, dù muốn liên hoan cũng không thể đi ra quán, may mắn trong trường có hai quán nhỏ do tư nhân mở, thức ăn bán phải nói là so với căn tin ngon hơn nhiều, còn cung cấp bia, mọi người đem mấy cái bàn hợp lại với nhau, rồi tùy tiện ngồi xuống, yêu ngũ hát lục gọi món gọi rượu.

Thích Thiếu Thương một ly tiếp một ly rót rượu, hoàn toàn quên mất cảnh cáo của ai đó.

Đám bạn bè đều tưởng rằng anh là do đã kích vừa mới thất tình, mượn rượu giải sầu, đều nói những lời đại loại như trời đất đâu đâu mà không có hoa thơm cỏ dại gì gì đó khuyên nhủ anh.

Nhưng chỉ có tự bản thân Thích Thiếu Thương hiểu rõ, lời nói chia tay từ miệng Túc Hồng Lệ nói ra, anh thật thật sự sợ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hai người dây dưa đến nay, tình cảm thuở ban đầu đã sớm không còn tồn tại nữa, cứ tiếp tục như thế, chỉ trở thành gánh nặng của nhau, chia tay là kết cục đã sớm đoán trước được.

Nhưng anh vẫn cảm thấy áy náy, dù sao cũng là anh đã hứa hẹn với cô trước mà nay lại lật lọng, anh hại cô thất vọng, thương tâm cuối cùng mệt mỏi không sức lực tiếp tục kiên trì.

Tuy rằng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nhưng đối với mối tình thất bại này, anh cảm thấy bản thân vẫn phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Dù sao cô gái kia, từng đem tuổi xuân hồn nhiên nhất dành cho mình, anh lại tùy tiện tiện hoang phí mất.

Lớn vậy rồi, Thích Thiếu Thương lần đầu tiên cảm thấy bản thân thật sự quá ấu trĩ, quá tùy hứng, đối xử tình cảm vẫn tựa như một chú nhóc đùa giỡn âm ỉ.

Giống như lúc còn trung học, mọi người giựt dây ai đi của Tức Hồng Lệ, anh không hề nghiêm túc nghĩ tới anh đến cùng có phải thật sự thích cô hay không, hay là cảm thấy cô xinh đẹp, bản thân theo đuổi sẽ rất hãnh diện, hay chỉ là manh động của một cậu bé đối với người khác phái trong thời kỳ trưởng thành mà thôi.

Vào cái tuổi tác hoàn toàn chưa rõ yêu là gì, anh cùng cô bên nhau giống như đứa nhỏ đang chơi trò gia đình, tùy tiện nói lời ngon tiếng ngọt, tùy tiện hứa hẹn thề thốt, lại chưa một lần cẩn thận ngẫm nghĩ tương lai giữa họ.

Anh đối cô tuyệt đối không phải không thật tình, mà là anh không hiểu nên thật tình thế nào, không hiểu thành ra dứt khoát không nghĩ nữa, tùy tâm sở dục tới đâu hay tới đó, mãi đến ngày hôm nay không vượt qua nổi mối thôi.

Hồng Lệ nói, nếu anh cảm thấy mệt mỏi, chúng mình chia tay đi.

Kỳ thật người chân chính mệt mỏi hẳn là Hồng Lệ mới phải.

Anh trước nay là một người lười nhác, động ngón tay cũng cảm thấy mệt, càng miễn bàn bắt anh hao phí tế bào não không đếm được để đi tự hỏi chuyện tình cảm.

Anh rất cảm tính, rất tùy tâm sở dục, thế nên không chịu vì bất kỳ chuyện gì hao phí sức lực.

Cố Tích Triều với anh tuyệt đối là một ngoại lệ, anh chưa từng vì ai tận tâm tận lực như vậy, chỉ là thói quen không tập trung của anh chưa từng đi nghiêm túc tự hỏi vì sao lại như vậy.

Nếu sớm suy nghĩ một chút, có lẽ anh sẽ không làm lỡ của cô thời gian nhiều năm như vậy, cũng cùng cậu để lỡ nhiều năm như vậy.

Nếu thời trung học anh còn có thể giải thích là vì còn trẻ hết sức lông bông vẫn có thể tha thứ, nhưng hiện tại thì sao? Có chút tiến bộ nào sao? Anh tự hỏi bản thân.

Người 20 tuổi, vốn nên là một người đàn ông có trách nhiệm, nhưng anh vẫn giống như một cậu bé mãi không lớn, sống phóng túng, cúp tiết, cùng thầy giáo tranh luận, cầm đầu gây rối, đi học ngủ, thi cử nước tới chân mới nhảy, thấy sách vở thì đau đầu, không hề có lòng tiến thủ..... Hai năm đại học, anh tuy rằng làm không ít chuyện, nhưng không phải bị Cố Tích Triều ép thì là bị người khác không trâu bắt chó đi cày mà thôi, ai biểu bề ngoài của anh cười lên vừa ngoan vừa ngọt mê hoặc ánh mắt của một đám lại thêm một đám người..... Thật chất trong lòng anh rõ ràng nhất, anh chỉ là một kẻ lười chầy nhót, không ai thúc đẩy, sẽ không muốn động một cái.

Trong phương diện tình cảm, anh vẫn như cũ không trưởng thành, khi anh phát giác mình vẫn luôn thích Tích Triều, anh đã làm gì chứ?

Anh không hề trải qua cái gọi là suy nghĩ cặn kẽ, đã tùy tiện thổ lộ với cậu, chưa từng nghĩ tới phải gánh vác gì từ những lời mình nói.

Anh vui đùa như thường lời ngon tiếng ngọt không dứt, vẫn tin rằng đạt được đáp lại của cậu, lại tới giờ vẫn không nghĩ tới giả như Tích Triều thật sự đáp lại anh, thì anh nên làm thế nào.

Anh chưa từng nghiêm túc suy nghĩ, nếu họ thật sự bên nhau, anh sắp đối mặt cái gì, anh nên thế nào gìn giữ tình cảm của họ, anh phải làm thế nào mới có thể đem lại hạnh phúc cho cậu, suốt trọn một đời.

Hết thấy anh đều chưa từng nghĩ tới.

Anh chỉ biết anh thích cậu thì anh phải cho cậu biết, lại không nghĩ tới một chữ yêu phải gánh vác bao nhiêu sức nặng, không nghĩ tới bản thân có năng lực cho cậu yêu không.

Mà người này tuyệt đối sẽ không bị anh mê hoặc, anh với cậu quen biết nhau mười sáu năm, anh là hạng người thế nào cậu còn không biết sao.

Thích Thiếu Thương đột nhiên hiểu ra tại sao Cổ Tích Triều luôn đối với anh như gần như xa, tình cảm anh đối với cậu, Tích Triều người nhạy bén như vậy không thể không rõ, nhưng cậu lại chưa từng chịu đáp lại anh.

Vì Tích Triều hiểu anh quá rõ ——

Một người miệng đầy lời ngon tiếng ngọt, tùy tiện đùa giỡn, người chết cũng không đứng đắn có thể tin cậy sao?

Một người đối chuyện gì cũng không đếm xỉa tới, biếng biếng nhác nhác, người lòng không tiến thủ có thể dựa dẫm sao?

Một người trong phương diện tình cảm không trưởng thành chút nào, giống như đứa nhỏ có thể phó thác sao?

Cậu mắng anh không sai, anh đúng là một thằng khốn từ đầu chí cuối!

Cho dù Tích Triều biết anh đối với cậu thật tình, mà chính cậu cũng hơi động tâm, cậu là người lí trí như vậy sao có thể đem tình cảm bản thân tùy tiện giao cho một người thế kia?

Thích Thiếu Thương uống một ly lại một ly, lại là càng uống càng thanh tỉnh, đột nhiên nhớ tới mục đích liên hoan của mọi người, không phải chúc mừng anh mãn hạn phạt được phóng thích lần nữa làm người sao?

Thích Thiếu Thương gắp một ly đầy đứng lên, hô to một tiếng, “Được! Thích Thiếu Thương tôi từ hôm nay trở đi thay đổi triệt để lần nữa làm người!” Sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Đại đương gia, anh không sao chứ?”

.....

Lúc Cổ Tích Triều đi tới quán ăn nhỏ, Thích Thiếu Thương còn đang uống thả cửa, gương mặt đã trắng đỏ bừng.

Cậu đến là vì có người chạy tới báo với cậu, Đại đương gia thất tình, đang mượn rượu giải sầu, cũng có nghi là ra vẻ mượn rượu làm càn, đành phải mời đương gia của Đại đương gia tới khuyên can anh.

Cổ Tích Triều đen mặt đi tới sau lưng anh, Thích Thiếu Thương cảm thấy sau lưng có người, quay lại thì thấy cậu, lập tức tươi cười rạng rỡ, hai má lúm đồng tiền thật sâu, “Tích Triều, sao cậu lại tới đây?”

“Sầu rượu! Theo tôi về!”

Trước mặt bao người, Thích Thiếu Thương bị Cổ Tích Triều tóm cổ lôi khỏi quán ăn, sầu rượu liền bắt quản bắt cổ tựa vào người Cổ Tích Triều, “Ôi tôi choáng váng ”

“Đáng đời cậu!” Cổ Tích Triều đẩy anh ra, anh lại dính vào, một bộ dáng đứng không vững.

Kỳ thật đầu óc của Thích Thiếu Thương vẫn rất tỉnh táo, tửu lượng của anh trước nay không tệ, hiện giờ cồn chính là ma túy cho thần kinh vận động của anh, khiến cho anh đi đứng không do đại não khống chế, tư duy lại vẫn thanh minh sinh động như cũ.

Thế là trong tư duy sinh động của anh nảy ra ý niệm đầu tiên chính là, nếu có thể thừa dịp say rượu ăn chút đậu hủ, cũng không tồi..... Hoàn toàn quên khuấy lời thề son sắt ban nãy phải thay đổi triệt để.

Cổ Tích Triều nhìn thấy anh thật sự đứng không vững, đành phải đỡ vai anh lê mấy bước, lấy chìa khóa xe quảng cho một bạn học nào đó còn đang trong bàn nhậu, dặn một tiếng “Lát nữa giúp tôi đạp xe về”, sau đó liền tha Thích Thiếu Thương đang dựa vào người rời khỏi.

“Chia tay với Túc Hồng Lệ?”

“Ừ.”

“Rất khó vượt qua?”

“Ừ.”

“Không nữa?”

“Ừ.”

Cố Tích Triều rất muốn đá hai chân anh, lại nghe thấy con sâu rượu đang cười khúc khích.

“Ha ha, Tích Triều, cậu giận?”

“Cậu câm miệng!” Quả nhiên là thở hỗn hển.

Thích Thiệu Thương bỗng nâng đầu ngã qua vai Tích Triều, đứng thẳng người, bình tĩnh nhìn Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều còn đang kinh ngạc, song bất ngờ bị một đôi tay hữu lực ôm chặt lấy.

“Tích Triều”, Thích Thiệu Thương nói rành mạch, hoàn toàn không có dáng vẻ say rượu. “Kỳ thật tôi rất cảm ơn Hồng Lệ, cô ấy nói chia tay với tôi làm tôi lập tức hiểu được rất nhiều chuyện. Tích Triều, tôi biết tôi vẫn chưa phải là một người đủ trưởng thành có trách nhiệm có thể khiến người khác hoàn toàn tin tưởng và dựa dẫm, tôi vẫn ấu trĩ giống như một đứa nhỏ, nhưng, tôi sẽ thay đổi, tôi sẽ không tiếp tục tham chơi tham ngủ lãng phí thời gian, tôi sẽ cố gắng học tập mỗi ngày chăm chỉ làm việc hướng về tương lai, tôi sẽ không tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ tùy tiện đùa giỡn với cậu nữa, tôi sẽ thật sự nghiêm túc suy tính tương lai sau này của chúng ta..... Tích Triều, cậu tin tôi, vì cậu, tôi sẽ thay đổi.....”

Cố Tích Triều khẽ đẩy Thích Thiệu Thương ra, để cho anh có thể nhìn thấy mình, cười cười, “Cậu muốn tôi thế nào tin cậu?”

“Vậy cậu muốn thế nào mới có thể tin tôi?” Thích Thiệu Thương nháy đôi mắt to, vô cùng chân thành hỏi.

Cố Tích Triều khiêu nhướn mày, “Cho cậu một tuần học thuộc lòng từ vựng chuyên bốn, tôi liền tin cậu.”

“A??!!” Thích Thiệu Thương kêu lên thảm thiết, lại làm ra một bộ dáng say rượu bổ nhào vào người Cố Tích Triều, “Ui..... Tôi xui, tôi xui..... Tôi gì cũng chưa nghe thấy.....”

“Đồ vô sỉ! Bớt giả bộ! Đứng lên cho tôi!”

.....

“Đại đương gia ——”

“Đừng ồn tôi, không thấy tôi đang học sao?”

“À!”

Nửa giờ sau.....

“Đại đương gia ——”

“Đừng ồn ảnh, không thấy ảnh đang ngủ sao?”

.....

“Tiểu Mạnh, đi, đến phòng tự học đi!”

“A?” Mặt trời mọc hướng tây sao?

Trong phòng học

“Mấy quý cô, ta thương lượng chút được không?” Thích Thiệu Thương đứng trên bục giảng, “Ta không xem kịch truyền hình được không? Xem NBA đi!”

“Đại đương gia, không phải anh đến phòng tự học sao?” Tiểu Mạnh nhắc nhở.

“Thiết! Thư viện có NBA quan trọng sao?”

.....

“Tôi mượn được mấy trò mới hay lắm!” Mục Cưu Bình hết sức phấn khởi vọt thẳng đến một cái máy tính cũ duy nhất trong ký túc xá.

Một con trùng nào đó vù trên giường lập tức nhanh nhẹn nhảy xuống, “Cho tôi chơi trước!”

“Đại đương gia, không phải anh đang học thuộc lòng chuyên bốn sao?” Tiểu Mạnh lại hảo tâm nhắc nhở.

“Cậu thì biết gì, cái này gọi là lao dật kết hợp!”

.....

Thích Thiều Thương chợt dạ nhìn Cố Tích Triều ở đối diện, gương mặt tươi cười hi hi ha ha nhích nhích qua, “Tích Triều à, tôi..... tôi là thật sự rất muốn chăm chỉ học bài, nhưng hoàn cảnh trong trường..... Trong ký túc xá thì chơi game, trong phòng học thì xem TV, thật sự thì..... rất ảnh hưởng đó!”

“Được,” Cố Tích Triều như không có gì cười cười, “Cậu đã nói vậy, thì tôi giúp cậu tìm một nơi yên tĩnh!” Xem anh tới lúc đó còn có thể lấy cớ gì nữa!

“Nơi yên tĩnh?” Thích Thiều Thương nghiêng đầu suy nghĩ, “Cậu là nói văn phòng hội học sinh?”

Hội trưởng Lý đã đem chìa khóa phòng học sinh đưa cho Cố Tích Triều, để tiện cho cậu đến làm việc bất cứ lúc nào, Cố Tích Triều cũng thường hay biến văn phòng thành phòng tự học chuyên dụng của cậu mà sử dụng.

Buổi tối, Thích Thiều Thương đi theo Cố Tích Triều đi vào phòng học sinh, phát hiện trong khu hành chính thanh thanh tĩnh tĩnh, trong văn phòng chỉ có hai người anh cùng Cố Tích Triều, ngược lại là một chỗ tự học tuyệt vời.

Thế nhưng —— Hai cô nam cùng một phòng, này..... này..... Mặt thế nào lại nóng vậy? Thích Thiều Thương nhanh chóng sờ sờ trán, phát sốt? Có thể nào bị sars chẳng?

Nhìn thấy dáng vẻ Thích Thiều Thương mặt đỏ hồng như lạc vào cõi thần tiên hư không, Cố Tích Triều đoán anh nhất định là không biết đang suy nghĩ ba chuyện bậy bạ, vì thế vớ lấy một quyển sách gõ đầu anh, “Không được nghĩ ngợi lung tung!”

Thích Thiều Thương cau mày xoa xoa đầu, bỗng bật cười, cười đến rất ám muội, “Tích Triều, cậu —— biết tôi đang nghĩ gì? Vậy? Chẳng lẽ —— trong lòng cậu cũng đang nghĩ.....”

Cố Tích Triều hung hăng liếc xéo anh, mặt đỏ hồng, cả giận nói, “Mấy hôm trước là ai lời thề son sắt nói về sau sẽ không tùy tiện đùa giỡn nữa hả?”

Thích Thiều Thương le lưỡi, tự biết đuối lý nhanh nhanh tìm một cái ghế ngồi xuống, cúi đầu lật sách.

Cố Tích Triều ngồi vào ghế đối diện anh, cũng bắt đầu đọc sách.

Trong văn phòng đích thực im lặng, không ai chơi game cũng không ai xem TV, Thích Thiều Thương thật sự cũng rất muốn tĩnh tâm nghiêm túc đọc sách, nhưng, hoàn cảnh thường ngày nhiễu loạn cũng chỉ có lỗi tại anh, mà hiện tại, người đối diện, không nói lời nào, lại nhiễu loạn đến tâm không thể tĩnh a.

Người nọ cúi đầu đọc sách, lông mi rũ xuống, khóe môi uốn lượn, còn có áo sơ mi để mở hai nút lộ ra xương quai xanh tinh xảo, ngực trắng nõn..... Tùy tiện một chỗ cũng khiến đầu óc anh nóng lên.

Mặc niệm một trăm lần “Phi lễ vật thị” cũng vô dụng.

“Nè..... Tích Triều.....” Bất đắc dĩ, Thích Thiều Thương dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Cố Tích Triều, “Tôi nghĩ..... tôi nghĩ..... Chúng ta có thể..... xê dịch bàn ghế, ngồi đưa lưng vào nhau hay không?”

Có cần thiết vậy không? Cố Tích Triều nhìn anh, mặc danh kỳ diệu, nhưng phát hiện mặt anh hơi hơi ửng đỏ, lập tức cảm thấy..... Ừm..... rất cần thiết!

Vì thế họ xê dịch bàn, ngồi đưa lưng vào nhau.

Trong văn phòng yên tĩnh gần một giờ, chỉ có tiếng lật sách cùng viết chữ sột soạt, nhưng quá yên tĩnh chung quy khiến Cố Tích Triều nghi ngờ, tên này, không phải đang ngủ chứ?

Vì thế nhịn không được quay đầu lại nhìn, chỉ thấy anh đang cầm bút quẹt tới quẹt lui không biết đang viết gì nữa.

Thích Thiều Thương hài lòng nhìn “Danh tác” của mình, lúc đang đắc ý, bỗng một bàn tay vớ qua đoạt lấy tờ giấy của anh.

Tiêu rồi, Thích Thiều Thương ai thán, lần này bị bắt ngay tại trận.

Trên giấy vẽ một người đàn ông cổ trang, những sợi tóc xoăn dài lay động đón gió, trên đầu cài một cây trâm hình trăng rằm, khoan bào đại tự, y đai phiên nhiên, trường thân ngọc lập, trong ánh mắt thần nhiên ngưng sâu, hảo một công tử lẫn lộn trong hồng trần.

“Đây là gì?” Cố Tích Triều khó chịu hỏi.

“Đây là..... là.....” Thích Thiều Thương giống như một học sinh tiểu học bị thầy giáo quở mắng cúi đầu áp úng, “Là..... phiên bản cổ trang..... của người!” (Tiểu Thích, ta đây bội phục người, hóa ra ngài chính là nhà tạo hình của Nghịch Thủy Hàn)

Đích thực..... vẽ không tệ, chính là..... “Cậu đừng nói cho tôi biết một tiếng qua đều là vẽ bức tranh này!”

“Cậu là đang vũ nhục trình độ vẽ tranh của tôi!” Thích Thiều Thương lập tức cứng cổ kháng nghị, anh không có sở trường đặc biệt gì, truyện tranh trái lại vẽ không tệ, đương nhiên bản lĩnh vẽ vời này phần lớn là do khi ở trên lớp nhằm chán rên luyện ra, “Tôi chỉ tốn 10 phút mà thôi.....”

Nhìn thấy Cố Tích Triều trừng mắt, Thích Thiều Thương lập tức nuốt phần sau vào bụng, sau đó bậm môi làm bộ đáng thương, “Tôi vừa nãy thật sự có nghiêm túc đọc sách, nhưng đọc một hồi thì buồn ngủ, cho nên tôi mới vẽ tranh điều tiết chút thôi! Cậu đừng nóng giận đừng nóng giận a.....” Vừa nói vừa lắc lắc cánh tay Cố Tích Triều xin khoan dung.

Cố Tích Triều đen mặt giật cánh tay mình lại, quay lưng qua không để ý tới anh.

Thích Thiều Thương hấp tấp đứng dậy, vòng đến trước mặt cậu, lộ ra nụ cười lấy lòng, “Tích Triều, là tôi không tốt, tôi hứa với cậu tôi nhất định nghiêm túc đọc sách, bất quá tôi thật sự hơi buồn ngủ, cậu cũng biết tôi huyết áp thấp, là tương đối tham ngủ thôi mà!..... Bất quá, có cách có thể giúp tôi nâng cao tinh thần.....”

“Cách gì?” Tên này có thể nghĩ ra được cách đứng đắn gì chứ! Cố Tích Triều thầm nói trong lòng.

“Nhưng cậu phải hứa không giận trước đã!”

“.....”

“Chụt” Thích Thiều Thương ở trên mặt cậu lẹ làng ấn một nụ hôn.

Lần nữa kiến thức qua yên hà liệt hỏa đẹp nhất trên thế gian, Thích Thiều Thương cảm thấy mỹ mãn cười đến híp cả mắt.

“Cậu! ——” Cố Tích Triều vừa thẹn vừa quẫn không biết nên nói gì, tiện tay vớ một quyển sách định đập qua.

“Ý, ý, đã hứa không giận mà!” Thích Thiều Thương vội vàng trốn.

“Tôi cũng chưa nói đồng ý!”

“Uy, từ điển Oxford sẽ đập chết người!!! Đối quyển khác được không!”

.....

Cố Tích Triều bỗng ý thức được, muốn cải tạo Thích Thiều Thương thành một người đàn ông trưởng thành có trách nhiệm, thật đúng là —— chuyện không tưởng mà!

Cũng may, theo cậu thấy, Thích Thiều Thương hiện tại thật sự có cố gắng, tuy rằng —— thành quả không chút nổi bật.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cho anh thêm chút thời gian nữa vậy.

9. Chương 9

Buổi sáng cuối tuần, hơn bảy giờ, một tràng chuông điện thoại phá tan mộng đẹp của mọi người phòng 731, Thích Thiều Thương lửa giận ngập trời bò xuống giường, vừa cầm điện thoại lên liền quát, “Ai đó! Có biết

người ta đang ngủ không hả!..... A? Thầy Tiểu Triệu..... Ha hả..... Ngại quá..... Chuyện gì ạ?”

“Thông báo bạn học trong ngành, tám giờ đến giảng đường tổ chức họp ngành, có thông báo khẩn cấp, ai cũng không được vắng mặt!”

“A vâng, được!” Chuyện gì gấp vậy?

Tám giờ, mọi người mắt ngái ngủ mơ màng tập hợp tại giảng đường, thảo luận sôi nổi.

“Tôi nghe ngóng được tin tức của bạn học trong khoa nói ngành cậu ấy có một nam phát sốt được đưa tới bệnh viện nhân dân tỉnh, hình như đã được chẩn đoán chính xác.....”

“Vây..... vậy trong trường chẳng phải cũng không an toàn!!”

“Thật hay giả? Cũng đừng nói chuyện giật gân dọa người nha!”

“Việc này..... Tôi cũng nghe nói..... Tin tức đã truyền sôi sôi nổi nổi khắp trường rồi, tám phần là thật!”

.....

“Truyền rất sôi nổi? Tôi sao lại không biết?” Thích Thiếu Thương buồn bực nói.

Cố Tích Triều bên cạnh quăng cho anh một cái liếc mắt, giống như đang nói, tâm tư của anh cũng không biết dùng vào việc gì, lại biết mới lạ.

Thích Thiếu Thương chợt dạ cười cười, từ ngày ở phòng học sinh ăn tí ít mỹ nhân đậu hủ của cậu xong, Tích Triều đã mấy ngày không cho anh sắc mặt hòa nhã dễ nhìn.

Anh biết Tích Triều giận không phải do anh chiếm tiện nghi cậu, mà là giận anh không tiến bộ.

Thích Thiếu Thương không sợ cái khác, chỉ sợ Tích Triều phớt lờ với anh, nhưng lúc này Tích Triều là quyết tâm cùng anh cương tới cùng, mặc kệ anh van xin thế nào, vẫn là phớt lờ.

Thích Thiếu Thương biết lúc này anh phải dùng hành động thực tế để cho Tích Triều nhìn thấy bản thân thật sự đang quyết chí tự cường, bằng không Tích Triều thật sự sẽ cả đời cũng không thêm phản ứng lại anh nữa.

Vì thế Thích Thiếu Thương kiên trì học thuộc lòng chuyên bốn, đọc sách tiếng Anh, nghiêm nghiêm túc túc nghe giảng bài, thành thành thật thật tự học.

Học tập với anh mà nói quả thật là việc đau khổ muôn phần phiền chán đến cực điểm, nhưng có đau khổ hơn nữa, cũng tốt hơn Tích Triều không để ý tới anh. Vì Tích Triều, cái gì anh cũng chịu hy sinh, giống như lúc trước anh vẫn giúp Tích Triều chia sẻ công việc, có thức đêm thức hôm vất vả hơn đi nữa cũng tuyệt không chối từ.

Kỳ thật thì một khi Thích Thiếu Thương đã quyết tâm tập trung vào chuyện gì, sức bật là tương đối mạnh.

Giống như anh từ nhỏ tới lớn mỗi lần thi cử gần như là đến lúc nước tới chân thì nhảy, nhưng thành tích tới giờ cũng không hề kém, vì anh có thể sử dụng thời gian hai tuần để tiếp thu những thứ người khác học một học kỳ, đương nhiên cũng không thể thiếu Cố Tích Triều bên cạnh chỉ điểm cùng đốc thúc.

Lại ví như lúc trung học cơ sở chơi cờ suốt hai năm rưỡi, đột nhiên có một ngày, Tích Triều nói với anh, anh cứ tiếp tục như vậy thì thi không đậu trung học phổ thông, anh mới bừng tỉnh đại ngộ rút kinh nghiệm xương máu, sau một phen đấu tranh thì bắt đầu liều mạng học, vậy mà cuối cùng thi đậu cao hơn điểm tuyển, tuy rằng cao hơn vèn vèn 0,1 điểm, nhưng cũng đủ để anh và Tích Triều cùng nhau chen chân vào một trường trung học trọng điểm của sở.

Vào lúc thi đại học tình hình cũng không khả quan mấy, tóm lại người này, vẫn luôn là chờ mọi việc tới mức tránh cũng không thể tránh lui cũng không thể lui mới chịu cố gắng.

Nhưng đối với chuyện Cố Tích Triều, anh tuyệt không dám đợi tới lúc cậu không tài nào chịu nổi nữa giận anh mà đi mới bồ cứu, anh có thể không cần gì cả, nhưng tuyệt không thể không có Tích Triều, chia tay một khắc cũng đủ đòi mạng anh rồi.

Cho nên bây giờ, anh không dám tiếp tục càn quấy cà lơ phất phơ nữa, anh phải chứng minh cho Tích Triều thấy, anh thật sự đang cố gắng.

Giáo viên chủ nhiệm Tiểu Triệu sau khi truyền đạt thông báo của nhà trường, xác minh phỏng đoán của các học sinh, quả nhiên, tình huống tệ hại nhất rơi xuống đầu thầy trò —— trong trường xuất hiện sars.

Nghe nói học sinh kia là vì gặp mặt bạn gái một lần, trèo tường ra ngoài, kết quả ở bên ngoài bị nhiễm, sau khi về trường không lâu thì phát bệnh.

Sau khi mọi người nghe xong, đều công khai lên án nam vì yêu không cần mạng này, thứ quan niệm “Sinh mệnh thành khả quý, ái tình giới canh cao” này vào thời điểm khác vốn không có gì đáng trách, nhưng hiện tại, sars là bệnh có thể truyền nhiễm! Làm người không thể ích kỷ như vậy chỉ nghĩ cho bản thân, một mình cậu ta xảy ra chuyện thì thôi đi, đem hàng vạn tính mạng thầy trò của toàn trường đẩy về hướng nơi đầu sóng ngọn gió!

“Lần này thăm, cậu ta ở trong trường chạy qua chạy lại nhiều ngày rồi, phòng học, căn tin..... Vậy sẽ lây bệnh không biết bao nhiêu người!”

“Nhanh chóng điều tra xem nam kia bình thường hay đi căn tin nào ăn cơm, để về sau tránh không tới đó ăn nữa!”

“Vô ích thôi, thật sự bị nhiễm, cậu trốn cũng trốn không được!”

Mọi người lúc này thật sự cảm thấy sợ, lúc trước bất kể sars ở bên ngoài âm ỉ nguy hiểm ra sao, mọi người thủy chung cảm thấy được trong trường là an toàn, không cần buồn lo vô cớ, do đó rất ít khi có người ra ngoài thì mang khẩu trang, rất ít khi có người mỗi ngày đo nhiệt độ cơ thể, cảm thấy những điều này không cần thiết, cũng có những người lạng lẽ trèo tường chuồn ra ngoài chơi, hiện giờ xem ra, mọi người thật sự là quá lơ là rồi.

“Cho nên từ giờ trở đi, ai cũng không được rời khỏi trường nửa bước nữa!” Tiểu Triệu tiếp tục truyền đạt thông báo, “Nếu ai trèo tường chuồn ra ngoài bị phát hiện, cảnh cáo kiểm điểm đều miễn, trực tiếp đuổi học! Trường nói được làm được!”

“Còn nữa, người từng cùng nam kia có tiếp xúc gần gũi bị cách ly toàn bộ, có ai quen biết em ấy hơn nữa mấy ngày gần đây từng cùng em ấy tiếp xúc xin chủ động đứng ra! Thắng thắng sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị! Mặt khác khu số mười em ấy ở từ hôm nay trở đi phong tỏa, học sinh trong lầu đều cấm ra khỏi cửa ký túc xá, mọi người trong khoảng thời gian này cố gắng không nên tới gần khu nhà đó, ít cùng người bên đó tiếp xúc.”

Khu nhà số 10? Không phải khu Thiết Thủ sống sao? Ha hã, Thích Thiệu Thương có chút ít vui sướng khi người gặp họa, cũng để cho cậu ta ném thử tư vị bị cách ly!

“Từ hôm nay trở đi, mỗi tối tất cả mọi người phải đo nhiệt độ cơ thể, do mỗi ký túc xá trưởng phụ trách đăng kí, đăng ký bằng nữ giao cho Tiểu Nguyễn, nam giao cho Thiệu Thương, hai em phụ trách đem nó giao cho trường, nếu có bạn học nhiệt độ cơ thể vượt quá 37 độ, phải lập tức báo cáo, tuyệt đối không thể giấu diếm! Hiện tại văn phòng trường 24 giờ đều có nhân viên phụ trách.”

“Còn một tin tức nữa, đối với các em mà nói, có lẽ là tin tức tốt, từ tuần này trở đi, vì tránh cho nhiều người tụ tập lây bệnh lẫn nhau, toàn trường nghỉ học, tất cả chương trình học thay đổi để học sinh tự học.”

“Woa ——!” Trong giảng đường yên ắng thật lâu lập tức trở thành một mảnh huyên náo, này —— quả thật là một tin tức tốt lành! Các học sinh mới đây còn ảm đạm thê lương lập tức cao hứng bừng bừng, trong lòng rất không đạo đức có chút cảm tạ sars đã đến.

Người trẻ tuổi chính là vậy đó, dù khốn cảnh thế nào, chứng kiến, nghĩ đến, bị phóng đại vẫn có thể làm cho bản thân cảm nhận chút gì đó vui sướng, quả thật là thanh xuân vô địch!

Nhưng Thích Thiệu Thương lại rất buồn bực, anh vừa mới bắt đầu good good study, day day up, ông nội nó, vậy mà nghỉ học! Đây..... đây không phải là cố ý đối nghịch với anh sao!

“Còn nữa, lớp học về Đảng năm nay cũng hủy, công việc bồi dưỡng đám phần tử tích cực mới gia nhập Đảng giao cho Tích Triều em tới phụ trách.”

Lại có thêm mấy học sinh thiếu chút nữa hoan hô, Thích Thiều Thương càng thêm buồn bực, sớm biết vậy gia nhập Đảng trễ thì tốt rồi, nếu đợi tới năm nay sẽ không cần tham gia cái lớp học về Đảng phiền chết người kia rồi!

“Đúng rồi, hôm nay căn tin sẽ ăn cơm muộn một tí, vì trường học đã phái người đi khử trùng, sau khi khử trùng mọi người có thể an tâm đi ăn. Nhưng cố gắng không dùng đến bát đũa công cộng, tốt nhất tự mình đem theo. Sau đó ba giờ chiều mỗi ngày, trường còn sẽ phái người đến mỗi phòng ký túc xá tiến hành khử trùng, xin các em tới lúc đó chuẩn bị sẵn sàng!”

.....

Lúc này, thật sự là trông gà hóa cuốc.

Ba giờ chiều, vào lúc đa số người phòng 731 còn đang say giấc ngủ trưa, bỗng một tràng tiếng đập cửa “Bang bang bang” kinh thiên động địa phụ họa theo là tiếng quát giận dữ, “Khử trùng khử trùng!”

Mọi người nhảy dựng từ trên giường ngồi bật dậy, tay chân luống cuống đang chuẩn bị dậy chén lại, giấy thì nhét dưới giường..... Thế nhưng, không đợi mọi người có động tác, nhân viên khử trùng đã ầm một tiếng đẩy cửa vào ——

Mũ, khẩu trang, áo khoác trắng, mặt nạ giày da, một thân cồng kềnh, toàn thân chỉ lộ ra hai con mắt, lưng đeo “Thùng thuốc diệt khuẩn”, xịt xịt xịt —— năm giây sau, sải bước, nghênh ngang đi.

Chén, bàn, ghế, giày..... Thậm chí chăn trải giường, không gì may mắn thoát khỏi.

Còn kém không đem người ra từ đầu tới chân phun một lần.

“Chúng ta không bị sars làm cho chết, cũng bị ‘thuốc diệt khuẩn’ độc chết!” Thích Thiều Thương vui trên giường không nhúc nhích bất mãn lắm bấm một tiếng.

“Hả, Đại đương gia, anh vậy mà tỉnh?” Mọi người kinh ngạc đến cực điểm, bình thường Thích Thiều Thương ngủ trưa, đừng nói là khử trùng đến đây, chính là sét đánh một cái cũng không tỉnh nữa là.

“Tôi vốn không ngủ!”, Thích Thiều Thương ngồi dậy, trong tay đang cầm một quyển từ vựng chuyên bốn, “Còn có các cậu cũng vậy, không nên đem thời gian quý báu lãng phí vào việc ngủ, còn trẻ không cố gắng, về già chỉ bị thương, hiểu hay không?”

Chúng huynh đệ 731 —— cầm rút trên mặt đất.....

.....

“Tích Triều, cậu nói gì? Đây không phải sự thật chứ!”

“Tôi chỉ là truyền đạt thông báo của trường, từ hôm nay trở đi, vì tránh lây bệnh cho nhau, toàn trường tạm căn tin ẩn theo vị trí địa lý phân cho khu ký túc xá khác nhau, chúng ta khu số sáu sau này chỉ có thể ăn cơm ở căn tin ba!”

“Tại sao chúng ta lại xui xẻo như vậy! ‘Căn 3’ món ngon gì cũng không có!”

“Oh! Tôi tưởng niệm một món bánh rán trái cây, hai món bánh bao hấp ***g, bốn món cá hồ kho tàu, năm món sườn chua ngọt, sáu món lẩu tự chọn..... A a a a!!!”

“Trường dựa vào đâu quy định như vậy, quả thực là tước đoạt nhân quyền!”

“Ăn cơm không ngon, sức đề kháng giảm thấp, sẽ mắc sars a!!!”

Trong ký túc xá một mảnh gào khóc thảm thiết.

Cổ Tích Triều vẽ mặt bình tĩnh đưa bảy miếng thẻ đưa cho Thích Thiều Thương, miếng thẻ nền trắng chữ đen, trên đó ghi một “3” chà bá, “Về sau đi căn tin phải mang theo miếng thẻ này, trường sẽ phái người gác ở cửa căn tin, không có thẻ không được vào.”

Thích Thiều Thương rất muốn ngay trên “3” đen đen chà bá này chọc hơn một ngàn tám trăm lỗ.

Cổ Tích Triều truyền đạt xong thông báo của trường, xoay người đi.

“Tích Triều, từ từ!” Thích Thiếu Thương nhanh chóng đuổi theo.

“Rầm!”

Thích Thiếu Thương bịt mũi xém chút nữa bị cửa đập dẹp, nước mắt lưng tròng, tôi cũng đã cố gắng rồi, tại sao vẫn không để ý đến tôi!

Có thiên lý hay không hả!!!

Đùng đoàng đoàng một tiếng sấm rền vang lên.

Thích Thiếu Thương nhanh chóng cầm miện.

Trong thời gian nghỉ học, trong trường dị thường náo nhiệt, vì hưởng ứng kêu gọi của trường về gia tăng rèn luyện tăng cường sức đề kháng, các khoa ngành đều tổ chức các dạng hình thức hoạt động thể dục, trong trường chỉ cần là nơi có một mảnh đất trống hầu như đều được tận dụng.

Phía đông, khoa luật, đấu cầu long đôi — Thời cơ tốt xúc tiến giao lưu tình cảm khác phái!

Phía tây, khoa kinh tế, cứ bảy tám người vây một vòng đá cầu — Thiết! Đây là trò thừa thời trung học hay ho gì chứ!

Phía nam, khoa tân văn, khiêu vũ, disco — Đó cũng xem như hoạt động thể dục thể thao đi — Woa, tân văn gái đẹp quả nhiên nhiều!

Phía bắc, khoa quản lý công thương — Kháo! Lão ưng tróc tiểu kê! — Mấy anh mấy chị, mấy người nhiều tuổi! Rõ ràng là cải tiến của trò gia đình mà!

Thích Thiếu Thương đi trên đường ngoài sân, mắt thấy tai nghe, không khỏi ai thán xem đủ lắm rồi.

Nam có nữ có, hô to gọi nhỏ, thanh xuân thật là sức sống vô hạn!

Nhất là tổ chơi trò lão ưng tróc tiểu kê, đám trẻ nhỏ trong nhà trẻ thấy còn phải viết chữ phục — Tính trẻ con chưa mất, hồi xuân a!

Vào năm Trung Ương Đảng kêu gọi toàn dân tập thể dục cũng không rầm rộ bằng hôm nay!

Đúng rồi, các thiết bị thể dục học sinh dùng đều là nhà trường miễn phí phát cho mỗi khoa mỗi ký túc xá. Sars này đúng là khiến nhà trường bỏ cả vốn, dụng cụ thể dục là một khoảng tiền lớn, còn có cả một khu cách ly miễn phí đưa cơm cho học sinh bị phong tỏa quản lý bên trong thêm một khoảng tiền lớn nữa.

Nghe nói họ mỗi ngày đều là đùi gà cá hồi, ăn mặn không thiếu, béo bở mười phần!

Càng nghĩ, Thích Thiếu Thương càng nhịn không được nước miếng ào ào, “Căn 3” cải dầu luộc đậu que xào khoai tây xào ớt cà rốt xào chua ngọt..... Này..... Người với người sao chênh lệch lớn đến thế chứ!!

A — Bạn học nào hy sinh chút mắc sars coi! Một người hy sinh, toàn khu hạnh phúc a!!!

(Đừng trách tiểu 7, năm đó ngẫu nhiên gặp phải tình huống này hầu như mọi người đều từng sản sinh qua loại ý tưởng xấu xa này, đương nhiên cũng chỉ là nói đùa mà thôi, nếu thật sự có người mắc, mạng nhỏ chúng ta giữ được tới giờ không cũng khó nói)

Lúc tới cao ốc của khoa ngoại ngữ, dưới lầu một đám con gái đang — Nhảy dây — Lại thêm một đám hồi xuân!

Cổ Tích Triều đã di chuyển hai cái bàn ra để ngay cửa, ngồi tại một trong hai ghế vùi đầu đọc sách.

Bởi vì khoa ngoại ngữ có một tòa cao ốc chuyên biệt, bên trong lại có TV cho học sinh khoa khác đổ mắt không thôi, vậy nên thường hay có người ngoài ghé qua.

Nhưng giữa vòng vây sars, để tránh lây bệnh lẫn nhau, lãnh đạo khoa ngoại ngữ quyết định, phái người canh gác ở cửa cao ốc, kiểm tra giấy tờ nhân viên tới lui, không phải người khoa ngoại ngữ không được vào.

Nhiệm vụ canh cửa này hiển nhiên rơi xuống người ban ban ủy, hôm nay đến phiên Thích Thiếu Thương cùng Cổ Tích Triều.

Kỳ thật, giấy tờ không nhất thiết phải tra, là học sinh khoa ngoại ngữ đều đã cảm thấy quen mặt, giả như người ngoài thì liếc mắt một phát liền có thể nhìn ra.

Cho nên Cố Tích Triều có thể an tâm cúi đầu đọc sách, lúc có người đi ngang qua cửa mới ngẩng đầu lên liếc nhìn.

Thích Thiệu Thương lại ngồi xuống bên cạnh, cũng lấy ra một quyển sách đọc.

Lâu sau, ai cũng không nói lời nào.

Kỳ thật Cố Tích Triều xưa này không cần phương pháp đặc biệt gì để trị tên lười nhác kia, chỉ cần một ngày không để ý anh, anh liền thành thành thật thật nên làm gì thì làm nấy, tuyệt không ậm ờ, huống hồ lần này đã rất nhiều ngày sao cũng không nói câu nào với anh.

Thích Thiệu Thương gần đây đọc sách gì, đọc tiến độ tới đâu, Cố Tích Triều đều rõ ràng, theo cậu thấy, mấy ngày nay Thích Thiệu Thương, thật sự có tiến triển.

Chỉ là, vẫn chưa thể dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy, tên kia, rất dễ dàng thỏa mãn cùng lời lỏng.

“Tích Triều, giúp tôi xem câu này được không?” Thích Thiệu Thương đẩy sách qua trước mặt Cố Tích Triều, “Câu dài quá, tôi không hiểu.” Mấy ngày nay, Tích Triều chỉ có lúc anh hỏi bài mới chịu nói chuyện với anh, hơn nữa nếu là mấy vấn đề ngu ngốc cả con nít ba tuổi cũng biết, Tích Triều sẽ chỉ cho anh một ánh nhìn xem thường —— Cố Tích Triều cậu cũng không phải người dễ lừa như vậy, muốn tìm cớ nói chuyện cũng phải tìm cớ có trình độ!

Tích Triều nhìn nhìn, cau cau mày rồi lại giãn ra, “À, là vậy, câu này hẳn là tách ra từ đây, trước là định ngữ của cậu, vị ngữ ở.....”

Cố Tích Triều bỗng dừng lại, cậu nhìn Thích Thiệu Thương một tay chống má, nhưng ngón giữa lại ở vị trí huyết thái dương xoa không ngừng.

Cố Tích Triều quăng cho anh ánh nhìn tra hỏi, Thích Thiệu Thương cười cười, “À, không việc gì, có hơi đau đầu, bệnh cũ..... Tiếp tục giảng!”

Cố Tích Triều bình tĩnh nhìn anh, cau mày càng lúc càng chặt, môi giật giật, “Nếu mệt mỏi..... Thì nghỉ ngơi chút đi.....” Cậu biết anh lười nhác kỳ thật nguyên nhân phân nửa cũng do thân thể.

Nhưng, dùng não nhiều chút thì đau đầu, đúng thật là —— Cái bệnh lười mà chỉ có kẻ lười mới có!

Thích Thiệu Thương không tự chủ được chìa tay xoa xoa ấn đường của cậu, đáng vẻ cậu cau mày luôn làm anh rất đau lòng, “Đừng lo lắng, cơ thể của tôi nếu so với trước khỏe hơn rất nhiều..... Tôi không muốn nghỉ ngơi.....”

“Hử?” Cố Tích Triều kinh ngạc nhìn nhìn anh.

“Tích Triều ——” Thích Thiệu Thương hít sâu một hơi, nói, “Nếu so sánh giữa tôi và cậu, còn kém nhiều lắm, tôi chỉ có cách nắm chắc thời gian, cố gắng một phút cũng không ngừng, mới có thể đuổi kịp bước chân của cậu, chúng ta..... mới có tương lai.....”

“Tương lai.....?” Cố Tích Triều ánh mắt lấp lóe, anh..... đã nghĩ xa đến thế sao?

“Tích Triều, cậu có từng nghe qua câu này chưa, hai người bên nhau, không phải phải mặt đối mặt nhìn lẫn nhau, mà là phải vai kề vai nhìn về phía trước..... Tôi biết cậu trước nay là một người có chí hướng, cậu muốn đi nước ngoài học đào tạo chuyên sâu, cậu muốn thành tài đạt được thành tựu, cậu có mục tiêu có lý tưởng, hơn nữa sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi..... Mà tôi, trước nay vẫn ngày ngày ngô ngô, không biết bản thân đến cùng muốn gì, tôi mất thấy khoảng cách giữa chúng ta càng ngày càng xa, tôi thật sự rất sợ hãi, sợ có một ngày tôi rốt cục không đuổi kịp cậu nữa, nhìn không tới cậu..... Cho nên, hiện tại, tôi rất rõ bản thân muốn gì, rất rõ mục tiêu của bản thân ở đâu..... Tôi nói rồi tôi sẽ tính toán vì tương lai của chúng ta, là thật..... Tuy rằng hiện giờ tôi vẫn chưa thể làm tới mức tốt nhất, nhưng tôi sẽ cố gắng, sẽ trau dồi..... Chỉ là, không biết cậu —— Có chịu cho tôi cơ hội này hay không?”

Thổ lộ nghiêm chỉnh như vậy, hỏi nghiêm túc như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên của Thích Thiệu Thương, lúc này tim anh đập đã nhanh đến 180 nhịp/phút.

Cố Tích Triều nhìn Thích Thiều Thương không chớp mắt, rồi đến một đôi mắt to tràn ngập chờ mong giống như đứa nhỏ đợi ăn đường, mặt tròn tròn vì khẩn trương trông đỏ bừng, thật đúng là rất —— Kawai!

Cố Tích Triều nhin không được bật cười, quay đầu qua chỗ khác, sắc mặt ửng đỏ, thấp giọng mắng nói, “Đồ ngốc!”

Này, này, này ——

Nếu không phải ở đây ban ngày ban mặt, nếu không phải ở đây đông người theo dõi ——

Anh đúng thật là đồ ngốc, tại sao không tìm nơi vắng người nói những lời phiến tình này ——

Anh thật sự rất muốn ôm chặt lấy cậu, hung hăng hôn lên đôi môi hồng nhạt trên gương mặt ửng đỏ của cậu.....

Nhưng hiện giờ, anh không thể làm gì cả!

—— Chuyện bí hiểm nhất trong đời người, cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi!!!

10. Chương 10

“Tiểu Thích Tiểu Cố! Lại đây chơi chung không?” Một trong ba đàn chị dẫn theo một đám nữ vẫy tay với họ.

Chơi chung? Nhảy dây? Không —— thể —— nào!!! Thích Thiều Thương cùng Cố Tích Triều liếc nhau, sắc mặt đồng thời tái mét.

“Ừm..... Không được rồi, tụi em phải canh cửa!” Thích Thiều Thương nhanh chóng tìm cớ từ chối.

“Canh cửa gì chứ!” Đám con gái hòa nhau vây lại, bắt đầu riu rít nói, “Ai chẳng biết khoa ngoại ngữ của chúng ta giờ chính là ‘Người ngoài cùng mèo không được vào’, sẽ còn ai đến chứ!”

“Lớp trưởng, bí thư chi bộ đoàn, làm cán bộ, mấy cậu hẳn phải ‘Thân dân’ mới đúng chứ! Cùng chúng tôi chơi chung nào, được không?”

—— Thân dân? Khoa ngoại ngữ là thiên hạ của nữ, thân dân thì bắt bọn họ hai nam 20 tuổi đi chơi trò của mấy cô bé?

“Cùng lắm thì thương lượng chút, tiếp theo, nữ chúng tôi cùng mấy cậu chơi bóng rổ, chịu không?”

—— Mấy người chơi bóng rổ? Đó thuần túy là thêm phiền!

“Nam mấy người không phải trời không sợ đất không sợ sao? Làm gì bảo mấy người nhảy dây thì bị dọa thành thế kia!”

—— Phép khích tướng đều xuất hết rồi, quần thể các cô, đúng thật là khó chơi.

(Nhớ lại năm đó, ngẫu nhiên cũng có nhóm như vậy chính lớp trưởng của mình, xem nam nhảy dây, rất thú vị nha, hô hô hô Thật hoài niệm a!)

Thích Thiều Thương nhắc tay nhu nhu huyết thái dương, đau đầu!

Cố Tích Triều lại đứng lên vỗ vỗ vai anh, cười nói, “Chơi thì chơi, vận động chút có thể sẽ tốt hơn.” Cậu chỉ chính là bệnh đau đầu của anh.

Nhìn thấy Cố Tích Triều cười, Thích Thiều Thương bỗng cảm thấy bầu trời sáng sủa thế, ánh nắng rạng rỡ thế, gió thổi êm dịu thế..... Tóm lại, thế giới thật sự quá tuyệt vời a!

Nhảy dây thì đã sao! Nam tử hán đại trượng phu còn sợ nó à! Hôm nay lão tử cũng hồi xuân một phen!

Vì thế, Cố Tích Triều cùng Thích Thiều Thương dưới sự dẫn dắt của đàn chị, chơi trò chơi từ nhỏ tới lớn chưa từng thử qua —— Nhảy “Gia giảm thừa trừ”. (Mọi người còn nhớ nhảy thể nào không? Ha ha)

Mỗi lần đàn chị nhảy một cái, hai người liền nhảy theo rập khuôn một cái, đúng là nhảy suông sẻ, cũng chính là vị trí dây thun tới căng chân.

Kỳ thật sức bật cùng mức độ phản ứng nhanh nhẹn của nam đa số so với nữ tốt hơn, bởi vậy rất nhiều nam nhảy dây, đá cầu giỏi hơn so với nữ.

Chân phải của Thích Thiếu Thương không cẩn thận giẫm lên dây thun, các cô lập tức ré lên, “A! Cậu phạm luật cậu phạm luật, phải nhảy lò cò!”

“Hả?” Thích Thiếu Thương không rõ lí do.

“Chân phải cậu giẫm lên mức, nên bây giờ cậu chỉ có thể dùng mỗi chân trái để nhảy thôi.” Sư tỷ giải thích.

“A!” Thích Thiếu Thương buồn bực lên tiếng, chỉ dùng chân trái đứng sao vững?

“Không sao, tôi đỡ cậu!” Cố Tích Triều đưa tay qua.

Thích Thiếu Thương lập tức nắm lấy, trùng chấn tinh thần nhập cuộc “Chiến đấu”.

Kết quả vẫn là một lần bất cẩn nhảy sai.

“A! Cậu chết cậu chết!”

“Đứng tại chỗ cũ không được nhúc nhích!”

“Ý, chân phải không được thả xuống!”

Thích Thiếu Thương dở khóc dở cười đứng tại chỗ lung lay lão đảo “Kim kê độc lập”, nhìn qua kế bên đàn chị cùng Cố Tích Triều nhảy qua nhảy lại.

Vì tóc của Tích Triều xoăn nên mỗi lần nhảy lên hơi hơi rung động, dưới ánh mắt trời khuôn mặt vì vận động mà hồng hào càng tỏa ra sinh khí bừng bừng, khoe miệng trước sau vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, Thích Thiếu Thương nhìn ra, Tích Triều là đang thật sự vui vẻ — Là vì cậu cảm thấy kiểu vận động mới lạ này rất thú vị, hay là vì — Những lời mới nãy của mình?

Thích Thiếu Thương với lòng tự tin vừa sụp đổ tự động quy về đáp án thứ hai.

Đàn chị cùng Cố Tích Triều thuận lợi nhảy xong mức hai, nhưng phải “cứu sống” Thích Thiếu Thương trước đã mới có thể nhảy tiếp mức ba.

“Cậu cứu hay tôi cứu?” Đàn chị hỏi Cố Tích Triều.

“Để em!” Cố Tích Triều không chút do dự nói.

“Cậu đã nhớ kỹ nhảy thế nào chưa?” Đàn chị hỏi, Cố Tích Triều gật đầu.

“Cậu thật thông minh!” Đàn chị không khỏi tán thưởng, “Nhưng Tiểu Thích lúc ‘chết’ là một chân, nên lúc cậu cứu cậu ấy cũng phải một chân, hơn nữa là chân trái nha!”

Cố Tích Triều lại gật đầu, nhìn qua Thích Thiếu Thương, người sau lập tức đi lại, vươn tay, “Tôi đỡ cậu.”

Cố Tích Triều cười cười, hai tay vịn lên tay anh, Thích Thiếu Thương nắm chặt, trong lòng dâng lên một dòng xúc cảm, hít hít mũi nói, “Tích Triều, cậu nhất định phải cứu tôi đó!”

“Nhất định!” Cố Tích Triều cười gật đầu với anh, bắt đầu nhảy.

Bốn tay nắm nhau, Thích Thiếu Thương có thể cảm nhận được sức nặng mỗi lần cậu nhảy đè lên bàn tay mình, mà anh cũng vững vàng đỡ lấy cậu, lúc cần thiết còn có thể nhờ anh giúp một tay — Cảm giác nương tựa lẫn nhau, thật tuyệt quá!

Đột nhiên, thời gian ngược dòng, Thích Thiếu Thương giống như nhìn thấy hai đứa nhỏ thấp tí nắm tay nhau đi qua các con phố, sau đó đứa nhỏ dần dần trưởng thành, từ thơ ấu đến thiếu niên, từ thiếu niên trở thành thanh niên..... Mỗi một bước, dấu chân song song đối đối.

Nếu có thể cứ vậy nắm tay nhau cả đời, thì tốt biết bao!

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão — Rốt cục là giấc mộng xa vời bao nhiêu?

(Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão: kiếp này nắm tay nhau vĩnh kết mỹ hảo, cùng người mãi không xa rời bạc đầu giai lão. Trăm ngàn năm sau vẫn lưu truyền hậu thế, tình yêu sinh tử bất hủ)

Lúc Cố Tích Triều thuận buồm xuôi gió nhảy nốt động tác cuối cùng, các cô gái reo hò, “Thật cừ! Tiểu Cố lợi hại quá!”

Thích Thiếu Thương tay thoáng dùng sức, khiến cho Cố Tích Triều chân đang ê ẩm thở hổn hển ngã vào lòng mình, Thích Thiếu Thương tiện thể ôm lấy cậu xoay một vòng, hoan hô nói, “Cám ơn cậu, Tích Triều! Tôi sống tôi sống!”

Đồ ngốc, tôi sao có thể để anh chết chứ!

Nhìn thấy Cố Tích Triều sau khi vận động mặt hồng hào môi đỏ ửng, Thích Thiếu Thương đột nhiên miệng lưỡi khô khốc, nhiệt khí dâng trào ——

Tại sao nơi này ban ngày ban mặt, tại sao nơi này đông người theo dõi!

Tại sao tại sao tại sao!!! (Hứ, muốn ăn đậu hủ nữa à, nằm mơ đi anh)

“Tiểu Cố, thư của cậu!” Tiểu Nguyễn từ trong tòa nhà chạy đến, cầm trong tay một xấp thư, lấy ra một lá đưa cho Cố Tích Triều, “Toàn là tiếng Anh, hình như từ nước ngoài gửi tới.”

Cố Tích Triều nhìn thoáng qua phong thư, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm trọng.

Thích Thiếu Thương lặng lẽ áp sát, nhanh mắt liếc qua địa chỉ người gửi, State University of New York!

Là Văn Tình!

Nhìn thấy vẻ mặt âm tình bất định của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương bỗng cảm thấy bầu trời u ám.

Thích Thiếu Thương nằm ngửa cổ trên giường, hai mắt thẳng ngoắc nhìn chằm chằm trần nhà, than ngắn thở dài —— Đời người không như ý hết tám chín phần, lúc này anh có thể xem như đã lĩnh hội được.

“Đại đương gia, có điện thoại!”

“Ừ, chuyển máy giúp tôi!”

“Alo, Thiết Thủ? Ha ha a.....” Thích Thiếu Thương vui vẻ, “Mùi vị bị giam không tệ chứ?”

“Tôi nói cậu có thể dừng vui sướng khi người gặp họa vậy được không, cẩn thận gặp báo ứng!..... Nè, có việc tìm cậu giúp đỡ!”

“Ừ, nói đi!”

“Cậu có thể chuyển cho tôi chút ít đồ qua đây không, chúng tôi mỗi ngày từ bốn đến năm giờ chiều là thời gian ‘thông khí’, chúng tôi có thể trong phạm vi giới hạn ra ngoài vận động trong chốc lát, tôi thấy có không ít người đều thừa dịp này nhờ bạn học mua hộ đồ đặc đến cho mình, cậu có thể.....”

“Không được! Khu vực xung quanh tòa nhà mấy cậu toàn là bệnh khuẩn, tôi không thể đi!”

“Ai da, không có gì đâu, đã nhiều ngày rồi, cũng không thấy có ai phát bệnh nữa không phải sao? Vả lại bao nhiêu người lui tới!”

“Ta sao phải quan tâm cậu! Có chỗ nào tốt chứ?”

“Tôi đem ‘phiếu ăn’ của tôi cho cậu!”

“Cậu mà cũng có ‘phiếu ăn’? Cơm của mấy cậu không phải nhà trường phát miễn phí sao?”

“Nhưng sau khi hết phong tỏa chúng tôi dù sao cũng phải đi căn tin mà!”

“Bên cậu là căn tin mấy?”

“Căn tin 2!”

“Được! Tôi đi!”

Đùa à! Căn tin 2 chính là căn tin ngon nhất cả trường!

“Cậu muốn tôi mua hộ cái gì?”

“Cậu cũng từng bị cách ly, cậu hẳn phải biết chúng tôi cần gì! Còn có xà bông cùng kem đánh răng của tôi không đủ, phiền cậu mua giúp mua thêm!”

Vì thế Thích Thiệu Thương đeo khẩu trang, mang theo hai bịch lớn trái cây, đồ ăn vặt, tạp chí còn có xà bông, kem đánh răng đến khu 10.

Có người quen nhìn thấy hỏi, “Tiểu Thích, đi đâu đấy?”

“Đi thăm tù!”

Lúc Thích Thiệu Thương tới gần khu 10, mới phát hiện chỗ gọi là khu vực thông khí giới hạn chính là bãi đất trống nho nhỏ kế bên tòa nhà, còn dùng vải nhựa chiều cao khoảng một người che chắn xung quanh giống như kiến trúc công trường, bên trong học sinh đánh cầu lông hay đá cầu, chỉ có thể làm mấy vận động đơn giản, quả thực rất giống không khí trong tù.

“Thiết Thủ, Thiết Thủ!” Thích Thiệu Thương nhón chân hướng bên trong kêu.

Thiết Thủ dừng dừng chạy tới, nhận lấy đồ, “Cám ơn cám ơn!”

“Ý ý ý —— Hai người các cậu!” Một tên “ngực tốt” lập tức chạy về phía họ la lên, “Đứng xa chút! Bảo trì khoảng cách hai mét!” Lát sau lại quay đầu nhìn về phía một bạn học “thăm tù” khác cách đó không xa hét, “Tôi nói cậu, sao cả khẩu trang cũng không đeo hử, không sợ lây bệnh à!”

Thích Thiệu Thương cùng Thiết Thủ nhanh chóng mỗi người lui về sau một mét.

“Ý, Tiểu Thích, nhìn dáng vẻ của cậu,” Thiết Thủ nói, “Sao giống như so với chúng tôi bị nhốt còn buồn rầu hơn?”

“Hử?” Thích Thiệu Thương ngạc nhiên, “Tôi chỉ lộ mỗi hai con mắt, cậu cũng có thể nhận ra tâm tình tôi không tốt?”

“Tôi hỏa nhãn kim tinh thôi!” Thiết Thủ đồng dục, “Để tôi đoán thử, tám phần là cậu lại chọc giận Cố Tích Triều, cậu ấy không đếm xỉa tới cậu, ha ha ha.....”

“Cậu còn cười thì đem hết đồ trả lại cho tôi!..... Phải..... Là Văn Tình gửi thư.”

“A? Trong thư nói gì?”

“Tôi sao biết được!”

“Vậy Cố Tích Triều nói thế nào?”

“Cậu ấy chưa nói gì cả!”

“À! Vậy cậu phiền rồi!”

“Sao nào? Ngay cả cậu cũng cho rằng Cố Tích Triều nhất định sẽ không chọn tôi?”

“Cố Tích Triều là kiểu người nào cậu còn chưa rõ sao? Cậu cho là ai cũng vô tâm vô phế giống cậu, bạn gái tốt nhiều năm như vậy muốn nói chia tay thì chia tay, Cố Tích Triều sẽ không đối xử với Văn Tình vậy đâu, tôi cam đoan!”

“Haiz, ngay cả cậu cũng nghĩ vậy.....” Hai con mắt lộ ra ngoài của Thích Thiệu Thương đã ảm đạm đến không thể ảm đạm hơn nữa, “Vậy tôi nên làm sao bây giờ.....”

“Cậu tự mà lo liệu chứ!” Thiết Thủ băng quơ nói, “Hoặc là từ bỏ hoặc là kiên trì, còn có lựa chọn nào khác sao?” Nói xong Thiết Thủ quăng “phiếu ăn” của mình qua, “Cậu cẩn thận nghiền ngẫm đi, cám ơn đồ của cậu, tôi đi chơi bóng, bye bye!”

Nhìn tấm phiếu nền xanh chữ hồng có con số “2” to tướng, tâm tình ảm đạm của Thích Thiệu Thương mới thoáng tốt hơn chút đỉnh.

Hoặc là từ bỏ hoặc là kiên trì, nói thì..... rất đơn giản.

Buổi tối, Thích Thiệu Thương đi tới phòng hành chính dưới lầu, không bắt ngờ khi thấy cửa sổ phòng hội học sinh sáng đèn. Từ lần đầu tiên Cố Tích Triều dẫn anh đến đây tự học tới nay, phòng hội học sinh đã

từ phòng tự học cá nhân của Cố Tích Triều biến thành phòng tự học chuyên dụng của cậu và Thích Thiều Thương.

Khoảng thời gian gần đây, tuy rằng Cố Tích Triều vẫn như cũ không đếm xỉa tới anh, nhưng vẫn ngầm đồng ý cho anh lui tới đây tự học, tiện thể sẽ ngẫu nhiên chỉ cho anh một vài bài.

Vốn hôm nay anh đã..... Nhưng thư của Văn Tính tới, Tích Triều không nói gì cả, đã quẳng anh lại đi mất.

Nhìn thấy ánh đèn cửa sổ, Thích Thiều Thương cảm giác ngực rất đau, thoáng do dự, vẫn đi tới.

Lúc đẩy cửa bước vào, anh nhìn thấy Cố Tích Triều đã đem bàn xếp thành kiểu hai người ngồi đưa lưng vào nhau, nói tóm lại, như vậy có lợi hơn để hai người an tâm học tập.

Cố Tích Triều vẫn trước sau như một nghe thấy tiếng mở cửa cứ tiếp tục đọc sách cũng không ngẩng đầu lên, Thích Thiều Thương cũng không nói một lời đi vào ngồi xuống, nhưng sách đặt trước mắt anh liếc mắt cũng xem không vào.

Cả đầu đều là hình ảnh Tích Triều vui vẻ nhảy dây lúc ban ngày, khuôn mặt hồng hào, nụ cười nhàn nhạt, còn sức nặng cùng độ ấm tay cậu đặt trong lòng bàn tay anh.

Nhưng hiện tại, tựa như phù dung sớm nở tối tàn, đã không còn.

Tích Triều cậu đến cuối cùng sẽ lựa chọn thế nào? Thích Thiều Thương không nắm chắc chút nào.

Thích Thiều Thương nhu nhu huyết thái dương, đầu lại đau.

Một bàn tay đột nhiên đưa qua dưới mũi anh, ngón tay cầm một bình nhỏ màu xanh biếc, Thích Thiều Thương ngẩng đầu nhìn, Cố Tích Triều mỉm cười, “Thoa chút dầu, sẽ tốt hơn.”

Thích Thiều Thương không có nhận, chỉ hai mắt to bình tĩnh nhìn Cố Tích Triều, nháy cũng không nháy, tràn ngập cầu xin cùng chờ mong, đồng thời hơi cau mày, mím môi, mặt một dạng ủy khuất, nhìn chăm chăm cậu. (Tên bánh bao này đúng là mặt dày, dám làm nũng)

Cố Tích Triều nhận mệnh vặn mở nắp bình, nhỏ ra vài giọt dầu lên đầu ngón tay phải, vén mấy sợi tóc trên trán, ngón tay nhẹ nhàng nhu nhu huyết thái dương của anh.

Huyết thái dương mát lạnh, sức ngón tay không mạnh không nhẹ, rất thoải mái, Thích Thiều Thương cảm thấy mỹ mãn lộ ra hai lúm đồng tiền.

“Thật hết cách với cậu!” Cố Tích Triều bên nhu bên nói, “Cậu một bộ vô lại, coi chừng tương lai không có cô nào chịu lấy cậu!”

“Sợ gì!” Thích Thiều Thương một phen cầm tay cậu, để lòng bàn tay cậu áp lên mặt mình, “Dù sao đã có người bằng lòng gả cho tôi rồi.....”

Cố Tích Triều rút tay về, nghiêng người dựa vào bàn, “Đó là.....”

“Đó là trò chơi gia đình thời bé có phải không?” Thích Thiều Thương đứng lên, đứng ngay trước mặt cậu, “Tôi biết chắc cậu sẽ nói vậy, thế nhưng, Tích Triều ——” Hai tay Thích Thiều Thương xuyên qua hai bên sườn của Cố Tích Triều chống lên bàn, giam cả người cậu trong vòng tay mình, chậm rãi khom người xuống phía trước, dựa sát cậu, “Nhưng tôi vẫn luôn cho đó là thật.....”

Cố Tích Triều không tự chủ ngửa người về sau, người trước mặt lại không chịu từ bỏ dựa sát hơn, “Ngược lại là cậu, hôm nay cậu đồng ý cho tôi cơ hội, không phải đang gặt tôi chứ? Cậu, đối với tôi, từng thật sự nghiêm túc chưa?”

Khoảng cách gần trong gang tấc, bốn mắt tương liên, Cố Tích Triều gắng gượng chống đỡ thân thể mình ngã về phía sau, hơi thở có chút bất ổn, ánh mắt nhiệt liệt ngay trước mặt thiêu cháy hai gò má cậu, hơi phấp phồng.

Cố Tích Triều khẽ gạt đầu, không ngoài sở liệu nhìn thấy người trước mặt nhếch môi, hai lúm đồng tiền cực kỳ chói mắt lại lộ ra.

Hiển nhiên, Thích Thiều Thương nhận được đáp án như kỳ vọng không định cứ vậy buông tha cậu, dành ra một tay ôm lấy eo, giữ vững thân thể sắp té ngã của cậu, đầu chậm rãi kề sát lại, từng chút từng chút một tới gần hai bờ môi hồng nhạt mê người.

Không chỉ một mình Thích Thiều Thương mới tim đập tăng tốc, Cố Tích Triều khó xử nhìn mặt đối phương ngày càng tới gần, hơi do dự rồi lại theo bản năng không muốn cự tuyệt, vì thế, dứt khoát nhắm mắt lại, chờ đợi.

Nhìn thấy cậu hai mắt nhắm lại, vui sướng của Thích Thiều Thương chỉ kéo dài trong chốc lát, vì anh đồng thời nhìn thấy mày cậu hơi nhíu lại, lông mi khẽ run, môi mím chặt — Anh biết cậu đang khấn nguyện, thậm chí — do dự!

Do dự?! Trong lòng cậu vẫn không buông người kia ra được.

Thích Thiều Thương nắn lòng buông cậu ra, lùi về sau hai bước, nhìn Cố Tích Triều mở to mắt, đứng thẳng người, nghi hoặc khó hiểu nhìn anh.

Thích Thiều Thương khoe miệng kéo lên một nụ cười bất đắc dĩ, “Nhìn cậu cứ như đang chờ tra tấn, cậu bảo tôi làm sao..... Tích Triều, cậu vẫn không buông Văn Tình ra được phải không? Cho dù..... Cho dù cậu không cự tuyệt tôi hôn cậu, cuối cùng thì cậu vẫn sẽ chọn Văn Tình đúng không?”

Cố Tích Triều cup mắt, lông mi dày rậm hạ xuống tạo thành bóng mờ nhợt nhạt, thật lâu sau, cậu mới ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm đờm đầy ánh đèn lập lòe, nhìn Thích Thiều Thương, thì thào nói, “Xin lỗi, Thiều Thương..... Thực xin lỗi.....”

Thích Thiều Thương thật mạnh thở dài một hơi, gục đầu xuống, nhắm mắt lại, một tay vỗ vỗ trán đã đau đến sung huyết, cười khổ, “Quả nhiên..... Quả nhiên là thế a.....”

“Thiều Thương..... Tôi không thể bỏ mặc Văn Tình.....” Cố Tích Triều sắc mặt ảm đạm, giọng nói trầm thấp, “Vốn chúng tôi ước định không đến lúc tốt nghiệp sẽ không liên lạc, nhưng cô ấy ở bên đó nghe tình hình ở trong nước, cô ấy rất lo lắng, liền thăm dò địa chỉ của tôi ở trường trung học lúc trước chúng ta cùng học..... Cô ấy chỉ là muốn biết tôi có an toàn hay không, cô ấy sợ vạn nhất tôi xảy ra chuyện gì sẽ không thể thực hiện ước định ngày trước của chúng tôi, Thiều Thương, cậu hiểu chứ? — Văn Tình vẫn luôn chờ tôi thực hiện ước định của chúng tôi! Tôi sao có thể làm cô ấy thất vọng? Tôi sao có thể không chịu trách nhiệm bỏ rơi cô ấy không quan tâm?..... Tôi từ nhỏ đã nếm trải đủ tư vị bị người vứt bỏ, ta sao có thể để Văn Tình cũng chịu nỗi khổ này?”

“Vậy thì cậu nhẫn tâm làm tôi đau khổ?”

“Thiều Thương, cậu có thể kiên cường hơn Văn Tình! Hơn nữa, tôi biết, cậu là người đối xử với tôi tốt nhất trên thế giới này, cậu nhất định sẽ không làm tôi khó xử đúng không?”

“Đúng vậy, tôi sẽ không để cậu khó xử!..... Tôi thấy hơi khó chịu, tôi nghĩ..... Tôi cần nghỉ ngơi một chút, về trước!”

Thiều Thương thu dọn sách vở tông cửa xông ra ngoài.

Cố Tích Triều vô lực dựa vào bàn, ánh mắt mơ hồ.

11. Chương 11

Thích Thiều Thương về tới ký túc xá, đầu tiên là gọi tới khoa báo cáo, sau đó thay quần áo xong xuôi, xách ví tiền, khẩu trang rồi đi tới 728, Cố Tích Triều vẫn giống như trước ngồi trên giường không nhúc nhích, quần áo cũng chưa thay.

“Sao vậy? Tích Triều, đừng lè mè, đã hơn mười giờ!” Thích Thiều Thương lại ngồi bên cạnh cậu, đồng thời chìa tay sờ sờ trán, “Văn còn rất nóng!”

Cố Tích Triều lộ vẻ mặt khó xử, nhìn về phía Thích Thiều Thương, ngập ngừng, “Thật sự phải đi sao?”

“Đương nhiên!” Thích Thiều Thương trả lời dứt khoát.

Cố Tích Triều lập tức cau mày, miệng cũng bĩu đến có thể treo đồ.

Thời kỳ sars, hầu như ai nấy đối với bệnh viện cũng có chút sợ hãi cùng tâm lý bài xích, đó là nơi tập trung virus, dù người không có gì đến đó cũng sẽ thành có gì, huống hồ, vạn nhất thật sự có gì, phải làm sao đây? Sars rơi trúng đầu ai, chỉ sợ cũng không thể thần nhiên đối mặt.

Thích Thiếu Thương tìm tới tay cậu, cầm lên, nhiệt độ nóng hằm hập đến anh cũng thấy nóng lòng, dùng sức nắn nắn ngón tay cậu, Thích Thiếu Thương hướng cậu lộ ra hai má lúm đồng tiền, như đang cổ vũ nói: “Đừng sợ, hết thầy có tôi!”

Cảm nhận được hơi mát từ bàn tay truyền qua, Cố Tích Triều bỗng cảm thấy an lòng.

“Mau thu dọn ít đồ, đi theo tôi!” Thích Thiếu Thương nhẹ giọng thúc giục cậu.

“Ừ.” Cố Tích Triều gật đầu, đứng dậy lục chìa khóa, hồ sơ bệnh án, gỡ áo sơ mi treo đầu giường xuống quăng lên giường, đang chuẩn bị cởi áo sơ mi cỡ đại bình thường chỉ mặc trong ký túc xá, lại phát hiện Thích Thiếu Thương đang nhìn cậu không chớp mắt, bỗng cảm thấy nhiệt độ trên mặt tăng cao, “Cậu..... Cậu..... Đừng.....”

“Đừng cái gì?” Thích Thiếu Thương mặt cười gian, “Không muốn tôi xem? Sợ gì chứ! Dù sao trước đây tôi cũng đã sớm.....”

“Câm miệng!” Cố Tích Triều vội vàng ngăn lại anh đang hồ ngôn loạn ngữ, một ngón tay chỉ ra cửa, “Cậu đi ra ngoài, đứng ngoài cửa chờ tôi!”

Thích Thiếu Thương le lưỡi, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Bạn học trong ký túc xá thăm bặt cười, sống chết trước mắt, hai người kia còn có thể —— liếc mắt đưa tình!

“Tiểu Cố, thật sự không cần chúng tôi đi theo cậu à?” Lão đại hỏi, “Một mình Tiểu Thích ổn không?”

“Không thành vấn đề,” Cố Tích Triều cười nói, “Vạn nhất tôi bị sars thật, liên lụy mình cậu ấy đủ rồi, không liên lụy các cậu!”

“Tích Triều, giờ cậu đang cảm thấy thế nào?” Thích Thiếu Thương chạy xe đạp chở Cố Tích Triều, vừa đi vừa hỏi.

“Kỳ thật nếu không phải do đo thân nhiệt phát hiện nhiệt độ tăng cao, tôi vốn không hề có cảm giác khó chịu nào cả,” Cố Tích Triều nói, “Giờ chỉ cảm thấy đầu hơi đau, trong người thỉnh thoảng từng đợt rét run.”

“Nghe vào hình như chỉ triệu chứng sốt bình thường thôi,” Thích Thiếu Thương bê ra lý luận y học theo ba mẹ học được, “Nguyên nhân người phát sốt có rất nhiều loại, cảm lạnh, nóng trong người, cảm nhiễm virus, vết thương nhiễm trùng lâu ngày, nhưng đôi khi phát sốt không do những nguyên nhân trên, chẳng qua là cơ thể người tự điều tiết, phát sốt có thể tiêu diệt một số tế bào độc tố trong cơ thể, nên Tích Triều, cậu không cần phải lo lắng.”

“Nói chuyên nghiệp lắm!” Cố Tích Triều cười nói, “Xem ra lúc trước tôi đã kích lý tưởng vĩ đại trở thành một bác sĩ của cậu, đúng thật là mai một nhân tài!”

“Vậy nói thật, lúc trước cậu không cho tôi thi đại học y, có phải —— không muốn xa tôi không? Hử?” Thích Thiếu Thương cười hỏi.

“Đắc ý chết cậu đi!” Cố Tích Triều không dùng nhiều sức nện lên lưng anh một cái, lập tức chuyển đề tài, “Thiếu Thương, nếu tôi thật sự bị sars, cậu sẽ thế nào?”

“Ừm ——” Thích Thiếu Thương nghĩ nghĩ, nói, “Vậy tôi sẽ hôn cậu một cái, để cậu đem virus truyền sang tôi, sau đó chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết!”

“Đừng nói bậy!” Cố Tích Triều sắc giọng, cánh tay càng ôm chặt eo anh hơn, đầu dựa lên lưng anh, cảm giác rất vui mừng rất an tâm.

Thích Thiếu Thương cười nói, “Cho dù cậu không chọn tôi, tôi cũng không bỏ cậu được!” Trong giọng nói bao hàm chua xót.

Cố Tích Triều biết anh đang ám chỉ gì, cũng biết cậu chỉ cần tùy tiện nói một câu an ủi đỡ dành anh anh cũng sẽ rất vui vẻ, nhưng, cuối cùng, cậu chỉ buồn bã nói một câu, “Xin lỗi, Thiếu Thương.”

“Quên đi,” Thích Thiếu Thương trả lời rất nhanh, “Lời đã nói thì không nên nói lại.” Anh biết, chuyện Cố Tích Triều đã quyết định sẽ không dễ gì thay đổi.

Tới bệnh viện, họ mới đeo khẩu trang, ở ngoài thì không sao, nhưng trong bệnh viện virus rất nhiều. Khẩu trang trường phát cũng không biết bao nhiêu lớp, nhưng sau khi đeo hiệu quả cả không khí cũng gần như không xuyên qua được, khiến mọi người tin tưởng, khẩu trang này vẫn rất đảm bảo chất lượng.

Bệnh viện ban đêm hầu như không có người, yên lặng đến đáng sợ, ngược lại thuận tiện cho Thích Thiếu Thương trắng trợn nắm tay Cố Tích Triều đi tới đi lui.

Lấy số trước, rồi đi qua đường dành riêng cho người bị sốt đi vào phòng khám, bác sĩ trực ca đo thân nhiệt cho Cố Tích Triều, đơn giản hỏi thăm ít triệu chứng, loạt soạt kê toa giao cho cậu, lạnh nhạt nói, “Cậu lên lầu một chụp X-quang trước, xem thử phổi có bị đốm đen không, có thì nói chúng tôi sẽ gọi 120 đến chuyển cậu đi bệnh viện trung ương, nếu không thì đi ra nhà thuốc lấy thuốc, sau khi lấy thuốc rồi lên phòng theo dõi thứ hai trên lầu hai tự mình tìm cái giường, sau đó gọi y tá tới truyền dịch hạ sốt cho.”

“Vây thôi?!” Thích Thiếu Thương trợn mắt, sau khi thầm mắng một câu “Xem mạng người như cỏ rác”, kéo Cố Tích Triều đi chụp X-quang.

Thời kỳ dịch sars, bệnh nhân bị sốt trong trường đi khám bệnh, bất kể là chụp X-quang hay truyền dịch mua thuốc miễn phí tất tần tật.

Dưới ánh đèn mờ, bác sĩ giơ tấm phim chụp ngực của Cố Tích Triều nhìn tới nhìn lui, chốc lát lắc đầu, chốc lát tắt đèn, Cố Tích Triều cùng Thích Thiếu Thương đứng bên cạnh đợi tim như nhảy lên tận cổ họng, hai tay đan nhau thắm ứot mồ hôi.

“Không sao!” Cả buổi, bác sĩ mới phun ra hai chữ, hai người họ như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm.

“Ha ——!” Thích Thiếu Thương lau mồ hôi trên trán, “Làm trò gì thế! Cố ý lừa bịp, hại tôi sợ muốn chết!”

Bác sĩ bất mãn lườm Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều thấy thế vội vàng kéo cái tên không biết giữ mồm giữ miệng kia đi ra.

“Đồ ngốc! Cậu tưởng tôi thật sự không lo lắng sao?” Trong hành lang tối mờ, Thích Thiếu Thương khựng lại, một tay kéo người bên cạnh vào lòng, ôm chặt, “Tôi vờ như không có gì là vì không muốn khiến cậu lo lắng, cậu tưởng rằng tôi thật sự không sợ sao? Tích Triều, cậu nhất định phải khỏe mạnh, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì, bằng không dù tôi có kiên cường đến thế nào đi nữa cũng không chịu nổi.....”

“Thiếu Thương..... Tôi không sao cả, nhất định không sao cả!”

Lấy thuốc hạ sốt, hai bình và kim truyền dịch, hai người lên lầu hai, tìm phòng theo dõi số hai, mừng rỡ phát hiện ba giường bên trong đều trống, Cố Tích Triều chọn giường ngoài cùng, Thích Thiếu Thương để bình dịch xuống rồi chạy ra gọi y tá.

Cô y tá trẻ nhanh nhẹn treo bình lên, đâm kim vào mạch máu trên mu bàn tay Cố Tích Triều, dẫn qua loa đôi câu liền đi, lúc đó đã hơn mười một giờ rưỡi khuya.

Hai người tháo khẩu trang xuống, thở sâu, chẳng biết khẩu trang này có bao nhiêu lớp đeo lâu thật sự sẽ ngộp chết người.

Thích Thiếu Thương sờ sờ chắn đắp trên người Cố Tích Triều, mỏng như tờ giấy ấy, anh nhíu mày, đứng dậy qua hai giường kia ôm chắn lại đắp hết lên người cậu.

“Nhiều quá, sẽ ủ chết người!” Cố Tích Triều dùng tay còn rảnh rang của mình giật tung lớp chắn trên cùng, “Sắp tới tháng sáu rồi!”

“Ủ chắn, ra mồ hôi, sẽ bớt sốt!” Thích Thiếu Thương giữ lấy cái tay không an phận kia đem chắn đắp lại, “Nghe lời, đừng lộn xộn! Đầu còn đau không?”

“Ừ, còn một chút.”

“Tôi giúp cậu mát xa.”

“Ừ.”

Thích Thiều Thương dùng lòng ngón tay mát xa trán cậu, xúc giác mát lạnh, lực độ vừa phải, làm cảm giác khó chịu của cậu bớt đi nhiều, Cố Tích Triều thoải mái nhắm mắt lại.

“Cậu đoán xem chừng nào thì chúng ta có thể nghỉ hè?” Thích Thiều Thương đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Sao? Muốn về nhà?” Cố Tích Triều vẫn như cũ mắt nhắm nghiền, miệng hàm hàm hồ hồ hỏi, giống như sắp ngủ.

“Ừ, muốn về nhà thăm cha mẹ, còn muốn..... đi biển!”

“Đi biển làm gì?”

“Đi..... Tìm một con ốc biển thật tinh khác.”

Cố Tích Triều bỗng mở mắt, chớp chớp, cười nói, “Đồ ngốc, đã mười mấy năm, sao còn có thể tìm được nữa?”

“Chưa thử, sao cậu biết nhất định tìm không được?” Thích Thiều Thương quật cường hỏi lại.

“Cậu thật sự tin vào truyền thuyết đó sao?”

“Cậu không tin sao?”

Cố Tích Triều rũ mắt, trầm tư, lát sau lại nâng mắt nhìn Thích Thiều Thương, nói, “Nửa tin, nửa khác tôi không muốn tin.”

Thích Thiều Thương mỉm cười, ngón tay xoa xoa hai bên trán cậu, “Kỳ thật cậu cũng không muốn rời xa tôi, phải không?”

“Nhưng thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn,” Cố Tích Triều ánh mắt dần trở nên ảm đạm, “Tôi và cậu sớm hay muộn cũng phải xa nhau..... Thiều Thương, cậu đừng vội phản bác tôi, hãy nghe tôi nói hết..... Chúng ta đã không còn là trẻ con nữa, lúc nhỏ, chúng ta có thể không bận khoăn điều gì, vô ưu vô lự cùng chơi cùng quây, tới giờ chúng ta vẫn có thể cùng lên lớp đọc sách ăn cơm tự học mỗi ngày sớm chiều bên nhau, nhưng, những ngày tháng đó còn có thể kéo dài bao lâu? Một ngày nào đó chúng ta sẽ phải rời khỏi cảng tránh gió sân trường này, chúng ta phải đi làm, phải chăm sóc cha mẹ, phải lập gia đình, phải nuôi dưỡng con cái..... Quỹ đạo cuộc đời một người chính là thế, một ngày nào đó tôi và cậu phải tự đi trên con đường của mình..... Thế giới này không cho phép chúng ta quang minh chính đại, cậu hiểu chứ?..... Huống hồ, tôi còn có Văn Tình.....”

“Tôi hiểu,” Thích Thiều Thương uể oải gật đầu, bên trái ngực nặng trĩu như có tảng đá lớn đè lên, “Tích Triều, tôi nói rồi tôi sẽ không làm cậu khó xử, nhưng..... Tôi thật sự không cách nào thuyết phục bản thân từ bỏ cậu! Nhìn thấy cậu làm việc vất vả tôi sẽ đau lòng, nhìn thấy cậu khổ sở tôi sẽ càng khổ sở hơn, nhìn thấy cậu ngã bệnh —— Tôi quả thật rất sợ truyền thuyết kia sẽ linh nghiệm, ‘nhất định chia lìa’ —— Tôi thật sự rất sợ sẽ sinh li tử biệt! Nên tôi phải tìm lại con ốc biển, dù chúng ta không thể thành người yêu, nhưng ít nhất chúng ta có thể sống an lành, tôi lại có thể tiếp tục ở bên cậu chăm sóc bảo vệ cậu, đến ngày chúng ta không thể không chia tay mới thôi.”

Trong mắt Cố Tích Triều đọng đầy hơi nước, lông mi run rẩy, “Thiều Thương, cậu..... Cậu rất tốt với tôi, tôi biết, nhưng tôi, không thể làm gì cho cậu được, tôi.....”

Nhìn thấy Cố Tích Triều dằng dấp như sắp rơi lệ, Thích Thiều Thương vội vàng trưng ra một nụ cười tươi, nhẹ giọng an ủi nói, “Được rồi, được rồi, không cần nói nữa..... Là tôi không tốt, không nên đề cập tới vấn đề này..... Cậu.....” Ngẩng đầu nhìn chằm chằm trong bình dịch đã ít hơn phân nửa, “Giờ cậu đã thấy khá hơn chút nào chưa?”

Cố Tích Triều ráng mỉm cười, gật đầu, Thích Thiều Thương trong lòng lại một trận đau rát, nhịn không được đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cậu, cúi người hôn nhẹ lên cái trán nóng hổi của cậu.

Cố Tích Triều nhắm mắt lại, hô hấp trở nên dồn dập, tim đập rất nhanh.

Nụ hôn hạ nhiều nơi trên trán, dừng lại nơi đuôi mắt, giữa những nụ hôn, anh thì thào nói, “Nếu cậu không thích, đây là lần cuối cùng, được không?”

Cố Tích Triều không trả lời, nhắm mắt như cũ, lông mi run rẩy, mí mắt môi thành một đường cung tươi cười, hơi ngẩng đầu, hai má cọ vào môi anh.

Thích Thiếu Thương mừng rỡ liếm hai gò má đã sớm đỏ bừng, chuyển hướng, tìm được đôi môi vì sốt mà hồng nhuận như đánh một lớp son của cậu.

Vừa mới chạm đến khoe miệng, hai bờ môi đầy đặn khe hé mở, mê người như vậy, như đang chờ mong anh thưởng thức.

Anh trịnh trọng dâng lên môi của mình, nào ngờ bị người dưới thân đẩy ra.

“Không được! Có virus, sẽ lây bệnh!” Cố Tích Triều mở to mắt, nghiêm trang lớn tiếng hô.

“Á à, vậy sao cậu không nhắc tôi sớm một chút?” Thích Thiếu Thương bôn cọt nheo mắt, không hề bất ngờ nhìn thấy biểu tình túng quẫn, nói không nên lời của Cố Tích Triều.

Nhìn thấy biểu tình lúng túng đáng yêu của cậu, Thích Thiếu Thương lại liêu lĩnh hôn tiếp, kết quả lại bị Cố Tích Triều dùng sức đẩy ra, “Thật sự không được! Tôi không muốn lây bệnh cho cậu!”

“Sốt thôi mà, dù bị lây cũng không chết được, sợ gì chứ!” Thích Thiếu Thương tiếp tục vô lại.

“Thích Thiếu Thương!” Kêu cả họ lẫn tên, Cố Tích Triều nổi giận thật rồi, “Không được làm càn!”

Thích Thiếu Thương lập tức giơ cờ trắng đầu hàng, cười lấy lòng Cố Tích Triều, đứng lên đến máy uống nước rót một ly, uống từng ngụm từng ngụm, đúng là rất —— miệng khô lưỡi khô.

Tiếp đến lấy một ly khác rót cho Cố Tích Triều, dìu cậu ngồi xuống, đưa ly qua, sau đó nhìn đôi môi đỏ mọng của cậu uống từng hớp từng hớp, Thích Thiếu Thương lập tức cảm thấy có dòng khí nóng chạy tán loạn khắp não, vội vàng quay đầu sang hướng khác, sờ sờ mặt, độ nóng này, khẳng định có thể sánh ngang bệnh nhân bị sốt kia, cũng đủ để đưa đi cách ly!

Lúc truyền xong một bình dịch, thân nhiệt của Cố Tích Triều đã giảm xuống còn hơn 37 độ, nhưng đối với thân nhiệt trung bình mà nói, vẫn còn sốt nhẹ, vì thế y tá cho cậu truyền tiếp bình thứ hai, khi ấy đã gần rạng sáng.

“Tích Triều, cậu ngủ đi, đã có tôi canh chừng.” Thích Thiếu Thương vẫn đang mở to mắt, nhìn như không buồn ngủ.

Cố Tích Triều biết anh hơn phân nửa là cố chống, thật đúng là sợ vạn nhất hai người không cẩn thận ngủ hết, dịch truyền hết cũng không ai biết, khẳng định không thể nhờ cậy đám bác sĩ y tá kia, vì thế cậu nói, “Tôi..... Vẫn chưa thấy buồn ngủ.”

“Cậu không tin tôi?” Thích Thiếu Thương không khỏi bĩu môi, “Mạng người quan trọng, dù đối là người khác tôi cũng không dám qua loa, huống hồ là cậu? Aiz, xem ra ấn tượng của tôi trong lòng cậu đúng là muốn tệt bao nhiêu có tệt bấy nhiêu!”

“Điều này không thể trách tôi!” Cố Tích Triều liếc anh, nhìn đến biểu tình thực bị thương của anh, không khỏi bật cười nói, “Bất quá, hiện giờ, tôi tin cậu!..... A ——Tôi thật mệt quá, vậy, hết thấy trong cây cậu!”

Trên mặt Thích Thiếu Thương lập tức trời quang mây tạnh, “Được, cậu cứ yên tâm!”

Cố Tích Triều rất nhanh say giấc, Thích Thiếu Thương theo dõi gương mặt im lặng lúc ngủ của cậu, thoải mái như vậy khiến người ta không thể rời mắt.

Anh canh giữ bên cậu, giống như canh giữ bảo bối quý giá nhất trên thế gian, một từ nhẹ nhàng lảng lảng dâng lên từ tận đáy lòng, gọi là —— Thiên trường địa cửu.

Thiên trường, địa cửu —— Chúng ta thật không thể sao?

Một giờ sau, Thích Thiều Thương gọi y tá tới, rút kim cho Cố Tích Triều, thu dọn ống tiêm cùng hai bình dịch trống không.

Thích Thiều Thương sờ sờ trán cậu, sốt cơ bản đã lùi, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Cố Tích Triều mơ mơ màng màng xoay người, lại tiếp tục ngủ.

Y tá nói với anh theo đúng quy định, Cố Tích Triều phải ở lại bệnh viện quan sát một đêm, xác định không sao rồi mới về được, Thích Thiều Thương nghĩ dù sao cửa sau của ký túc xá chắc cũng khóa rồi, về cũng không vào được, chi bằng cứ ở lại bệnh viện ngủ cho lành, hơn nữa không cần đánh thức cậu, nhưng ——

“Cô y tá, tôi có thể ở lại chăm nom cậu ấy không?”

“Được.”

Phù —— Vậy thì tốt.

Thích Thiều Thương lúc này mới cảm thấy buồn ngủ không chịu nổi, mí trên mí dưới cứ chạm vào nhau, vì thế dứt khoát ngả nhào lên giường bên cạnh, chốc lát sau liền ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Cố Tích Triều bị hâm nóng mà tỉnh, sắp tháng sáu, còn đắp ba cái chăn! Lúc cậu tỉnh lại phát hiện mình toàn thân đầm mồ hôi, dính dính rất khó chịu, nhưng đầu không còn đau, trong người thấy thoải mái hơn nhiều, mắt nhắm mắt mở sờ sờ trán, quả nhiên lạnh lạnh, phục hồi thân nhiệt bình thường rồi.

Đồng thời thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nhớ tới Thích Thiều Thương, lập tức thanh tỉnh ngay, nhìn ngó chung quanh, phát hiện người nọ đang nằm giường bên cạnh ngủ mê man, nhưng —— trên người lại độc một cái ra giường!

Anh không muốn sống nữa à! Tuy rằng hiện giờ thời tiết ngày càng nóng, nhưng phương bắc tháng sáu buổi tối vẫn rất lạnh! Anh thế nhưng chỉ đắp một cái ra giường ngủ suốt đêm!

Nhưng chăn đều ở trên người mình, anh quả thật chỉ có thể đắp ra giường.

Cố Tích Triều vội vàng trèo xuống giường, ôm hai cái chăn qua, nhẹ tay nhẹ chân đắp cho anh. Lại vươn tay sờ sờ trán anh, ừm, thân nhiệt bình thường, Cố Tích Triều lúc này mới an tâm ngồi xuống bên cạnh nhìn anh.

Vào buổi sáng rất khó đánh thức Thích Thiều Thương, nên cậu cũng dứt khoát không gọi, để anh ngủ đủ tự nhiên dậy, hoặc đợi bác sĩ y tá đến đuổi người.

Cố Tích Triều cảm thấy khả năng thứ hai khá lớn.

Quả nhiên, Thích Thiều Thương cuối cùng là bị một y tá tới thay ca dùng “Hà Đông sư hồng” dọa tỉnh, sau khi tỉnh lại hơn nửa ngày đầu vẫn còn choáng váng.

Bác sĩ lại đo thân nhiệt cho Cố Tích Triều, xác định đã hạ sốt hơn nửa ngày cơ nhiễm sars có thể tính thấp nhất, liền thả họ rời khỏi bệnh viện.

Sau khi về ký túc xá, Thích Thiều Thương bất ngờ phát hiện một bóng người cũng không có, chẳng lẽ tập thể đi ra ngoài chơi? Vì thế chạy tới bên 728, cũng y vậy, trừ Cố Tích Triều ra thì không có ai.

“Tôi nghĩ có lẽ họ phải đi họp, có thể trong trường lại xảy ra chuyện gì!” Cố Tích Triều nói.

“Chắc không phải lại có người bị sars chứ?” Thích Thiều Thương thuận miệng nói, lại không ngờ rằng bản thân còn có bản lĩnh tiên tri, đợi bạn học phòng 728 về, họ truyền đạt rằng, trong trường đồng loạt xuất hiện các trường hợp nghi ngờ nhiễm sars.

Sau khi trường xuất hiện trường hợp nhiễm sars đầu tiên, đã cực kỳ dè chừng, các công tác cách ly khử trùng đều thực hiện rất nghiêm ngặt, sao còn có thể xuất hiện ca bệnh?

Chỉ có thể nói virus lợi hại hơn mọi người tưởng nhiều, luôn lách mọi ngõ ngách.

Thích Thiều Thương bỗng cảm thấy rất may mắn, may mắn Tích Triều không sao cả, bằng không anh phải đối mặt thế nào đây?

“Nghe nói trường vì sợ có người bị nhiễm, có thể sẽ phong tỏa căn tin.” Tiểu Tứ lại tung ra một tin giật gân.

“Điều này sao có thể?” Cố Tích Triều lập tức phản bác, “Phong tỏa căn tin, cả vạn sinh viên trong trường phải đến đâu ăn cơm? Tôi cũng không cho rằng trường có tài lực lớn đến vậy, có thể phát cơm miễn phí tận cửa cho mỗi người chúng ta.”

Nhưng hiển nhiên, trong trường người có thể bình tĩnh cùng lý trí như Cố Tích Triều rất ít, buổi chiều, vườn trường lần nữa tái hiện phong trào tranh mua, tất cả mọi người đều lo lắng phong tỏa căn tin sẽ không có cơm ăn, nên phải dự trữ mọi thứ trước đã. Có mấy siêu thị nhỏ trong trường trước nay không thấy bóng dáng học sinh nay lại nhất thời đông như trẩy hội.

Đối với phản ứng này, Cố Tích Triều đoán, nói không chừng nhà trường cố ý tung tin giả, dụ dỗ các học sinh đi tranh mua, giúp mấy siêu thị kia trục lợi kếch sù. Siêu thị đều do thân thích của lãnh đạo nhà trường mở!

Sau đó, sự thật chứng minh tin phong tỏa căn tin chỉ là tin vịt, nhà trường chẳng qua mượn cơ phong tỏa hai nhà ăn tư nhân tranh giành buôn bán với căn tin thôi, trước lúc trường thực hiện quy chế “phân thực”, hai nhà ăn tư nhân này là địa điểm số một dành cho những thầy cô giáo độc thân sống trong ký túc xá, hiện tại dứt khoát bắt nó phong tỏa, sars ngược lại là cái có tốt nhất để đả kích đối thủ cạnh tranh.

Ngoài ra, cuộc sống của học sinh cũng không thay đổi mấy, mọi người rập khuôn nhau nhân dịp nghỉ học sống phóng túng một phen, trong vườn trường mỗi ngày vẫn rất náo nhiệt.

Lại vẫn có người không sợ chết treo tường, ngu muội không biết trường đã sớm phân công bảo vệ tuần tra hai bốn giờ, sau khi bị bắt, quả nhiên nhà trường không chút lưu tình đuổi học, một con đường sống để thương lượng cũng không có, thời kỳ đặc biệt, chính sách không thể không kiên quyết.

Thích Thiếu Thương vẫn mỗi ngày cùng Cố Tích Triều đến phòng hội học sinh tự học, tiếp tục gặm rĩa từ vựng chuyên bốn.

Hai ngày sau, quốc tế thiếu nhi tới rồi.

Thích Thiếu Thương đến 728 gọi Cố Tích Triều đi ăn cơm chiều, lúc đang chuẩn bị đi, điện thoại reo, Thích Thiếu Thương tiện tay bắt máy, “Alo?”

“Ừa? Thích Thiếu Thương?” Giọng nói đầu bên kia ngân dài mềm mại, lại khiến người khác nghe vào phá lệ thoải mái.

Thích Thiếu Thương đen mặt, “Xú tiểu tử biết lễ phép không hả? Ít nhiều gì tôi cũng lớn hơn cậu, gọi một tiếng anh cũng không quá chứ?”

“Hừ! Anh nào có ra dáng anh hai! Anh nói xem anh lại trà trộn trong ký túc xá anh tôi làm gì?”

“Làm gì kệ xác tôi! A, đúng rồi, Tiểu Thương, ngày lễ vui vẻ!” Thích Thiếu Thương nhin cười nói.

“Hừ?” Thôi Lược Thương thoáng sững sốt, bỗng phản ứng lại, “Thích! Thiếu! Thương!..... Anh! Anh ơi, anh mau tới trông coi anh ta đi, thật sự đáng ghét mà!”

“Đủ, mấy người đừng ầm ĩ nữa!” Cố Tích Triều mau lẹ ngăn hai thằng nhóc lớn xác này tiếp tục cãi cọ, “Lược Thương, có việc gì sao?”

“Tháng bảy chúng em thi tuyển đại học!” Nghe ra, giọng điệu rất buồn bực.

Vì sars, thi tuyển đại học dời lên một tháng.

“Sao vậy? Không tự tin?” Cố Tích Triều hỏi.

“Không phải, bất quá hơi khẩn trương chút.” Giọng nói đầu bên kia vẫn rầu rĩ.

“Cậu mà cũng khẩn trương?” Thích Thiếu Thương lập tức xen mồm, “Ôi trời, đúng là mặt trời mọc ở hướng tây!”

“Anh Anh xem anh ta ” Thôi Lược Thương lại kháng nghị với Cố Tích Triều.

“Cậu đi qua một bên!” Cố Tích Triều đẩy Thích Thiều Thương ra, cầm ống nghe tiếp tục cùng Thôi Lược Thương “trò chuyện riêng tư”.

“Nghĩ xong muốn thi trường nào chưa?”

“Cứ thi vào trường của các anh đi!”

“Vì Thiết Thủ?”

“Hề hề, đúng vậy, vả lại, dù chọn trường giỏi hơn em cũng thi không nổi!”

“Cũng được, nếu em thi vào đây, ít nhất mấy thứ tiền điện thoại, bưu điện, xe cộ sẽ tiết kiệm rất nhiều —— Anh không tiếc tiền của em, nhưng anh tiếc tài nguyên quốc gia!”

“Anh! Anh tưởng ai cũng may mắn giống như anh với anh Thiều Thương sao, nhiều năm vậy cũng chưa từng tách ra!”

“Này, em đừng đem bọn anh cùng bọn em đánh đồng được không hả?”

“Có gì không giống, anh, anh chính là không thành thật!”

“Được, được rồi, không thèm nghe em nói nữa, Lược Thương, kỳ thật thi tuyển đại học không đáng sợ vậy đâu, nhất thiết đừng khẩn trương, chúc em thi cử thành công!”

Gác điện thoại, nhìn đến Thích Thiều Thương đang ngồi trên giường mình ngán ngẩm lật sách, Cố Tích Triều nghĩ ngợi, chúng ta thật sự may mắn sao? Nhiều năm vậy cũng chưa từng tách ra.....

Buổi tối, Thích Thiều Thương đến chỗ Cố Tích Triều ghi chép thân nhiệt trước, rồi mới về định đo cho mình, nhưng lại tìm không thấy nhiệt kế đâu cả.

“Này, mấy cậu để nhiệt kế ở đâu vậy?” Thích Thiều Thương vừa lục lọi vừa hỏi.

“Tiểu Mạnh hình như cậu dùng cuối cùng mà?”

“Tôi để lại trên bàn đó!”

“Không có?”

“Á á, đại dương gia, coi chừng!”

Vừa dứt lời, “răng rắc!” —— Thích Thiều Thương nghe thấy tiếng đồng thời cảm giác chân mình đạp lên cái gì đó, nhấc chân lên, cúi đầu nhìn, nhiệt kế tan xương nát thịt oanh liệt hy sinh.

“Aiz, ngày mai gặp trường xin cái khác!” Thích Thiều Thương vừa nói vừa sờ sờ trán mình, thân nhiệt bình thường, dựa theo thân nhiệt bình thường ghi vào sổ, không đo.

Sao thấy hơi đau đầu, chắc tại đêm qua xem sách hơi muộn.....

Chín giờ rưỡi sáng hôm sau, Cố Tích Triều đến 731 tìm Thích Thiều Thương, thấy anh ngủ quên trời quên đất, cũng không gọi anh, chỉ hỏi Lao nhị ca, “Tối qua Thiều Thương ngủ muộn lắm sao?”

“Không tới nỗi muộn, chắc khoảng hơn mười hai giờ thì ngủ.” Lao nhị ca nói, “Đại dương gia gần đây rất ít khi dậy muộn.....”

Chắc do gần đây hơi mệt nhọc, Cố Tích Triều nghĩ nghĩ, nhìn thoáng qua Thích Thiều Thương đang ngủ tới đầu óc mê muội trên giường, quay đầu lại nói với Lao nhị ca, “Quên đi, đừng gọi cậu ấy, sau khi cậu ấy dậy, bảo đến phòng học sinh tìm tôi.”

“Tiểu Cố? Tiểu Cố!”

“A?! —— hội trưởng Lý, chuyện gì?”

“Cậu hôm nay sao vậy? Nãy giờ cứ bồn chồn!” Hội trưởng Lý nhìn cậu, nhả mặt nhú mày, đưa tờ giấy cho cậu, “Cậu xem xem, đây đây, lộn cả rồi!”

“A, ngại quá!” Cố Tích Triều vội vã giơ tay nhận, nhất thời không cẩn thận, tay đụng phải ly nước để trên bàn, “cạch” ly nước ngã, nước lập tức tràn ướt văn kiện trên bàn.

Cố Tích Triều luống cuống cầm văn kiện lên, vẩy vẩy nước trên mặt, lại bước vội tới kệ cạnh cửa lấy cái khăn, vội vàng quay trở về, rồi lại không cẩn thận đụng ngã cái ghế, vướng phải chân, té mạnh xuống đất.

Hội trưởng Lý thực bất đắc dĩ đỡ cậu dậy, “Cậu rốt cục bị sao vậy? Tiểu Thích không ở đây giúp cậu, cậu cũng không cần tinh thần hoảng hốt thành thế này chứ?”

“Không phải ——” Cố Tích Triều tâm lý hoảng loạn lắc đầu, “Tôi cũng không biết tại sao nữa, trong lòng rất loạn, giống như.....” Có chuyện không hay xảy ra, nửa câu sau Cố Tích Triều không nói ra.

“Quên đi, Tiểu Cố, cậu lại sofa ngồi nghỉ chút đi,” Hội trưởng Lý an ủi vỗ vai cậu, “Bằng không, cũng hơn mười hai giờ rồi, cậu đi ăn cơm trước đi, chiều lại đến!”

Cố Tích Triều không đi ăn cơm, mà tựa vào sofa nghỉ ngơi, trong lòng vẫn không bình tĩnh được, đầu óc càng loạn hơn.

“Ốc biến thất tinh nhất định phải tìm sao cho được một con khác, nếu không tìm được nó sẽ bắt người yêu thành của riêng nó, nghĩa là nhất định phải chia lìa!”

“Nhìn thấy cậu ngã bệnh —— Tôi rất sợ truyền thuyết kia sẽ linh nghiệm, ‘nhất định chia lìa’ —— Tôi thật sự rất sợ sẽ sinh li tử biệt!”

“Nhưng trên đời không có bữa tiệc nào không tàn..... Tôi và cậu sớm hay muộn cũng phải xa nhau.....”

“Anh không muốn sống nữa à! Tuy rằng hiện giờ thời tiết ngày càng nóng, nhưng phương bắc tháng sáu buổi tối vẫn rất lạnh! Anh thế nhưng chỉ đắp một cái ra giường ngủ suốt đêm!”

“Anh tưởng ai cũng may mắn giống như anh với anh Thiếu Thương sao, nhiều năm vậy cũng chưa từng tách ra!”

“Đại đương gia gần đây rất ít khi dậy muộn.....”

.....

Cố Tích Triều bật dậy, không nói một câu liền hướng cửa chạy đến, vừa mở cửa, thì thấy Tiểu Mạnh thở hổn hển đi lên lầu, tìm Cố Tích Triều thoáng chốc như chìm xuống vực sâu.

“Tiểu Cố! Cậu đi ra thật đúng lúc! Mau đi xem Đại đương gia!” Tiểu Mạnh vội vàng kéo Cố Tích Triều xuống lầu, “Đại đương gia hôm nay ngủ đã lâu cũng chưa dậy, ban đầu chúng tôi tưởng rằng anh ấy chỉ là nường trên giường, sau mới phát hiện anh ấy nóng lắm, gần như nửa hôn mê! Kỳ thật đêm qua Đại đương gia cũng có nói qua hơi đau đầu, anh ấy tưởng do xem sách mệt, nhiệt kế của chúng tôi bị anh ấy đạp bể, anh ấy cũng không đo thân nhiệt đã lăn ra ngủ..... Aiz, chúng tôi hẳn nên phát hiện sớm mới đúng! Thật đáng chết!.....”

“Giờ cậu ấy sao rồi?” Cố Tích Triều chặn lại Tiểu Mạnh đang cần nhai nhai, lo lắng hỏi.

“Đưa đến bệnh viện truyền dịch, sốt đã lui phần nào, người cũng tỉnh táo hơn, chỉ là..... Chỉ là.....” Tiểu Mạnh mặt lộ vẻ khó xử, do dự không quyết.

“Rốt cục thế nào?” Cố Tích Triều hét lên.

“Phim X-quang của ảnh, bác sĩ nói..... nói..... Phổi của ảnh có bóng ma..... Đã gọi 120 chuyển lên bệnh viện trung ương.....” Tiểu Mạnh nói xong gần như sắp bật khóc, “Vốn Đại đương gia không cho chúng tôi gọi cậu, nhưng lúc ảnh thần trí bất minh một mực gọi tên cậu, chúng tôi thấy vẫn nên gọi cậu đi gặp ảnh thì hay hơn..... Ảnh.....”

Vừa dứt lời, Cố Tích Triều đã quăng cậu lại phía sau, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Cố Tích Triều chạy tới bệnh viện, ngoài cửa phòng theo dõi thứ hai, bác sĩ cùng đám Lao nhị ca đã đứng đó, cậu vội vã chạy tới, muốn xông thẳng vào phòng, lại bị bác sĩ ngăn cản, “Cậu không thể vào trong, bệnh nhân bên trong có khả năng bị sars! Sẽ lây bệnh!”

“Bác sĩ!” Cố Tích Triều điều chỉnh hơi thở của mình, bình tĩnh nói, “Tôi là người có quan hệ thân thiết với cậu ấy nhất, nếu cậu ấy thật bị sars, tôi là người đầu tiên chạy không thoát! Dù hiện giờ không đi vào thăm cậu ấy cũng chạy không thoát! Nên, xin ông, để cho tôi vào thăm cậu ấy, được không?”

Nói đến khúc sau, ngữ khí của cậu gần như cầu xin, bác sĩ hơi nhíu mày, thoáng do dự, vẫn gật đầu.

Cố Tích Triều cắn môi, đẩy cửa ra, Thích Thiệu Thương cũng nằm trên giường bệnh cậu từng nằm qua, truyền dịch.

Thích Thiệu Thương nghe tiếng động cố sức mở mắt, sốt tới 40 độ, đầu của anh choáng váng mơ hồ, lại vẫn thấy rõ người vào.

Thích Thiệu Thương bỗng cảm thấy lên tinh thần, dùng sức chống tay ngồi dậy, Cố Tích Triều vội vã chạy tới dìu anh, tư thế vươn hai tay ôm anh, đầu tựa vào bờ vai anh, cả người run rẩy, thanh âm nghẹn ngào, “Thiếu Thương..... Thiếu Thương..... Đây là sao vậy?”

“Tích Triều, đừng lo lắng,” Thích Thiệu Thương cũng ôm chặt lấy cậu, giọng nói khàn khàn an ủi nói, “Bác sĩ nói, cũng có thể chỉ là viêm phổi bình thường thôi..... Tôi sẽ không xui xẻo vậy đâu, Tích Triều, đừng lo lắng đừng lo lắng! Tôi không sao cả, tôi.....”

Nói còn chưa hết lời, lại không nói được nữa, môi anh bị hai bờ môi mềm mại khác bao phủ.

Cố Tích Triều liếc nhìn hôn anh, lệ rơi đầy mặt.

“Thiếu Thương, nếu tôi thật sự bị sars, cậu sẽ thế nào?”

“Tôi sẽ hôn cậu, để cậu truyền virus cho tôi, sau đó chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết.”

.....

Thích Thiệu Thương ngây dại, môi của cậu quả rất đẹp rất mềm rất ngọt, chỉ là khúc sau.....

“Cậu điên rồi!” Thích Thiệu Thương vội đẩy cậu ra, quát, “Tôi có thể bị sars cậu biết không hả! Cậu không muốn sống nữa sao!”

Cố Tích Triều thanh âm nghẹn ngào lại kiên định, “Là cậu nói, chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết!”

“Là cậu nói, chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết!”

“Thiếu Thương, cậu biết không? Tôi cho tới nay cũng không muốn rời xa cậu!”

“Thiếu Thương, nhiều năm qua việc có cậu cạnh bên đã thành thói quen của tôi, một ngày rời xa cậu, ngày tháng sẽ không biết phải qua thế nào.....”

“Thiếu Thương, cậu nhất định không thể có chuyện!”

Lúc bị 120 chuyển đi rời khỏi bệnh viện trường, Thích Thiệu Thương đầu óc lòng vòng quanh những lời biểu lộ chân tình, cùng ánh mắt ngập tràn nước của Cố Tích Triều. Giờ phút này, sinh mạng, tương lai, đều mờ mịt vô chừng, anh lại cảm thấy trong lòng ngập tràn hy vọng hơn bất kỳ thời điểm nào.

Vì Tích Triều, cửa ải khó khăn mấy anh cũng phải cố gắng vượt qua.

Xuyên qua lớp kính xe, anh nghe thấy phát thanh trường đang phát tiết mục âm nhạc buổi trưa, giai điệu thân thuộc, lời ca thâm tình:

“Though we got to say goodbye for the summer

Darling, I promise you this

I'll send you all my love

Everyday in a letter

Sealed with a kiss.....”

Ngày mưa xa cách lâu ngày gặp lại, giữa màn mưa mênh mông, chiếc ô trắng, một người cũng từng khe khẽ, dịu dàng hát lên bài ca này.

Cậu vì anh mà hát, trong mỗi một nốt nhạc đều là rung động khiến lòng người run rẩy.

Anh nghĩ rằng, anh cả đời đều không quên được giọng ca ấy ——

“Though we got to say goodbye for the summer

Darling, I promise you this.....”

Mùa hè này, thật sự không bình thường.

Bệnh tật, sợ hãi, sinh li, tử biệt —— Mỗi người đều trải qua rất nhiều rất nhiều.

Tình yêu, trong trận cuồng phong này có vẻ càng đầy ắp trân quý.

Tích Triều, phải tạm thời nói tạm biệt với cậu, chỉ mong trong cuộc sống không có tôi, cậu sẽ không khổ sở.

12. Chương 12

Vì bệnh tình của Thích Thiều Thương vẫn chưa xác định, nên nhà trường chỉ sắp xếp cho các thành viên phòng 731 cùng Cố Tích Triều người tự xưng có quan hệ thân thiết với anh nhất cách ly thôi, đợi có tin tức xác định rồi mới xử lý tiếp.

Trong phòng cách ly chật hẹp trống trải, ánh sáng mờ ảo, Cố Tích Triều dờ dẫm ngồi bên cửa sổ, ngoài cửa sổ tiếng ve kêu riu rít, trong vườn trường xa xa tiếng ồn ào nam có nữ có vang lên không ngớt, Cố Tích Triều lại vô tri vô giác, cô độc, vô lực, thứ cảm giác chỉ từng tồn tại thời thơ ấu khi một thân một mình giam mình trong căn phòng trống trải.

Khi đó trong phòng trống trải đến đáng sợ, cậu muốn nói lại không ai trả lời, cậu muốn gào to lại yên lặng đến ngay cả tiếng vang cũng không nghe thấy. Màn đêm buông xuống, trong phòng tối như mực, cậu lại không cách nào tìm thấy công tắc bật đèn.

Cậu ở trong phòng hoang mang loạn bước đung khắp nơi, lại không biết vướng phải thứ gì, đập mạnh xuống đất, cổ chân đau đến nước mắt chảy không ngừng.

Cô đơn, tối tăm, sợ hãi, đau đớn..... Cậu rốt cục nhìn không nổi bật khóc thành tiếng.

Cậu vốn tưởng rằng dù bản thân có khóc thảm thương thế nào đi nữa cũng sẽ không ai đáp lại, cậu luôn là một đứa trẻ không ai quan tâm không ai yêu thương, lại không ngờ rằng chỉ chót lát sau chợt nghe tiếng đập cửa dồn dập cùng tiếng hỏi thăm không ngừng vang lên.

Cậu không biết người bên ngoài là ai, cậu cũng nghe không rõ họ đang hỏi cậu cái gì, cậu chỉ không ngừng khóc thút thít, nói không nổi một câu trọn vẹn.

Sau đó cửa bị phá, đèn điện cũng bị bật lên, cậu thấy một nhà ba người, chú, cô, còn có một thằng nhóc trạc tuổi mình, mở đôi mắt tròn to giật mình nhìn cậu mặt đầy nước mắt cùng cổ chân sưng đỏ.

“Ba, mẹ, chân cậu ấy bị thương kìa, hai người mau giúp cậu ấy đi a, nhất định đau lắm!” Thằng nhóc kéo áo ba mẹ nó giọng nũng nịu nói, ba mẹ vỗ vỗ đầu nó mỉm cười đầy cưng chiều, nó cũng cười lộ cả răng nanh, còn có hai lúm đồng tiền trên má.

Một gia đình hạnh phúc nhường nào, hạnh phúc khiến người ta ganh tị!

Tại sao thế giới này lại bất công như vậy!

Nên vào lúc thằng nhóc kia kéo tay muốn đỡ cậu lên, cậu cảm giận gạt phắt ra.

Cậu ganh tị với hạnh phúc của nó, lại càng không cần thương hại của nó.

Cậu nhìn thấy trong mắt thằng nhóc có kinh ngạc, khó hiểu, còn có —— đau lòng.

Nơi nào đó trong lòng thoáng run rẩy, vì thế cậu không cự tuyệt lúc người chú thoát nhìn rất hiền hậu ôm lấy cậu, dẫn đến căn nhà đối diện.

Nhà mình cho tới giờ cũng không thể gọi là “Nhà”, nơi đối diện này mới đúng.

Có ba, có mẹ, có con nhỏ, có quan tâm, có ăm áp.

Cậu vẫn ganh tị nhưng không cách nào từ chối thứ ăm áp này.

Hóa ra cô chú nhà đối diện đều là bác sĩ, thoáng chốc họ đã xử lý xong vết thương của cậu, nghe thấy bụng cậu kêu rột rột, còn nấu cho cậu bữa cơm chiều ngon lành.

Cậu loáng thoáng nghe thấy cô nói, mẹ thằng nhỏ này thật vô trách nhiệm, bỏ mặc thằng nhỏ chừng này ở nhà một mình không quan tâm.

Chú kia căn ngăn cơn giận của cô, đừng nói nữa, để thằng nhỏ nghe thấy, sẽ không vui.

Cố Tích Triều nhất thời không biết là buồn hay vui, cậu có thể không vui sao, trước nay, chưa từng có ai quan tâm.

Thằng nhóc kia thì cười hì hì sáp lại gần, đôi mắt to nháy nháy, nói, “Tôi gọi là Thích Thiếu Thương, còn cậu?”

Cậu vẫn thấy ghét vẻ mặt cười đầy hạnh phúc của nó, nhưng ý cười ăm áp ấy lại khiến cậu không cách nào cự tuyệt.

“Tôi gọi là Cố Tích Triều.”

“À, em gái Tích Triều, xin chào!”

Nếu đây không phải nhà của thằng quỷ gọi là Thích Thiếu Thương, cậu nhất định đánh nó thành đầu heo!

Trách không được lúc anh nhìn thấy mình luôn một bộ mê mẩn đến như muốn chảy nước miếng, thằng nhóc này tám phần từ nhỏ chính là một tên sắc quỷ rồi!

Còn mình tại sao không sớm nhìn rõ bản chất tà ác của anh, một phút sơ sẩy đến ngày hôm nay, đã không thể thoát ra.

Anh tốt cũng được, xấu cũng chẳng sao, cậu đã không thể bỏ anh được.

“Thứ hai, ngày 2 tháng 6, trời âm u

Thiếu Thương sống chết chưa biết, không dám tưởng tượng ngày mai, chỉ có thể giam mình trong hồi ức, không thể thoát khỏi.....”

Thứ ba, ngày 3 tháng 6, trời âm u

Vẫn không có tin tức của Thiếu Thương.....

Vào lúc bị đưa tới phòng cách ly, tôi không nhớ phải mang theo gì cả, ngoại trừ con ốc biển thất tình kia.

Mười mấy năm, các điểm sao trên con ốc lại không hề phai màu.

Mỗi một điểm sao trên con ốc đều đại diện cho tình yêu, tình yêu càng sâu, màu sao càng đậm.

Hóa ra bản thân đã sớm yêu sau vậy sao?

Bắt đầu từ khi nào nhỉ? Thật sự nhớ không ra.

Chỉ nhớ rằng ngày đó, một nhà ba người họ phá cửa vào dẫn tôi về căn nhà đối diện, từ ngày đó tôi liền có thêm một ngôi nhà có thể dung thân, từ ngày đó trong sinh mệnh của tôi có thêm một người gọi là Thích Thiếu Thương.

Kỳ thật anh rất hiền rất ôn, khiến bên tai tôi không được yên tĩnh lấy một phút, tôi không để ý đến anh anh cũng có thể tự mình huyền thuyên từ sáng đến tối. Sau lại bị anh phiền đến thành quen, một ngày không nghe thấy tiếng anh ồn ào ngược lại sẽ cảm thấy buồn rầu.

Anh cũng rất nghịch ngợm rất phá phách, thường hay chọc chú giận đến nổi trận lôi đình, hai người một lớn một nhỏ thường xuyên ở trong nhà trình diễn cảnh sát bắt cướp. Kỳ thật nhìn thấy anh bị chú giảng đạo, tôi cảm thấy đặc biệt hả giận, nhưng khi nhìn đến dáng vẻ đáng thương của anh sau khi bị bắt lại không

đánh lòng, vị thế nhện không được nói tốt cho anh. Hiện tại ngấm lại quả thật hối hận, lúc trước không nên giúp anh, để chú dạy dỗ cho anh mấy trận, có lẽ anh đã không giống như giờ vừa thổ phỉ vừa vô lại!

Lúc cô chú vắng nhà, đầu đảng tiểu thổ phỉ này liền dẫn một đàn nhóc vào nhà tạo phản, nhưng vào lúc mấy bạn nhỏ đó nhìn thấy tôi ——

“Tiểu Thích, sao nó lại ở trong nhà cậu?”

“Nó là đồ con hoang không cha!”

“Mẹ nó là hồ ly tinh! Tụi này không muốn chơi với nó!”

“Tụi này không muốn chơi với đồ con hoang!”

.....

Đã sớm đoán sẽ vậy mà, đối với tình cảnh này, tôi hẳn đã vô tri vô giác, đã sớm tê liệt.

Thế nhưng, bị anh biết, anh có thể giống như chúng không thèm để ý đến tôi nữa không?

Bỗng cảm thấy rất khổ sở, khổ sở không biết làm sao, chỉ biết đẩy đám nhóc kia chạy ra cửa.

Trốn trong một góc nhỏ vắng người dưới lầu, co ro, trên người trong lòng đều lạnh đến phát run.

Nhưng ngoài ý muốn, Thiếu Thương đã nhanh chóng tìm được tôi, anh kéo tay tôi, nói, “Tích Triều, đừng ngồi đây, theo tôi về nhà!”

Tính ngang bướng của tôi lại phát tác, “Đó là nhà của cậu, không phải nhà tôi! Tôi là đồ con hoang không ai cần, không ai bằng lòng quan tâm tôi, cậu quản tôi làm quái gì!”

Tôi nghe thấy anh dường như bắt chước người lớn thở dài, sau đó dứt khoát cầm tay tôi, nói, “Họ không cần cậu, tôi cần!”

Lúc ấy tôi rất không nể nang vừa khóc vừa cười.

Anh luống cuống tay chân vụng về dùng cái tay nhỏ bé lau nước mắt cho tôi, sau đó cười lộ hai lúm đồng tiền, nói với tôi, “Tích Triều, chúng ta về nhà!”

Tích Triều, chúng ta về nhà!

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nhà của anh đã là hơn nửa nhà tôi, số này tôi ở nhà anh ăn chực so với thời gian ở nhà mình còn nhiều đến đếm không được.

Đối với ba tôi, trong ấn tượng đã gặp mấy lần, về sau không còn xuất hiện nữa, mà mẹ, sau khi ba biến mất, ngày này qua ngày khác vắng nhà, thỉnh thoảng ghé về cũng rất hiếm nói chuyện với tôi, chỉ sợ bà vốn đã quên mình còn đứa con này.

Nếu không phải có cô chú nhà đối diện, nói không chừng ngày nào đó tôi chết đói trong nhà cũng không ai hay biết.

Cô chú chưa từng để tâm việc trong nhà có thêm tôi một thằng nhỏ phiền phức, còn thường hay nói với Thiếu Thương, “Con xem Tích Triều người ta ngoan ngoan vâng lời đáng yêu bao nhiêu, sao con lại không học theo một chút? Aiz, Tích Triều có thể thành con mẹ, mười Thiếu Thương mẹ cũng không cần!”

Mà Thiếu Thương thì nhăn cái mặt nhỏ của mình, ủy khuất, không cam lòng, đau lòng lớn tiếng kháng nghị, “Ba mẹ, hình như con mới là con đẻ của hai người!”

Tiết mục như vậy từ nhỏ tới lớn không biết đã trình diễn bao nhiêu lần, Thiếu Thương lúc đầu còn ủy khuất kháng nghị về sau thì nịnh nọt chơi xấu đến cuối cùng còn cợt nhả nói với cô chú, con dứt khoát lấy Tích Triều về nhà làm con dâu hai người, miễn cho hai người cả ngày chảy nước miếng!

Thằng nhóc này từ sớm đã không có gì tốt lành rồi rồi! Tôi nên sớm nhìn ra mới đúng chứ!

Sau anh lại còn kiên quyết kéo cậu ra ngoài chơi, tôi sợ gặp mặt mấy bạn nhỏ khác, chết sống không chịu đi, lại không lay chuyện được tiểu thổ phỉ này, vẫn cứ bị anh lôi xuống lầu.

Ngoài ý muốn chính là mấy thằng nhóc kia không còn chế nhạo tôi nữa, ngược lại đối xử với tôi rất thân thiện.

Tôi đoán nhất định là đầu đảng thổ phỉ này đã giở thủ đoạn gì mới khiến mọi người chấp nhận cậu, thật sự là một tên khoái xen vào chuyện người khác!

Lần đó chúng ta dựa theo ý của nhóm con gái chiếm đa số chơi trò gia đình, học kiểu người lớn trong TV chơi trò kết hôn.

Thiếu Thương âm ỉ đòi làm chú rể, mấy đứa khác cũng ồ lên nói tìm cho anh một cô dâu xinh đẹp nhất.

Sau không biết là thằng nhóc nào hô lên, “Tiểu Cố đẹp nhất!” Một thằng nhóc khác cũng bắt đầu phụ họa theo.

Tôi không biết họ là đối cách chế nhạo tôi, hay là vô tâm không ác ý, nhưng tôi không thích bị người khác biến thành hình dáng bé gái như vậy.

Mấy đứa con gái có mặt cũng mắt hừng, con gái đều thích ganh tị, bé gái cũng không ngoại lệ, không may che dấu bất mãn cùng ganh tị.

Trong đó có một đứa vẽ mặt xem thường trừng tôi, “Cậu tất nhiên đẹp rồi, có mẹ hồ ly tinh.....”

Tôi không tài nào nhịn được hất tay chạy đi.

Không hề bất ngờ khi Thiếu Thương nhanh chóng đuổi theo, vội vàng nói với tôi, “Họ nói lung tung, cậu đừng để ý!”

Tôi giận dữ, không để ý tới anh.

Anh đột nhiên chạy mất, chỉ chốc lát sau lại chạy về, thở hổn hển, từ sau lưng cầm ra một bó hoa dại, cười đến xán lạn, nói, “Chúng ta không đếm xỉa tới họ, hai người chúng ta tự chơi gia đình. Tích Triều, cậu làm cô dâu của tôi được không?”

“Tôi không phải con gái!” Giận thật rồi.

“Nhưng mà.....” Anh như bị dọa rồi, sợ hãi ngập ngừng, đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Tôi cảm thấy..... Cậu đẹp hơn bất kỳ đứa con gái nào!”

Nhìn anh có vẻ rất chân thành, vì thế tôi không giận, nhưng vẫn bực tức nói, “Sao tôi phải đồng ý?”

Anh nghiêng đầu nhú mày suy nghĩ cả buổi mới nói, “Vì, nếu cậu chịu gả làm cô dâu của tôi, tôi có thể mãi mãi chăm sóc cậu, cậu sẽ không thấy cô đơn nữa!”

Cậu đẹp hơn bất kỳ đứa con gái nào.

Tôi có thể mãi mãi chăm sóc cậu, cậu sẽ không thấy cô đơn nữa.

Tôi thế nhưng bị hai câu nói vô cùng đơn giản này của anh lừa gạt đầu, vì, tôi thật sự rất sợ cảm giác cô đơn bất lực.

Sau chúng tôi làm cách nào tiếp tục trò chơi gia đình đó, tôi đã không còn nhớ rõ nữa, chỉ nhớ rằng ngay sau đó anh còn bện nhẫn cổ tặng tôi, aiz, năm tháng dần trôi, nhẫn cổ năm nào đã sớm không rõ tung tích.

Nhưng rất nhiều năm sau đó, đại khái là lúc trung học, có một ngày Thiếu Thương bỗng nhắc lại trò chơi gia đình năm đó với tôi, rồi lại ảo não vô hạn nói, “Lúc ấy tôi sao lại quên mất sau khi trao nhẫn còn có chú rể hôn cô dâu, trình tự quan trọng vậy chứ!”

May là anh đã quên, bằng không lúc nhỏ vậy thôi đã bị anh lừa mất nụ hôn đầu rồi, tôi không phải bị thiệt sao?

Nhưng mười mấy năm qua, đi một vòng, nụ hôn đầu của tôi vẫn là trao cho anh.

Đây không phải gọi là định mệnh chứ? Tuy rằng chúng tôi chỉ tại bờ biển nhặt được một con ốc biển thất tình.

Nhớ tới mình ngày đó liều lĩnh, đột nhiên hiểu ra, hóa ra đối với tôi anh quan trọng đến vậy!

Thứ tư, ngày 4 tháng 6, trời trong

Vẫn như cũ không có tin tức xác thực, cứ tiếp tục thế này, sợ rằng bản thân sẽ không chống đỡ được nữa.....

Thể chất lúc nhỏ của Thiếu Thương đã không tốt, buổi sáng luôn ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao chưa dậy, sau khi tỉnh dậy cũng sẽ nường trên giường thật lâu, sau tôi mới biết anh trời sinh huyết áp thấp, nhưng tôi tới giờ vẫn một mực kiên định tin rằng, huyết áp thấp chỉ là nguyên nhân để mượn cớ, lười biếng mới là bản chất của anh!

Hồi nhỏ anh thường có thể đánh một giấc tới thẳng mười giờ, cô có gọi thế nào cũng gọi không tỉnh. Sau vào tiểu học, không thể tiếp tục ngủ không kiêng nể vậy nữa, cô vì gọi anh rời giường thật sự đã sử hết một thân thủ đoạn, nhưng về sau cô nói tôi hay, thì ra phương pháp hữu hiệu nhất rất đơn giản, chính là lúc gọi anh tới nửa tỉnh nửa mê thì ghé vào tai anh lớn tiếng nói, nếu con còn không dậy, Tích Triều phải đi, không đợi con nha! Lúc ấy, anh sẽ lập tức từ trên giường bật dậy.

Khi ấy Thiếu Thương luôn cầm điểm tâm vừa đi vừa ăn, chỉ để có thể cùng tôi đi trên con đường nhỏ tới trường.

Tan học về, chúng tôi cùng ở trong phòng anh làm bài tập, anh ở trên lớp không phải ngủ thì là vẽ tranh hoạt họa mỗi lần đều sẽ đáng thương nhìn tôi, mà tôi, luôn dùng phương pháp đơn giản nhất nguyên thủy nhất hữu hiệu nhất để ngăn cản ý muốn chép bài tập của tôi trong đầu anh, “Tự làm, không thì tôi sẽ đi méc chú!”

Tiếp theo anh sẽ mặt ủ mày ê cùng sách bài tập mắt to trừng mắt nhỏ, tôi đành chịu thua mở sách ra, giống như thầy giáo giảng bài cho anh.

Khả năng lĩnh ngộ của anh rất cao, học gì cũng nhanh, nên mỗi lần trước khi thi, anh chỉ cần bù lại chút đỉnh thì có thể đạt được thành tích không tồi, đương nhiên không thể thiếu “chương trình giảng dạy đặc biệt” của “thầy giáo” này rồi.

Tôi nghĩ tôi sở dĩ chọn học sư phạm, phần lớn đại khái là vì nghề giáo là nghề tôi quen thuộc nhất, bắt đầu từ tiểu học tới năm nhất, tuy rằng tới giờ chỉ có một học trò.

Sau vào trung học, trường xa nhà, mỗi ngày chúng ta đạp xe đến trường, anh quả đúng phi thường anh dừng xông pha qua dòng xe cộ không ngớt một tay cầm lái, tay kia cầm bánh bao hay bánh rán linh tinh ăn ngấu nghiến, tốc độ lái xe không mấy may suy giảm.

Có một ngày, xe nhà tôi bị hư, anh liền chở tôi, nhưng ngồi đằng sau rất khó chịu, chỉ chốc lát chân đã tê rần, vì thế tan học nói sao thì nói phải đổi vị trí, đến phiên tôi chở anh.

Lại không ngờ rằng chở người không phải việc dễ dàng gì, anh vừa nhảy lên, tay lái bắt đầu lung lay, tôi tốn rất nhiều sức cũng không giữ vững xe được, xe nghiêng qua ngã lại lách chùng mấy chục mét, Thiếu Thương chịu hết xiết.

“Tích Triều, chúng ta vẫn nên đổi lại!” Anh cầu xin.

“Không được, tôi không tin chút việc nhỏ này mà tôi làm không xong!” Tôi kiên trì, không cho phép thương lượng.

Anh không lên tiếng, chỉ là tay nắm chặt áo tôi.

Xe tiếp tục lách, nhưng tốc độ đã được cải thiện, đạp đến đường lớn xe cô đông đúc dòng người như thoi, tôi không khỏi khẩn trương, xe lắc càng thêm dữ dội.

Đột nhiên một chiếc xe hơi quẹo qua, tôi hoảng hồn, xe gần như ngã, tôi vội hô, “Thiếu Thương, mau xuống!”

Anh nhảy “phịch” xuống, lại nửa ngày không có động tĩnh, nhìn lại, anh đang ngồi xồm trên đất ôm chân.

Hóa ra lúc tôi bảo anh nhảy xuống đã quên thẳng lại, anh ngay tại tình huống xe vẫn bảo trì tốc độ vốn có mà nhảy xuống, hai chân đập mạnh xuống vừa tê vừa đau.

Tôi hơi áy náy, xe hơi chạy rồi, Thiếu Thương cũng đứng dậy, tôi dùng khước mắt thoáng liếc qua ghế sau.

Thiếu Thương cam chịu ngồi lên, mặt nhăn như khổ qua.

Ta vừa gặp nhiều người nhiều xe thì căng thẳng ngay, mà hễ căng thẳng là xe lập tức lắc dữ dội, xe vừa lắc tôi liền vội kêu Thiếu Thương nhảy xuống.

Nhưng mà lần nào tôi cũng quên thẳng lại. Tôi không phải cố ý đâu, là căng thẳng thật mà.

Chân anh cứ vậy suốt dọc đường bị tàn phá nhiều lần.

Lúc về tới nhà, nhìn thấy anh như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, tôi rất nhẹ nhàng băng quơ nói, “Aiz, kỹ năng lái xe của tôi còn phải luyện thêm, ngày mai vẫn là tôi chở cậu!”

Tôi biết có đôi khi tôi rất độc tài, tôi cũng biết anh nhất định sẽ nghe tôi, mấy năm qua tôi đã bị anh chiều hư.

Anh quả nhiên sắc mặt lập tức trắng bệch, nhưng không hề cự tuyệt, chỉ rất đáng thương nói, “Tích Triều, nhớ kỹ ngày mai mua cho tôi một phần bảo hiểm thân thể trước đã!”

Hai ngày tiếp theo anh bị tôi hành hạ, tôi rốt cục có thể vững vàng chở người, mà anh, từ đó về sau, đánh chết cũng không chịu ngồi xe tôi lái.

“Tích Triều, cậu làm gì nhất quyết học chở người vậy?” Anh hỏi, “Chắc không phải vì để ý cô nào xinh đẹp muốn chở cô ấy về nhà chứ, đem tôi ra luyện tập trước!”

“Tôi cũng không rảnh rồi vậy!” Ta nện anh một cú, “Ngược lại là cậu thì có, thấy mấy cô xinh đẹp đi qua chân liền bắt động!”

Trong lòng có hơi chua xót, từ nhỏ đến lớn, trong mắt anh chỉ có mỗi mình tôi, bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt anh đã chuyển hướng các cô gái xinh đẹp.

Có lẽ thời kỳ trưởng thành của anh tới sớm hơn cậu, khi tôi còn đối với người khác phái mù tịt không cảm giác, anh đã bắt đầu đối với mấy cô trong lớp cố ý vô ý phóng điện lung tung, mà mấy cô ấy lúc nhìn thấy anh cũng đều ngượng ngùng mặt đỏ tai hồng.

Tình cảnh như vậy khiến tôi khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Trên đường tan học về, anh cùng một đám con gái vừa cười vừa nói, ta rất giận, giận không lý do, vì thế tôi bước nhanh về phía trước, muốn tránh xa họ.

Tôi chỉ lo buồn bực căm đầu đi, lại không thấy xe hơi đằng trước nhún còi in ỏi lao tới.

Vào lúc tôi tưởng mình tránh không khỏi, ta nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, sau đó bị người dùng lực đè xuống đất, xe hơi lao vút qua sát cạnh chúng tôi.

Thiếu Thương diu tôi còn đang hết hồn dậy, mặt đầy hoảng loạn, bỗng ôm chặt tôi, chặt đến nỗi suýt làm tôi thở không thông, giống như giữ lấy bảo bối đánh mất nay có lại.

“Tích Triều..... Tích Triều.....” Anh không ngừng gọi tên tôi, như thể giây tiếp theo tôi sẽ biến mất vậy.

Tôi đột nhiên nhớ tới, anh từng nói, tôi đẹp hơn bất kỳ cô gái nào, tuy rằng lời này nói ra khi cả hai chúng tôi đều còn nhỏ.

Lúc sau tôi không còn để ý anh nhìn các cô gái khác nữa, vì tại nơi trường lớp này, biết rằng con trai nhìn con gái mới là bình thường, tôi cũng không ngoại lệ, rất nhanh, tôi cũng hiểu thường thức các cô gái bên cạnh, đương nhiên cũng chỉ là thường thức thôi, đây là một thứ hấp dẫn tự nhiên giữa người khác phái, không liên can đến các khía cạnh khác.

Tôi biết có rất nhiều cô gái nhìn thấy tôi cũng sẽ đỏ mặt, nhưng tôi thoát nhìn lúc nào cũng một bộ dáng cự tuyệt người giao tiếp, hiển nhiên sẽ không giống như Thích Thiếu Thương tùy tiện phóng điện bậy bạ bên người lúc nào cũng ong bay bướm đậu, nhưng thư tình tôi nhận được lại nhiều đến đếm không xuể.

Tôi cũng phát hiện, mỗi lần nhìn thấy đồng thư tình này, sắc mặt Thiếu Thương cũng rất tệ.

Khi đó chúng tôi chỉ biết rằng hai bên là bạn bè thân nhất quen nhau hơn mười năm, trong chúng tôi ai cũng không hy vọng đối phương bị người khác cướp đi.

Đầu tháng 3 năm ấy, tôi bị một cơn bệnh nặng, thiếu điều cứu không được, nhưng nhân họa đắc phúc, mẹ bắt đầu quan tâm đến đứa con này, bà rốt cục không còn tối ngày long nhong bên ngoài, chung quy cũng chịu nghiêm túc tìm một công việc ổn định làm chăm lo gia đình, sau đó dưới sự giúp đỡ của cô chú, mẹ đến bệnh viện của họ làm điều dưỡng. Nhưng làm được ba năm, mẹ vì vấn đề thân thể không thể tiếp tục đi làm, mà trong nhà tôi cũng không có tích góp gì, điều này trực tiếp khiến tôi thiếu chút nữa không thể vào đại học. May mắn tôi gặp được Lược Thương, rồi gặp lại người cha đã nhiều năm không gặp, tôi ghét ông, nhưng tôi không cảm thấy việc chìa tay đòi tiền ông là chuyện mất mặt, đó là những thứ tôi đáng nhận được, là ông ấy nợ tôi, tôi tới nay vẫn cho là vậy.

Lúc trung học phổ thông, chúng tôi trọ ở trường. Đây là trường điểm, Thiếu Thương có thể thi đậu gần như là ngoài dự kiến của mọi người, nhưng tôi thì không thấy ngạc nhiên, anh từng nói muốn cùng tôi đậu vào một trường trung học, anh chưa bao giờ gạt tôi.

Trung học học tập rất căng thẳng, chúng tôi thường ngủ rất khuya, Thiếu Thương rất cuộc không cách nào kiên trì dậy sớm như tôi, vì thế tôi cũng không cưỡng cầu nữa, mỗi ngày còn giúp anh mua bữa sáng.

Đương nhiên bữa sáng miễn phí này cũng không phải ăn không trả tiền, anh phải giúp tôi mức cơm bưng nước làm vệ sinh mua đồ vãn vãn, dù sao các việc vặt động tay động chân do anh bao hết.

Đến mùa đông, anh chưa bao giờ để tôi đụng nước lạnh, vì mỗi khi mùa đông đến tay tôi đều lạnh đến không có độ ấm, rất dễ tổn thương do giá rét, nên rửa gà mèn giặt quần áo anh làm tất tần tât thay tôi.

Vào lúc đó, quần áo của Thiếu Thương đều đưa cho Túc Hồng Lệ giặt, còn anh thì ở trong phòng giặt rửa ra sức giặt quần áo giúp tôi, nhớ lại vẫn thấy buồn cười.

Tôi nhớ rõ anh từng nói, anh sẽ mãi mãi chăm sóc tôi, tuy rằng lúc nói lời ấy chúng tôi cũng còn nhỏ.

Nhưng Thiếu Thương chừng từng gạt tôi.

Vậy thì lúc này đây, anh nói anh nhất định sẽ không sao cả, nhất định sẽ nguyên vẹn quay về gặp tôi, anh nhất định cũng sẽ không gạt tôi!

Thứ năm, ngày 5 tháng 6, trời quang

Buổi sáng, có người đến mở cửa phòng cách ly, là thầy Tiểu Triệu.

Thầy nói, mấy em có thể ra ngoài.

Tôi vừa mừng vừa sợ nói không nên lời.

Thầy Tiểu Triệu rất thấu hiểu vở vai tôi, nói, an tâm đi, Thiếu Thương không sao cả, chỉ là viêm phổi bình thường thôi.

Khoảnh khắc đó, ta chỉ có thể siết chặt cánh tay thầy Tiểu Triệu mới có đứng vững mà thôi, như trút được gánh nặng mới phát giác sức lực toàn thân mình như bị hút hết.

Thiếu Thương, quả nhiên anh không gạt tôi, anh thật sự không sao cả!

Tôi lại rất không nể nang muốn khóc, nhưng vẫn nhịn xuống, lúc này nên phần chấn không phải sao?

Chỉ là đói quá, mấy ngày nay không ăn uống đàng hoàng.

Cũng buồn ngủ quá, mấy ngày nay vẫn chưa có bữa nào ngủ tròn giấc.

Thiếu Thương, sau khi anh về nhất định phải hảo hảo bồi thương tôi đó! Anh này tên khốn báo hại tôi lo lắng thiếu chút nữa chết mất.

Lúc thu dọn đồ đạc rời khỏi phòng cách ly, trong vườn trường đang phát radio buổi sáng, sau khi trường nghỉ thời gian phát sóng mới tăng lên, âm nhạc thân thuộc, giai điệu động lòng người ——

“Though we got to say goodbye for the summer

Darling, I promise you this

I'll send you all my love

Everyday in a letter

Sealed with a kiss.....”

Bài ca này là tôi dạy anh hát, nhớ rõ khi đó lúc tôi hát cho anh nghe từng câu từng câu một, anh lại đỏ mặt, không biết rốt cục trong đầu anh đang nghĩ gì.

Cũng khó trách, đó là bản tình ca, anh là nhớ tới Tức Hồng Lệ sao?

Đến nay tôi vẫn không biết.

Tức Hồng Lệ là một cô gái xinh đẹp thông minh, là mỹ nữ nổi tiếng nhất lớp, người theo đuổi nhiều không đếm xuể, chỉ là Tức đại mỹ nhân có tình phân biệt đối xử với Thiếu Thương, điều này không biết khiến bao nhiêu nam sinh đỏ mắt không thôi.

Nhưng ngoại trừ tôi, tôi không thích kiểu mỹ nữ quá đường hoàng này, tôi thích chính là Văn Tình cô gái uyển chuyển hàm xúc thanh nhã đậm nhiên như nước.

Khi đó, chúng tôi cũng như đại đa số nam sinh, bắt đầu khát vọng được cùng cô gái mình ngưỡng mộ bên nhau, sau khi hữu tình chúng tôi lại mong đợi tình yêu, tuy rằng khi đó chúng tôi đều không biết cái gì là tình yêu chân chính.

Cho nên khi tôi biết anh cùng Tức Hồng Lệ hẹn hò bắt chước yêu đương, tôi cũng không còn cảm thấy chua xót trong lòng nữa.

Vì tôi biết đó là bình thường, là con đường chúng tôi nhất định phải đi, tôi cũng bắt đầu thản nhiên đối mặt với kết cục tương lai chúng tôi sẽ gặp —— Có một ngày, sớm hay muộn chúng tôi cũng phải xa nhau, hai người con trai không thể nào bên nhau cả đời được.

Con người của tôi rất lý trí, chuyện không có khả năng tôi chưa từng nghĩ nhiều, cũng sẽ không vì nó mà phiền lòng.

Khi đó chúng tôi nghĩ rằng tình yêu chính là nam nữ yêu nhau bên nhau, chúng tôi không hề hay biết trên thế giới còn tồn tại một thứ tình yêu khác, một tồn tại khác, vào lúc ấy, chúng tôi không có khả năng dự đoán được.

Cho nên tôi đã tìm kiếm cô gái mà lòng tôi ngưỡng mộ, sau đó tôi tìm được Văn Tình.

Cô là một cô gái dịu dàng tinh tế, cảm giác cùng cô ấy bên nhau rất thoải mái rất an tâm, có lẳng lẳng cảm thụ lưu luyến triền miên thiên trường địa cửu.

Cô trong sáng thuần khiết, thân thiện hiếu ý người, là kiểu con gái khiến người ta một khi sa vào sẽ không thể nhấc tâm buông tay, không đành lòng tổn thương.

Vì thế tôi đã cho rằng, cô mới đúng là người có thể cùng tôi đi hết đường đời.

Nhưng vào lúc ấy, có rất nhiều chuyện còn chưa thể nghĩ tới, tỷ như khoảng cách giữa chúng tôi.

Cô dòng dõi hiển hách, cha mẹ đều là quan lớn, mà tôi, tình cảnh nhà cửa rối tinh rối mù, thanh danh thì tệ hại.

Những thứ này với chúng tôi mà nói vốn không thành vấn đề, nhưng một lần tôi tình cờ tới nhà cô, nhìn thấy người nhà cô nhìn tôi cái kiểu lỗ mũi hinh lên tận trời cùng vẻ mặt khinh thường thấy rõ, tôi mới biết, tình yêu không phải chỉ là chuyện của hai người chúng tôi.

Cho nên sau đó khi Văn Tình nói cho tôi biết cô phải nghe theo sắp xếp của người nhà ra nước ngoài du học, tôi cũng không cảm thấy ngạc nhiên, tôi không hề giữ lại, thậm chí cùng cô giao ước trong vòng bốn năm không liên lạc, ta muốn cho hai người chúng tôi thời gian, để cả hai cùng suy ngẫm cẩn thận, chúng tôi rốt cục có muốn bên nhau hay không. Còn tôi thì âm thầm cố gắng, muốn ra nước ngoài du học, muốn trở nên nổi bật, muốn xứng đôi với Văn Tình.

Sau khi Văn Tình đi rồi, tâm tình của tôi tồi tệ tới cực điểm, may mắn bên cạnh còn có Thiếu Thương.

Tôi không cần nói gì với anh cả, anh cũng sẽ đoán được tại sao tôi phiền nào, anh cũng chẳng cần phải cố gắng tìm chuyện để an ủi tôi, tùy tiện nói mấy câu tào lao cũng có thể chọc tôi cười, tâm tình buồn rầu cứ theo tiếng nói cười từng ngày từng ngày của anh mà dần dần tan biến.

Mười mấy năm qua, chúng tôi đã quen có nhau, quen thuộc đến rất nhiều lúc không cần đến ngôn ngữ, nhướn mày, nháy mắt, cũng có thể đoán chính xác tâm tư của đối phương.

Vân Tình từng nói tôi cùng Thích Thiếu Thương là tri âm, cô còn nói có thể tìm được chân ái cả đời không dễ, tìm được tri âm chân chính lại càng không dễ.

Rất nhiều người yêu nhau cũng rất khó khăn trong việc lý giải nhau, có đôi khi, không hiểu so với không yêu càng đáng buồn hơn.

Cô nói, cậu hẳn trân trọng người bạn này.

Tôi nói tôi đã biết, nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu cô biết Thích Thiếu Thương cái tên chết cũng không đứng đắn kia cả ngày đùa giỡn tôi, thường nói năng tùy tiện chiếm tiện nghi tôi, có khi thậm chí còn kêu “vợ ơi, vợ à”, cô sẽ không nói vậy nữa.

Kỳ thật, bắt đầu từ lúc nhỏ chúng tôi chơi trò gia đình, tôi bằng lòng làm “cô dâu” anh, tên kia đã không ngừng đem tôi ra đùa giỡn, bạn bè bên cạnh cũng luôn lấy chúng tôi ra làm trò đùa, chúng tôi đích thực sắp đạt đến bước đó.

Thời trung học thời gian chúng tôi hai thằng con trai mang danh “hoa dã có chủ” bên nhau, so với thời gian cùng bạn gái bên nhau còn nhiều hơn nhiều, càng miễn bàn lúc vào đại học hai cô đã không còn bên cạnh.

Có lẽ là thói quen, thiếu đối phương, trong lòng luôn có chút vắng vẻ.

Nhưng, một ngày một ngày, một năm một năm, giữa khóe mắt đuôi mày, ánh mắt giao nhau, không khí lưu chuyển lặng lẽ đổi thay, ánh mắt bắt đầu nóng rực, lòng bàn tay bắt đầu nóng lên, đáy lòng khó mà ức chế rung động.

Về sau, anh nói với tôi anh thích tôi, anh ôm tôi hôn tôi, thảo luận tương lai nói đến vĩnh viễn, nói cho tôi hạnh phúc, đồng thời nỗ lực không ngừng.

Tình bạn đột nhiên biến chất, tâm trí hoàn toàn bị anh đảo loạn, tôi biết chúng tôi như vậy là không đúng, tôi vẫn tuân thủ giao ước với Vân Tình, không định từ bỏ mục tiêu của mình, nhưng từ tận đáy lòng không muốn cự tuyệt anh, thậm chí mê đắm cảm giác được anh ôm được anh hôn.

Tôi vẫn không phân định rõ ràng được tình cảm giữa chúng tôi rốt cục có tính là tình yêu không, có lẽ chỉ là một thói quen cùng thân thiết nương tựa nhau từ xưa tới nay, mới khiến chúng tôi luyến tiếc xa đối phương, khiến chúng tôi làm một vài hành động chỉ có giữa người yêu với nhau.

Cho nên vào đêm Vân Tình gửi thư đến, tôi mới kiên quyết nghiêng cán cân về phía Vân Tình.

Lược Thương vẫn nói tôi không thành thật, có lẽ vậy, nhưng tôi không thể nào giống như nó cùng Thiết Thủ liều lĩnh thẳng thắn vô tư như vậy, cho dù hiện giờ tôi đã biết trên thế giới này còn có một thứ tình yêu khác một tồn tại khác.

Nhưng tôi vẫn thủy chung không tin tưởng, hai người con trai bên nhau, sẽ có tình yêu thật sự, sẽ có vĩnh viễn thật sự.

Nhưng vào lúc anh đi đến cửa sống chết —— Ông trời luôn dùng cách thức này để bức bách mọi người nhận rõ tâm mình.

Mấy ngày qua, ký ức giống như tua lại không ngừng phát lên trong đầu cậu, tôi rõ ràng thấy được những hình ảnh sống động không cách nào xóa được do ai lưu lại, cuộc sống bị cách ly ngày ngày mong mỗi tin tức hao tâm tổn trí dày vò khiến người tôi càng thêm hiểu rõ, người tôi lưu tâm nhất không thể dứt bỏ đến tột cùng là ai.

Vân Tình là đám mây xinh đẹp trên bầu trời, mà tôi từng tâm tâm niệm niệm theo đuổi, lại như mộng ảo đầy màu sắc, rực rỡ lại mơ hồ. Cô với tôi, là mục tiêu, là trách nhiệm, là hứa hẹn.

Thiếu Thương lại là ánh mặt trời với tôi, không khí của tôi, không có anh, tôi sẽ rét lạnh, rời xa anh, tôi sẽ hít thở không thông. Anh với tôi, lại là máu xương sinh mệnh hơi thở là bộ phận tương liên.

Không có Văn Tình, cuộc sống của tôi có lẽ sẽ mất đi ít màu sắc.

Mất đi Thiếu Thương, tôi căn bản không thể sống sót.

Mười sáu năm, thời gian như nước chảy, đầu ngón tay ẩm áp, độ cung mím cười, vẻ u sầu nơi chân mày, dịu dàng trong đáy mắt, từng giọt từng giọt, sớm ghi vào tim, khắc vào xương.

—— Tình yêu không phải một khoảnh khắc không thể quên, mà là đến chết không muốn chia lìa.

13. Chương 13

Thứ 6, ngày 6 tháng 6, trời âm u

Ngày mai là ngày thi tuyển đại học.

Năm đó khi mình thi vào đại học có cảm giác thế nào nhỉ, đã hoàn toàn quên rồi.

Không biết Lược Thương chuẩn bị sao rồi?

Sẩm tối, Lược Thương gọi điện, giọng cậu gấp đến độ sắp bật khóc, “Anh, em không tìm được Thiết Thủ, làm sao đây làm sao đây?!”

“Sao lại thế này?” Tôi kinh ngạc.

“Mấy ngày nay em liên tục gọi điện cho anh ấy, nhưng đã bốn ngày, vẫn không gọi được, tại sao có thể như vậy!? Ngày mai em phải thi, nhưng anh ấy..... Đi đâu rồi?.....”

Tôi phần nào có thể thấu hiểu kinh hoàng cùng thất thố của em ấy, thâm tâm thầm mắng nhiếc Thiết Thủ, tên khốn, lại vào đúng lúc này chơi trò mất tích, cậu ta sẽ hại chết Lược Thương mất!

Nhưng tôi rất nhanh nghĩ lại, Lược Thương nội trú, phương thức quản lý của trung học là khép kín, trong ký túc xá căn bản không có điện thoại, em ấy cùng Thiết Thủ liên lạc thông qua một điện thoại công cộng của căn tin trường, nên trước nay đều là Lược Thương gọi điện cho Thiết Thủ, mà Thiết Thủ dù có muốn tìm em ấy cũng tìm không được, chung quy không thể gọi điện đến căn tin nhờ ông chú bán căn tin từ trong mấy ngàn học sinh toàn trường tìm gọi người tên Thôi Lược Thương.

Vì thế tôi nói, “Lược Thương, đừng gấp, anh đoán chắc điện thoại trong ký túc xá của Thiết Thủ bị hư, vậy đi, điện thoại Thiết Thủ không phải 7145623 sao? Em thử gọi đến ký túc xá bên cạnh 7145622 hoặc 7145624, nhờ họ giúp gọi Thiết Thủ qua.”

“A, được! Anh, cũng là anh thông minh!” Lược Thương hưng phấn gác máy.

Nhưng lát sau, Lược Thương lại gọi qua, giọng điệu đầy mất mát, “Em thử rồi, gì mà 622, 624, 625..... Em thử hết, vẫn gọi không được!”

Xem ra đường dây điện thoại của tầng đó bị hư rồi.

Tôi biết, nếu hôm nay Lược Thương không tìm được Thiết Thủ, cuộc thi ngày mai, aiz, thiết tưởng hậu quả khó lường a!

“Lược Thương, anh giúp em đi tìm cậu ta! Tám rưỡi em gọi lại cho anh.” Tôi gác máy, phi nhanh xuống lầu, đạp xe thẳng tiến khu số 10.

Tòa nhà này từng bị cách ly, nhưng hiện tại đã bỏ phong tỏa.

Tôi tìm đến ký túc xá của Thiết Thủ, nhưng cậu ta đi vắng, hỏi qua bạn cùng phòng, quả nhiên, đường dây điện thoại cả tầng này đều xảy ra vấn đề, lại vì phong tỏa, công nhân duy tu trì trệ chưa đến, đã ngấm dấm không biết nhiều ngày.

Tôi hỏi Thiết Thủ đâu, họ nói đi đến văn phòng trường rồi, tôi nhấn lại một câu, nếu cậu ấy về, bảo cậu phải trước tám rưỡi đến phòng 728 khu số 6 tìm Cố Tích Triều! Sau đó vội vàng đến văn phòng quản lý trường, thấy cô trong trường lại nói cho cậu biết cậu ta vừa mới đi.

Tôi lại chạy về ký túc xá, biết được cậu ta còn chưa về, vì thế đạp xe một vòng quanh trường tìm bóng dáng của Thiết Thủ.

Vườn trường rất lớn, tôi từng gặp một bạn khác trường trên xe lửa, cậu ta vậy mà hỏi tôi, trong trường mấy cậu có phải có một khu rừng không?”

Lúc ấy Thiếu Thương ghẹo cậu ta, rừng rậm thì không, sân golf thì có mấy cái.

Rừng quả thật không có, rừng nhỏ thì đúng là có rất nhiều, đều là địa điểm lý tưởng có mấy đôi tình nhân ước hẹn, vì tìm người, tôi kiên trì đi vào, aiz, không khí trong trường này, thật sự cần thiết phải chấn chỉnh!

Tìm trong từng góc ngách vườn trường, cuối cùng lại ngay cổng lớn xích sắt tìm được Thiết Thủ, nhìn đồng hồ, tám giờ, hoàn hảo, tới kịp.

Tôi rất muốn mắng cậu ta một trận, hại tôi tìm vất vả thế, nhưng nhin, vì cậu ta nói ——

“Tôi rất muốn trèo tường ra ngoài, đi gặp Lược Thương!”

“Cậu —— Mau theo tôi về ký túc xá!”

Về tới ký túc xá, vừa hay Lược Thương điện tới, tôi biết ngay thằng nhóc này khẳng định chưa đợi được đến tám rưỡi sẽ gọi tới mà.

Đổi thoại của hai người, quên đi, tôi lười nghe, tiện tay cầm một quyển sách xem, là sử văn Châu Âu.

Tôi đọc từ thời trung cổ tới tận thế chiến thứ hai, Thiết Thủ mới lưu luyến gác máy.

“Cám ơn cậu a!” Thiết Thủ nói với tôi.

“Không có gì!” Tôi cũng không muốn Lược Thương khổ sở, không muốn bị ảnh hưởng trước ngày thi.

Thiết Thủ lại than ngắn thở dài, “Lược Thương hai ngày trước không cẩn thận bị trật chân.....”

“A?” Tôi giật mình, đứa nhóc này, ngày thi cận kề, cư nhiên còn lơ là bất cẩn để xảy ra bất trắc như vậy, thật không dễ người khác bớt lo mà!

“Em ấy nói đã gọi cho tôi không dưới hai mươi cuộc, từ ký túc xá của em ấy đến căn tin rất xa, tôi đang nghĩ, hai ngày nay, em ấy chịu đau khắp khiêng đi qua đi lại nhiều lần.....”

Tôi chưa từng thấy qua biểu tình thương cảm vậy của Thiết Thủ, nhất thời không biết nên nói sao.

Lược Thương đứa nhỏ này, thật đúng là..... Chân em ấy, sợ đến mai cũng khó mà tốt được.

Đứa nhóc góc ngách này! Nhưng tôi có thể hiểu, thật sự có thể hiểu.

Cuối cùng tôi nói với Thiết Thủ, “Cậu, đi mua di động đi!”

Không nên để Lược Thương tiếp tục lo lắng, tư vị người quan tâm bất vô âm tín —— Tôi chịu đủ rồi!

Thiết Thủ cười cười, lúc gần đi, quay đầu nói với tôi, “Yên tâm đi, Thiếu Thương sẽ nhanh khỏe thôi!”

Tôi tới giờ vẫn oán hận sars, nếu không phải vì sars, trường chúng tôi sẽ không bị phong tỏa, tôi đã có thể ở bên chăm sóc Thiếu Thương, mà giờ, anh một thân một mình trợ trợ nằm trong bệnh viện, tôi thì ngoài chờ đợi ra không thể làm gì cả.

.....

Sau khi vào tháng 6, tình hình lan tràn dịch bệnh sars có xu thế thu hẹp, tuy rằng mỗi ngày vẫn có ca bệnh mới xuất hiện, nhưng nói tóm lại, tình huống các nơi đều có chuyển biến tốt đẹp, mọi người dần dần thấy được bình minh thắng lợi trước sars.

Nhà trường thông báo ngày nghỉ, ngày 20 tháng 6, sớm hơn thường lệ 20 ngày.

Nghe người khi nghe tin này, đều kích động không thôi, bị nhốt trong trường thời gian dài, mọi người trước nay chưa từng khát vọng về nhà đến vậy, đến cả người bình thường không mấy lưu luyến gia đình, cũng ước gì có thể lập tức mọc cánh bay về nhà.

Nhưng trước đó, còn phải vượt qua cửa ải kỳ thi cuối kỳ trước đã, nhưng vì trường học cho nghỉ đã lâu, lại muốn tránh có quá nhiều nhân viên tụ tập, nên không sắp xếp thi như thường lệ, vì vậy tất cả các khoa, có thể viết luận văn thì viết luận văn nộp, không thể viết luận văn thì thầy cô tự ra đề phân phát cho học sinh, học sinh nộp bài trước ngày quy định là xong —— So với thi đề mở còn dễ giải hơn! Các học sinh không khỏi lại lần nữa hô vang “Sars vạn tuế”!

Sắp đến kỳ nghỉ, trong lớp, trong trường luôn có rất nhiều việc vặt phải xử lý, mà lớp trưởng Thích thì đang nằm bệnh viện, công việc của anh lại lần nữa chuyển giao hết cho Cố Tích Triều, hơn nữa bên hội học sinh phải xử lý vấn đề sinh viên tốt nghiệp rời trường, Cố Tích Triều kỳ này bận tới mày tới mặt.

Cậu thỉnh thoảng có thể từ phía trường nghe được tin tức của Thích Thiếu Thương, biến bệnh tình của anh đang dần dần chuyển biến tốt đẹp, tảng đá mấy ngày nay đè nặng trong lòng cuối cùng cũng có thể trút bỏ.

Mà tưởng niệm lại như rượu lâu năm, càng ngày càng đậm hơn.

Tối ngày 8 tháng 6, Cố Tích Triều lại nhận được điện thoại của Thôi Lược Thương, tâm tình phấn kích sau khi thoát khỏi biển khổ đặt vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói).

Cố Tích Triều cũng biết, ngày thi đầu tiên, chẳng nhóc này vậy mà hồ đồ quên mang giấy khám sức khỏe, không giấy khám sức khỏe là không vào trường thi. Sau đó cậu đành khập khiễng chạy về ký túc xá lấy, lại phát hiện cửa ký túc xá đã khóa, mà cậu thì quên mang chìa khóa!

Nếu không phải đúng lúc quản lý ký túc xá đi ngang qua thấy cậu đối cửa hét đá lại dấm, đi lấy chìa khóa qua mở cửa cho cậu, kỳ thi đại học lần này, chỉ sợ cậu chưa xuất trận đã bỏ mạng trước.

Cố Tích Triều quả thật hết chỗ để nói, trên đời này sao lại có người như vậy, hồ đồ đến cỡ này!

“Lúc ấy em thật sự gấp muốn chết, bất quá hoàn hảo, không hề ảnh hưởng đến tâm tình làm bài thi của em!” Thôi Lược Thương tiếp tục cao hứng bưng bưng nói. “Vậy —— Thi thế nào?” Cố Tích Triều hỏi.

“Ừm ——” Thôi Lược Thương ừm nửa ngày mới nói, “Không biết..... Không có cảm giác gì.....”

“Anh thật phục em đấy!” Cố Tích Triều bất đắc dĩ than thở.

“Quên đi, nghĩ nhiều vậy làm gì!” Thôi Lược Thương nói như việc chẳng đáng gì, “Dù sao cũng thi xong rồi, rốt cục giải phóng! Ha ha ha..... Đáng tiếc chân đau muốn chết, không thể ra ngoài chơi!..... Đúng rồi, bên anh khi nào thì nghỉ hè? Ta thật không thể đợi được đến lúc gặp các anh!”

“Các anh?” Cố Tích Triều hỏi lại, “Chỉ sợ là anh nào đó trong các anh thôi nhỉ?”

“Ha a.....” Cười gượng mấy tiếng, Thôi Lược Thương đột nhiên hỏi, “A, anh Thiếu Thương đâu? Đã lâu không nghe anh ấy ở ký túc xá của anh ồn ào!”

“Cậu á.....” Cố Tích Triều lập tức thần sắc ảm đạm.

“Sao có thể như vậy!” Sau khi nghe Cố Tích Triều thuật lại, Thôi Lược Thương bắt đầu hô to gọi nhỏ, “Anh, anh nhất thiết phải gắng gượng a! Tuy rằng không phải viêm phổi điển hình rất đáng sợ, nhưng là viêm phổi điển hình thì không nghiêm trọng vậy đâu, rất nhanh khỏe lại, anh, anh nhất thiết đừng nên luẩn quẩn trong lòng.....”

“Đủ, đủ!” Cố Tích Triều nhanh chóng ngăn lại cái miệng đang hồ ngôn loạn ngữ, “Tiết kiệm tiền điện thoại đi mà gọi điện cho Thiết Thủ tán gẫu, anh không hầu!”

“Anh, không phải anh nói anh không tiếc tiền nhà em sao?”

“À, tôi quên mất, em hôm nay đã về nhà.”

Có thể về nhà thật tốt! Cố Tích Triều nghĩ ngợi, thật sự có chút nhớ nhà.

Mới vừa gác máy, tiếng chuông reng reng lại lập tức vang lên, Cố Tích Triều cực bất đắc dĩ bắt máy, “Tiểu Thương, em lại quên gì nữa?”

Đầu kia thoáng khựng lại, lát sau một giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn vang lên, “Tích Triều, là tôi!”

Hồ hấp thoáng đình chỉ, Cố Tích Triều tay cầm ống nghe khẽ run rẩy, lo lắng cùng tưởng niệm nhiều ngày qua kiềm nén trong lòng tựa như thủy triều ập đến, có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ run rẩy thì thầm, “Thiếu..... Thương.....”

“Tích Triều, cậu sao vậy? Bị cảm à?” Giọng nói trong điện thoại có vẻ như rất lo lắng.

“Không có!” Cố Tích Triều nhất thời chưa kịp phản ứng tại sao anh lại hỏi mình có bị cảm hay không.

“Không có? Vậy sao giọng mũi nặng quá? Không phải là.....” Hóa ra là giả đồ lo lắng, muốn ghẹo cậu mới là thật.

“Tôi mới không có!” Tức chết người mà! Nhiều ngày qua khó khăn mới có cơ hội nói chuyện, thế nhưng vừa mở miệng lại cái kiểu đến chết không đứng đắn, “Thật muốn cho cậu hai đấm!” Cố Tích Triều nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thích Thiếu Thương hít sâu một hơi, đứng đắn nghiêm chỉnh nói, “Xin lỗi, Tích Triều, mấy ngày qua làm cậu lo rồi!”

“Cậu..... Cậu.....” Lúc này quả thật giọng mũi rất nặng, thương tâm, lo lắng, tưởng niệm..... Thời kỳ gian nan vừa qua cậu cách nào vượt qua, chỉ mình cậu rõ nhất.

“Tích Triều, tôi không sao, thật đấy!” Thích Thiếu Thương vội vàng nói, anh biết họ không thể đứng đắn trò chuyện, bằng không nhất định sẽ rất thương cảm, anh cũng không muốn nghe giọng nói đầy khổ sở như vậy của Tích Triều, “Tình trạng hiện tại của tôi rất tốt, chỉ là ban đêm có hơi ho khan, các mặt khác rất bình thường, bác sĩ nói, khoảng một tuần nữa, tôi có thể xuất viện!”

“Chỉ cần một tuần?” Cố Tích Triều vừa mừng vừa sợ hỏi ngược lại.

“Sao? Ngại ngần à?” Thích Thiếu Thương cố ý trêu chọc, “Vậy tôi tiếp tục nán lại lâu chút cũng được!”

“Thích! Thiếu! Thương!!!” Tên khốn này, thực sự là thiếu dạy dỗ mà!

“Được rồi được rồi, tôi không đùa nữa, cậu đừng nóng!” Phỏng đoán nếu mình còn tiếp tục nói năng lung tung bên kia sẽ cắt máy, Thích Thiếu Thương vội vã bồi tội, “Tích Triều, tôi..... Tôi rất nhớ cậu!”

“Thiếu Thương, tôi.....” Kỳ thật Cố Tích Triều rất muốn nói tôi cũng rất nhớ cậu, nhưng những lời buồn nôn này đến miệng lại không cách nào không thấy ngượng mà nói ra, vì thế ngập ngừng một lúc, rồi Cố Tích Triều mới nói, “Tôi cũng rất nhớ cậu, mau hết bệnh xuất viện đi, tôi có lời rất quan trọng muốn nói với cậu, đợi cậu về tôi sẽ nói cậu nghe.”

“Nói gì? Không thể nói giờ sao?”

“Không thể!”

“Tại sao không thể? Cậu không sợ vạn nhất tôi xảy ra chuyện, sau này rốt cục không nghe.....”

“Thích Thiếu Thương!! Cậu còn nói hươu nói vượn nữa, câu tin tôi sẽ tuyệt giao với cậu không hả!!”

“Tôi tin tôi tin! Được, tôi nghe lời cậu, tôi nhất định sẽ nguyên vẹn bình an về trước mặt cậu, đến lúc đó tôi hy vọng cậu có thể nói với tôi những lời tôi muốn nghe.”

“Có phải lời cậu muốn nghe hay không tôi cũng không dám cam đoan!!”

“Cậu cũng phải giữ gìn sức khỏe, đừng để sau khi tôi về lại nhìn thấy cậu gầy đi, tôi sẽ đau lòng!”

“Hiện tại tôi có thể ăn có thể ngủ, rất tốt!”

“Tích Triều ”

.....

Những ngày tiếp theo, học sinh trong trường ai ai cũng bận rộn ứng phó “kỳ thi”, tuy rằng chỉ là viết luận văn giải đề, nhưng từ ngày phong tỏa trường tới nay, mọi người quá quen ngày tháng phóng túng, đột nhiên phải học, thật đúng là có chút không thích ứng.

Cố Tích Triều hiển nhiên sẽ không vì “kỳ thi” mà lo lắng, việc cậu phải quan tâm chính là cung cấp vé xe lửa ổn định cho học sinh về nhà, giúp chủ nhiệm lớp làm xét duyệt cuối kỳ, giúp hội trưởng lý chỉnh sửa hồ sơ tốt nghiệp vân vân, ngày ngày cứ vậy bận rộn mà lẳng lặng trôi qua.

Thích Thiếu Thương thì gọi về mấy lần, hai người vẫn như trước đầu vô mồm cái cọ ồm sồm, nhưng Cố Tích Triều phát hiện tinh thần Thích Thiếu Thương càng ngày càng tốt, Thích Thiếu Thương cũng phát hiện tâm tình Cố Tích Triều càng ngày càng tốt, hai người đều không tự chủ cảm thấy vui vẻ, càng thêm chờ mong ngày gặp lại.

“Thứ bảy, ngày 14 tháng 6, trời quang

Ngày mai Thích Thiếu Thương sẽ xuất viện.

Kỳ nghỉ cũng ngày càng tới gần.

Đột nhiên cảm thấy trong lòng tràn đầy hy vọng.

Từng không dám hy vọng xa vời về tương lai, không dám cầu mong xa xỉ về vĩnh viễn, hiện giờ, từ tận đáy lòng lại âm thầm chờ mong.”

Cổng lớn của trường từ sau khi phong tỏa kỳ thật cũng mở ra không ít lần, có khi là vì chuyển bệnh nhân nóng sốt lên bệnh viện trung ương, có khi là vì vận chuyển vật tư, vì Thích Thiếu Thương mà mở, đây là lần thứ hai.

Lúc cổng lớn còn chưa mở, Thích Thiếu Thương đã trong thấy phía sau cánh cửa có rất nhiều người đang đứng đợi mình.

Có anh em 731, có bạn nữ trong lớp, có thầy Tiểu Triệu, đương nhiên còn có Tích Triều ngày nhớ đêm mong, đứng lẫn trong đám người nhìn không chớp mắt.

Thích Thiếu Thương bỗng cảm thấy thật cảm động, hóa ra có nhiều người quan tâm mình như vậy.

Cổng lớn được chậm rãi đẩy ra, anh em 731 xông lên đầu tiên tranh nhau ôm anh, Tiểu Mục cùng Tiểu Mạnh còn không nể nang rơi nước mắt.

Tuy rằng anh chỉ là mắc phải chứng viêm phổi điển hình, nhưng quả thực hù mọi người quá dữ, hiện giờ anh bình an trở về, mọi người đương nhiên là kích động không thôi.

Mấy bạn nữ cũng bu lại, mồm năm miệng mười hỏi thăm anh, Thích Thiếu Thương như bị chứng tinh phủng nguyệt vậy ở giữa.

Ngoài vòng tròn chỉ còn thầy Tiểu Triệu cùng Cố Tích Triều, lẳng lặng đứng tại chỗ không động đậy.

Ánh mắt Thích Thiếu Thương liếc qua đám người, dừng lại trên người Cố Tích Triều, từ xa xa mỉm cười với cậu.

Cố Tích Triều khẽ gật đầu, cùng đáp lại anh một nụ cười.

Thích Thiếu Thương rất cục cờ không kịp, đẩy đám người ra, bước nhanh đến trước mặt cậu, nghiêm túc đối diện cậu.

Còn nói có thể ăn có thể ngủ rất ngon, rõ ràng chính là gạt người!

Trong lòng thoáng đau nhói, Thích Thiếu Thương mở hai tay đem thân mình gầy yếu rành rành kia ôm vào lòng.

“Thiếu Thương ——” cũng gơ tay ôm lại anh, giọng mũi đậm đặc khiến Thích Thiếu Thương trong lòng đau nhói.

“Tích Triều, tôi đã về!” Thích Thiếu Thương kề sát bên tai cậu thủ thủ.

Giọng nói hai người vang lên bên tai nhau, có cảm giác chân thật khó tin, xúc cảm chân thật trong tay, rốt cục đem hai người từ địa ngục quay về thiên đường.

Ôm chặt nhau, từ nay về sau, không muốn chia lìa nữa.

Người chung quanh nhìn họ, lặng ngắt như tờ.

Thẳng đến lúc thầy Tiểu Triệu tiến lên vỗ vai hai người nói “Tốt rồi, về là tốt rồi!”, hai người mới hơi xấu hổ hoảng hốt tách ra.

Thích Thiếu Thương thoáng chần chừ cảm xúc, đối mọi người ôm quyền nói, “Cảm ơn mọi người quan tâm tôi, mấy ngày qua làm mọi người lo lắng rồi! Khi nào rảnh mời mọi người ăn cơm! Nhưng, hiện giờ ——” Thích Thiếu Thương quay đầu nhìn Cố Tích Triều, “Tôi có chút chuyện nói với Tiểu Cố, nên, xin lỗi mọi người, xin phép đi trước!”

Dứt lời, Thích Thiếu Thương kéo tay Cố Tích Triều lệ lòn trốn mất.

“Cậu muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Đương nhiên là —— Tìm một nơi không người!”

Nhưng, trong vườn trường nơi nơi đều là người, thỉnh thoảng có nơi yên tĩnh, nhưng giữa ban ngày ban mặt.....

“Đến phòng hội học sinh đi,” cuối cùng, vẫn là Cố Tích Triều thấp giọng đề nghị, mặt hơi phấp phồng, “Hôm nay cuối tuần, hội trưởng Lý không đến.”

Ông trời của ta ơi! Nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương lảng lảng như sắp bay lên trời.

Việc này không nên chậm trễ! Thời gian không đợi ai! Anh vội vã kéo Cố Tích Triều một mạch đến phòng hội học sinh.

Cố Tích Triều lấy chìa khóa mở cửa, Thích Thiếu Thương cấp tốc theo vào, dùng gót chân đá cửa, sải bước dài tới trước mặt Cố Tích Triều, vươn tay nắm hai vai cậu, dùng lực xoay người lùi hai bước, Cố Tích Triều bị anh ấn lên cửa, không đường thối lui.

Ngay sau đó, nụ hôn cực nóng rơi xuống môi, không cho cậu chút thời gian tự hỏi, hô hấp hoàn toàn bị cướp đoạt.

Trách không được anh muốn tìm nơi không người, sớm biết anh chẳng có gì tốt lành mà! Cố Tích Triều có chút giận hờn vì thổ phỉ của anh, rồi lại không muốn cự tuyệt, căn bản cũng không cự tuyệt được.

Cậu cùng anh, không phải lần đầu tiên thân mật, nhưng là lần đầu tiên chân chính hôn nhau, không có ai đẩy ai, không có ai đẩy ai, nhiệt liệt, thả mình theo nụ hôn của đối phương.

Khóe môi đầu lưỡi quần quít, xúc giác mềm mại ướt át, cổ họng bật ra tiếng rên, tuyệt đến không thể tả.

Thân thể kè sát, hai tay di động tại lưng eo, dùng sức xoa nắn vuốt ve, để tận tình phóng thích tưởng niệm chuy tâm thực cốt nhiều ngày qua.

Thoắt chốc, thời gian đình chỉ, thế giới đình chỉ, tư duy đình chỉ, chỉ có tim đập không ngừng, tâm động không ngừng.

Mãi đến lúc hai người đều cảm thấy khó thở, Thích Thiếu Thương mới lưu luyến tha cho môi của Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều trong phổi thiếu không khí trầm trọng liền hển hển hít sâu, mà người khởi xướng cũng chẳng chịu dễ dàng bỏ qua, cánh tay anh vẫn như cũ ôm chặt cậu, bàn tay trượt đến bờ hông miễn cưỡng lượn qua lơ lửng.

Bên hông vừa nhột vừa ngứa, Cố Tích Triều nhịn không được bật cười thành tiếng, tay lần mò tìm tay anh, đè lại, thấp giọng nói, “Mau buông”, sau đó nỗ lực bỏ hai cái móng vuốt khỏi người mình.

Tay Thích Thiếu Thương ngược lại ôm càng chặt, ngực kề ngực, mũi đối mũi.

Nhìn thấy Cố Tích Triều mặt như mây hồng, Thích Thiều Thương nhin không được hôn lên má cậu, môi rờ đến bên tai, khẽ hỏi, “Tích Triều, cậu nói có lời quan trọng muốn nói với tôi mà, giờ tôi đã về rồi đây, cậu có thể nói chưa?”

Cố Tích Triều hạ mắt, lông mi thật dài che kín đôi mắt sâu thẳm của cậu, lại có thể nhìn ra trong mắt cậu ánh lên chút bối rối liếc trái liếc phải, sau đó ổn định, ngẩng đầu lên run run nhìn thẳng Thích Thiều Thương, khoe miệng cậu lên nụ cười với độ cung hoàn mỹ, “Thiếu Thương, chúng ta cùng về nhà, cùng đi bờ biển, tìm một con ốc biển thật tinh khác.”

Ốc biển thật tinh đại diện cho tình yêu, nếu ốc biển thật tinh của hai người có thể phối tình đôi, đối phương, chính là người yêu định mệnh của mình.....

“Tích Triều!!” Thích Thiều Thương vừa mừng vừa sợ, này —— xem như đáp ứng phải không? Tích Triều muốn làm người yêu định mệnh của mình! Tích Triều hạ quyết tâm cùng mình bên nhau!! Tạ trời tạ đất tạ thần, rốt cục để anh đợi được ngày hôm nay!

Thích Thiều Thương chìm trong hưng phấn cực độ.....

Nhưng một tắc lại muốn tiến một thước đúng là bản tính của nhân loại, Thích Thiều Thương lại nhanh bĩu môi, “Đợi nhiều ngày vậy, hóa ra chỉ có một câu như vậy? Tích Triều, tôi còn muốn nghe.....”

“Nghe gì?” Cố Tích Triều trờn anh.

“Tôi muốn nghe cậu nói.....” Thích Thiều Thương nắm tay Cố Tích Triều, vẽ vờ trong lòng bàn tay cậu —— “I? U”.

“Cậu nghĩ sướng nhỉ!” Cố Tích Triều giật tay lại, đừng tưởng rằng cậu bệnh nặng mới khỏi thì tôi cái gì cũng nhường cậu!

“Á à, không chịu?” Thích Thiều Thương móng vuốt sói bị gạt ra lần nữa bỏ lại lên lưng Cố Tích Triều, khoe miệng mang theo ý cười kè sát môi cậu, “Không chịu nói vậy đừng hành động biểu đạt đi!”

“Á! Không được..... Có người đến thì làm sao!”

“Hôm nay là cuối tuần! Vả lại cửa đóng mà!”

“Sẽ bị nghe.....”

“Ừm, vậy chúng ta đứng cách xa cửa một chút đi!”

Cách cửa ba bước, có cái ghế sofa dài.....

Xa ba bước, cũng tính là xa một chút.....

Đến ngày 18, ngày nghỉ cận kề, ngày mai chính là hạn chót nộp luận văn hoặc bài tập cho kỳ thi, Cố Tích Triều đang vội vã làm cho kịp phần cuối luận văn.

Cố Tích Triều vốn chưa từng là người rề rà đến phút cuối nước tới chân mới nhảy, nhưng do mấy ngày gần đây, thời gian cùng tinh lực của cậu đều bị người nào đó bệnh nặng mới khỏi chiếm mất, báo hại cậu không lòng dạ nào ứng phó kỳ thi.

Mà đầu sỏ gây chuyện thì lại cực kỳ thanh thoi, vì lý do bị bệnh, học viện đặc biệt cho phép tới lúc khai giảng học kỳ sau mới phải nộp luận văn cùng bài tập, nên mấy ngày nay anh cực kỳ thoải mái.

Nhưng anh mỗi ngày vẫn lê đéo theo Cố Tích Triều đến phòng hội học sinh tự học, đương nhiên, tự học bất quá là ngụy trang, nhân cơ hội chiếm tiện nghi sẵn sàng mới là thật.

Đối với hành vi vô lại của anh, Cố Tích Triều cũng mắt nhắm mắt mở.

Anh cùng cậu hiện tại tựa như các đôi tình nhân trong tuần trăng mật, ước gì thời thời khắc khắc giờ giờ phút phút đều dính lấy nhau.

Công việc của hội học sinh học kỳ này trên cơ bản đã hoàn thành, hội trưởng Lý rất ít ghé qua, học sinh có việc đến tìm đã ít nay càng ít, nơi này thành vùng đất phong thủy phù hợp hai người hẹn hò.

Viết xong chữ cuối cùng trong luận văn, Cố Tích Triều thở phào nhẹ nhõm, dựa vào ghế, “Rốt cục cũng hoàn thành!”

Thích Thiếu Thương đối diện đang vui đầu trong sách ngềnh cổ, hỏi, “Bao giờ thì chúng ta về nhà? Đặt được vé xe lửa không?”

“Đã sớm đặt xong rồi! Ngày 21.” Cố Tích Triều liếc anh, “Lúc cậu còn đang nằm bệnh viện tôi đặt xong vé cho toàn bộ học sinh trong lớp rồi!”

Đây vốn là công việc của lớp trưởng. Vì thế Thích Thiếu Thương cười nói, “Vất vả cho cậu!”

Cố Tích Triều cũng cười nói, “Vậy cậu phải bồi thường tôi! Học kỳ sau cậu làm nhiều hơn.”

Thích Thiếu Thương đứng lên vòng tới trước mặt Cố Tích Triều, “Giờ tôi lập tức bồi thường cho cậu chịu không?” Dứt lời kéo Cố Tích Triều từ trên ghế dậy, không đợi cậu đứng vững đã vui đầu hôn xuống.

Đây đâu phải bồi thường đây là cướp đoạt mới đúng! Cố Tích Triều muốn lớn tiếng kháng nghị, bất đắc dĩ lại mất đi năng lực mở miệng.

Thích Thiếu Thương ôm cậu xoay hai ba vòng liền đến bên sofa, khẽ đẩy nhẹ, hai người lọt tòm xuống sofa mềm mại.

Từ hôm Cố Tích Triều bị anh ấn ngã xuống sofa, Thích Thiếu Thương thật giống như phát hiện tân đại lục ưa thích vùng đất quý trong vùng đất quý này.

Sofa rất mềm mại, so với dựa vào bàn ghế mất thăng bằng hoặc vách tường, cửa lớn lạnh băng thì thoải mái hơn nhiều, sức lực hôn nhau cũng sinh động hơn!

Mấy ngày nay, chỉ vờ vện nhắm nháp đôi môi xinh đẹp của Cố Tích Triều, đối Thích Thiếu Thương mà nói, hiển nhiên không đủ thỏa mãn nhiệt tình ngày càng dâng cao của anh.

Vì thế anh lớn mật, làm càng khai cương thác thổ, di chuyển quân đội đến căn cổ trắng ngần thon dài của Cố Tích Triều, vừa liếm vừa cắn, khi thì dùng sức mức, sau đó mừng rỡ phát hiện, cổ cậu càng thêm mặn cảm, chỉ cần đụng chạm rất nhỏ, cũng sẽ làm cậu nhịn không được khẽ rên thành tiếng, toàn thân run rẩy.

Còn nếu dùng sức hơn chút —— Cố Tích Triều rất sợ ngứa, từng điểm từng điểm tê dại trên cổ làm cậu khó nhịn muốn trốn, nhích qua nhích lại thế nào cũng trốn không thoát đôi môi nóng bỏng của Thích Thiếu Thương, ngược lại càng kích thích dục vọng xâm lược của anh hơn.

Thích Thiếu Thương xoa ngực Cố Tích Triều, cởi đến nút áo thứ hai trên áo sơ mi của cậu, tay luồn vào bờ ngực lạnh lạnh chạy sang một bên, lướt đến cánh tay, áo bị đẩy ra, hiển hiện bờ vai gầy yếu.

Thích Thiếu Thương một tay vuốt ve qua lại bờ vai của cậu, một bên trượt môi từ cổ xuống xương quai xanh, lúc mạnh lúc nhẹ cắn nghiến.

Cố Tích Triều ngửa đầu, rên khẽ trong họng ngày càng khó đè nén bật ra khỏi miệng, trên thân thể mỗi một chỗ bị anh chạm vào đều như bị điện giật, nhiệt lưu cuộn cuộn bùng mạnh tuôn trào, có chút khó nhịn lại dị thường hưng phấn.

Nhìn thấy thân thể mình từng tác một dần dần thất thủ, Cố Tích Triều vừa ngượng ngừng lại vừa ảo não, rồi lại sung sướng không rõ.

Có lẽ vì đối phương là Thích Thiếu Thương, mới có thể đem lại cho cậu thứ cảm giác này.

“Rầm!” Cửa văn phòng đột nhiên bị mở ra, hai người đắm chìm trong triền miên hoảng hồn tách ra, quay đầu qua, thần tình kinh ngạc của hội trưởng Lý cùng trưởng khoa Lâm —— trưởng khoa Lâm của khoa ngoại ngữ đứng tại cửa, khó tin nhìn họ.

Dáng vẻ hai người đều rất chật vật, nhất là Cố Tích Triều, tóc quăn hỗn độn, quần áo nhăn nhúm, nút áo đã cởi hai nút ngay ngực.....

Thích Thiếu Thương thay Cố Tích Triều kéo lại áo, đứng chắn trước mặt cậu, mí mắt lại không nâng nổi, không dám nhìn hai vị bậc thầy đang kinh ngạc.

Cố Tích Triều cắn môi cúi đầu, ngón tay run rẩy gài nút áo, cũng không dám nhìn sắc mặt của họ.

Nhưng, hậu quả này nhất định so với mấy cặp đôi bị đội kỷ luật bắt được trong vườn trường lúc đang thân thiết càng nghiêm trọng hơn, vì, họ đều là nam.

Hội trưởng Lý vẫn đang duy trì biểu tình kinh ngạc, cau mày, trên mặt biểu hiện nhiều nhất chính là lo lắng cùng thương tiếc.

Mà trưởng khoa Lâm thì trực tiếp chuyển từ ngạc nhiên sang tức giận, hai người họ đều là học sinh ưu tú nhất của khoa ngoại ngữ, không ngờ.....

Ông chỉ là rảnh rỗi đến nhàm chán vô tình hội trưởng Lý, hai người vừa đi vừa tán gẫu đến khu hành chính, viện trưởng Lâm nhất thời nổi hứng đến phòng hội học sinh xem xét chút tư liệu tình hình học sinh khoa ngoại ngữ tốt nghiệp kiểm được việc, không ngờ lại bắt gặp một màn chán động này.

“Hai em đang làm gì?” Trưởng khoa Lâm tức giận quát.

Thích Thiệu Thương cùng Cố Tích Triều đồng thời rùng mình, không lời nào đối đáp.

Họ không phải không chuẩn bị đối mặt với ánh mắt của mọi người, nhưng thật không ngờ, lại đến nhanh như vậy, nhanh đến mức họ bất ngờ không kịp phòng bị.

14. Chương 14

“Thích Thiệu Thương, em đi theo tôi!” Trưởng khoa Lâm đen mặt quăng lại một câu, xoay người bước ra cửa.

Thích Thiệu Thương hơi sững sốt, quay đầu lại bất an nhìn thoáng qua Cố Tích Triều, rồi mới vội vàng đi theo ra ngoài.

Cố Tích Triều có hơi lo lắng đứng dậy vừa mới định đuổi theo, lại bị hội trưởng Lý giơ tay ngăn cản, “Tiểu Cố, chúng ta nói chuyện đi.”

Cố Tích Triều liếc mắt nhìn quanh ngoài cửa, đã nhìn không thấy bóng dáng của Thích Thiệu Thương nữa, nhìn đến hội trưởng Lý thần sắc đã bình tĩnh lại, Cố Tích Triều gật đầu.

Hội trưởng Lý thông thả bước đến sofa ngồi xuống, chỉ chỉ vị trí trống bên cạnh, nói, “Tiểu Cố, lại đây ngồi đi.”

Nhìn đến sofa, Cố Tích Triều không tự chủ đỏ mặt, hạ mắt đứng yên tại chỗ không động dậy.

“Lại đây ngồi, không sao cả!” Hội trưởng Lý rất hòa ái lặp lại lần nữa, Cố Tích Triều mới thấp thỏm bất an đi qua ngồi.

Thấy Cố Tích Triều vẫn không có ý định mở miệng giải thích, hội trưởng Lý thở dài, nói, “Kỳ thật em cùng Tiểu Thích, tôi nhìn ra được, hai em thân thiết không giống như chỉ là bạn bè, nhưng chung quy tôi không muốn nghĩ đến phương diện kia..... Tôi không thể hiểu được ý nghĩ của các em, tôi tin em không phải loại người xằng bậy, nhưng, chuyện hôm nay các em làm quả thực có chút thái quá.....”

“Thái quá?” Cố Tích Triều cắt ngang lời ông, giọng nói không cao nhưng đầy kiên định, “Phải, em thừa nhận, chúng em ở trong văn phòng..... Quả thực không nên, là chúng em không đúng, nhưng em biết trọng điểm thầy muốn nói không phải nó..... Trong vườn trường nhiều cặp đôi so với chúng em có khi còn thái quá hơn, tại sao họ thì có thể thông cảm, tụi em thì lại là tội ác tày trời không thể tha thứ? Em cùng Thiệu Thương..... Tụi em là nghiêm túc, chúng em không phải đang đùa.....”

“Nhưng, em có từng nghĩ tới, em cùng cậu ấy bên nhau phải đối mặt với bao nhiêu khó khăn cùng áp lực, xã hội chúng ta vẫn chưa có trình độ khoan dung để có thể tiếp nhận các em, các em sau này làm sao đối mặt với ánh mắt của người đời..... Đừng nói các em không quan tâm, không ai có thể bị người ngoài chỉ trích khinh thường phỉ nhổ mà vẫn bình an vô sự.....”

“Em từng nghĩ tới, em biết sau này tụi em phải đối mặt với rất nhiều vấn đề khó khăn, nhưng, so với nỗi đau mất đi cậu ấy, em thà đi đối mặt với khinh thường của người ngoài.”

“Em có thể nói vậy, là vì em còn chưa thật sự đối mặt với vấn đề khó khăn, hôm nay các em chỉ là bị tôi cùng trưởng khoa Lâm bắt gặp mà thôi, nếu chuyện này truyền ra ngoài mọi người đều biết, em có biết chính là hậu quả gì không? Các em sẽ bị đuổi học! Các em đều là học sinh có tiền đồ, nếu cho em lựa chọn, em sẽ chọn tiếp tục cùng em ấy bên nhau, rồi bị trường đuổi học?”

Mắt Cố Tích Triều trừng lớn, kinh ngạc nhìn trưởng phòng Lý, mấp máy môi, lại không nói gì.

“Được rồi, cho dù em muốn kiên trì cùng cậu ấy bên nhau, vậy em cảm thấy tình cảm giữa các em có thể duy trì bao lâu? Tình yêu giữa nam nữ có gia đình có con cái gắn kết, còn có nhiều cặp đôi chẳng thể đi đến thiên trường địa cửu, huống hồ là các em, các em định dựa vào đâu để duy trì? Tình cảm mãnh liệt nhất thời? Hay giống như việc các em vừa mới làm? Vậy cũng là nhanh chán nhanh ngán, đến lúc đó các em tính sao?..... Không có tình cảm nào là sẽ không thay đổi, các em dựa vào đâu lại tin tưởng các em nhất định có thể cả đời?”

Mắt Cố Tích Triều lúc đỏ lúc trắng, hội trưởng Lý nói đúng, trên đời này không ai có thể cam đoan tình cảm của mình sẽ cả đời không thay đổi, người có thể nói như vậy chẳng qua là đang buông ra lời nói dối xinh đẹp, lừa mình cũng lừa người, dù sao con người chỉ có thể nhìn thấy trước mắt không thể nhìn thấu tương lai.

Nhưng, không thể nhìn thấu tương lai, cũng không có nghĩa là từ bỏ tương lai, nếu không, trên đời này sẽ không có từ đầu bạc răng long, trường tồn vĩnh cửu.

Cố Tích Triều thản nhiên nhìn hội trưởng Lý, từng chữ từng chữ một âm vang quả quyết nói, “Em không muốn bị trường đuổi học, cũng sẽ không từ bỏ Thiếu Thương!”

“Em không muốn bị trường đuổi học, cũng sẽ không từ bỏ Tích Triều!” Thích Thiếu Thương kiên định nói.

“Em căn bản là đang ngụy biện!” Trưởng khoa Lâm thật vật vả áp chế cơn giận vừa dâng lên.

“Không phải ngụy biện!” Thích Thiếu Thương nghiêm túc nhìn thẳng trưởng khoa Lâm, “Trưởng khoa, thầy nói yêu một người có sai không? Không sai có phải không? Em yêu Tích Triều vậy nên em sẽ không dễ dàng từ bỏ, nhưng em cũng biết, người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, chúng em phải tồn tại trong xã hội này thì nhất định phải tuân thủ quy tắc của nó, chúng em muốn tiếp tục ở lại trường học thì nhất định phải tuân thủ kỷ luật, sẽ không tái phạm làm chuyện ảnh hưởng đến danh dự trường nữa. Cho nên, chỉ cần tụi em về sau an phận thủ thường, trường không có lý do gì đuổi học tụi em! Nhưng bảo em quên Tích Triều đi yêu người khác, đó chuyện không thể!”

“Em!!” Trưởng khoa Lâm không lời đáp trả, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, “Các em thanh niên trẻ tuổi thật đúng là —— hết cách với các em! Được, em đã nói vậy, chuyện hôm nay thầy cùng hội trưởng Lý sẽ giúp các em giữ bí mật, nhưng em phải nhớ kỹ lời mình đã nói, về sau đừng làm chuyện vượt quá quy định, bằng không lại bị bắt được thầy cũng không giữ được các em! Ngoài ra, lời nói và hành động lúc thường cũng phải chú ý một chút, nếu để cho lời đồn đãi vô căn cứ bay đầy trời, đến lúc đó, xin lỗi, thầy chỉ còn cách mời các em rời trường, hiểu chưa?”

“Yes, sir!” Thích Thiếu Thương đứng lên chào theo kiểu nghi thức quân đội, trưởng khoa Lâm cười nhưng lại nhả mắt nín, xụ mắt nói, “Đừng tưởng đây là thầy ngằm đồng ý, thầy là thấy các em chịu nhượng bộ nên mới nhượng bộ, dù sao thầy cũng không muốn nhìn thấy các em hai thanh niên tốt ngay cả bằng tốt nghiệp đại học cũng không lấy được, các em —— tự giải quyết cho tốt đi.”

Lúc Cố Tích Triều xuống lầu, bắt gặp Thích Thiếu Thương đang đứng một mình dưới lầu dùng chân vẽ bậy trên đất.

“Này, trưởng khoa có mắng cậu không?” Cố Tích Triều đi qua, đứng cách anh hai bước lên tiếng hỏi.

“Cậu nói thử xem?” Thích Thiếu Thương bĩu môi, “Trưởng khoa tính tình ra sao cậu còn không rõ..... May mắn, không phải cậu bị ông thẩm vấn..... Có điều, không sao cả, cậu cũng biết ông già kia kỳ thật tâm địa hiền lành.”

“Vậy chúng ta về sau..... Làm sao đây?” Cố Tích Triều dùng ánh mắt dò hỏi nhìn thẳng Thích Thiếu Thương, bên môi cậu lên ý cười không biết là tự giễu hay là bất đắc dĩ.

Thích Thiều Thương nhảy lùi sau hai bước lớn, nghiêng đầu cười nói, “Về sau nói chuyện duy trì khoảng cách hai mét??”

“Vây dứt khoát khỏi phải nói chuyện!” Cố Tích Triều nói càng dứt khoát hơn, chân mày bên phải nhướn lên, ra vẻ không thèm chấp.

“Trừ phi tôi biến thành cam điếc!” Thích Thiều Thương thu hồi tươi cười, thềm thở dài, “Phải thế nào mới được đây?”

Cố Tích Triều xoay người đưa lưng về phía Thích Thiều Thương, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh sẫm, một vầng bán nguyệt, khuyết đi một mảnh không trọn vẹn.

“Trong trường, chúng ta chỉ có thể ở chung giống như bạn bè, chúng ta không thể bị đuổi học.....”

Ban đêm yên tĩnh, tiếng nói của Cố Tích Triều du dương truyền đến, êm dịu tinh tế tiến vào tai, lúc rót vào lòng người lại đau nhói như bị kim đâm.

Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Thích Thiều Thương cũng nói với như vậy với trưởng khoa Lâm.

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến một chuyện, đây có lẽ là biện pháp duy nhất có thể giúp họ vượt qua bốn năm đại học.

“Cho nên ——” Cố Tích Triều quay đầu lại nhìn Thích Thiều Thương, khóe môi lại câu lên một nụ cười thần nhiên, “Thiếu Thương, từ giờ trở đi, chúng ta vẫn là bạn bè!”

“Cho đến lúc tốt nghiệp?” Thích Thiều Thương chớp chớp mắt hỏi.

Cố Tích Triều gật đầu, bổ sung thêm, “Cho đến lúc chúng ta rời trường.”

“Vây sau đó?” Thích Thiều Thương tiến lên hai bước, kéo gần khoảng cách hai người, “Nếu, đến lúc đó chúng ta lại gặp cản trở gì nữa, cậu có phải lại muốn quay về làm bạn bè với tôi không?”

Cố Tích Triều không lập tức trả lời, lần nữa ngẩng đầu nhìn trời, thần nhiên nói, “Ngày trước, tôi rất thích trường học, tôi cảm thấy bên trong tường trường, không gian tuy nhỏ lại tự do tự tại, rất ít áp lực sinh tồn, cũng không cần để ý đến trách nhiệm nặng nề, nhưng giờ tôi mới phát hiện, kỳ thật ở trong vườn trường không hề tự do, bất kể chúng ta có tài giỏi, thì về mặt cuộc sống hay tinh thần đều phải dựa vào gia đình, vào trường học, chúng ta không thể độc lập, sẽ không có tư cách tự do lựa chọn cuộc sống của mình, nên chúng ta không thể không thỏa hiệp không thể không cúi đầu. Nhưng cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta rời khỏi trường, cuộc sống ngày sau sẽ không giống giờ nữa, khi chúng ta có năng lực lựa chọn cuộc sống của mình, lựa chọn của tôi nhất định sẽ trung thành với trái tim của mình.....”

Thoáng ngừng lại, Cố Tích Triều dời ánh mắt về phía Thích Thiều Thương, đôi mắt rạng rỡ bừng sáng như chứa đựng tinh quang, “Chỉ là không biết cậu —— có đồng ý chờ hay không?”

Thích Thiều Thương lại tiến lên một bước, không tự chủ vươn tay, rất muốn chạm vào cậu, nhưng tay lại khựng giữa không trung, dừng tại nơi cách tóc mai nơi thái dương của cậu 3cm, cuối cùng ngón tay từng ngón từng ngón nắm thành quyền, thu về, rất không tự nhiên đút vào túi quần.

Thích Thiều Thương cười cười, má lúm đồng tiền khê lộ, “Đứa ngốc! Tôi cũng đã đợi nhiều năm vậy rồi.....”

Ngày 20 cùng 21, học sinh lục tục rời trường về nhà, cổng lớn của trường hai ngày nay nhân viên di chuyển vị trí náo nhiệt thời chiến vậy.

Cổng lớn mở, nhưng hai bên trái phải đều có bảo vệ đứng, học sinh phải trình vé xe lửa mới có thể ra ngoài, còn những người nhà gần không cần ngồi xe lửa, không có vé làm giấy thông hành thì nhất định phải có chủ nhiệm lớp dẫn mới có thể cho qua, xe của trường đồng loạt lên đường, chở các học sinh ra ngoại thành.

Đo thân nhiệt, ký vào phiếu sức khỏe, Thích Thiều Thương cùng Cố Tích Triều cuối cùng cũng ngồi trên xe lửa về nhà.

Thích Thiều Thương rất muốn hỏi Cố Tích Triều, về nhà rồi phải chăng cũng phải như lúc ở trường, duy trì khoảng cách?

Nhưng anh gần như có thể tưởng tượng được câu trả lời của Cố Tích Triều, cậu nhất định sẽ phán, “Đương nhiên phải! Chẳng lẽ cậu muốn mẹ tôi cùng cô chú đều biết cả sao?”

Thích Thiếu Thương nói không sai, họ bây giờ còn bất lực trong việc lựa chọn cuộc sống của mình, chỉ có thể tạm thời cúi đầu trước cuộc sống.

Huống hồ, quan hệ hiện giờ của họ là bạn bè.

Bạn bè! Thích Thiếu Thương trước nay chưa từng căm ghét hai chữ này đến vậy.

Cố Tích Triều người này quá nghiêm túc, một khi nói phải làm bạn bè, thì một đường sống cũng không chừa, anh giờ so với học sinh trung học mới chớm yêu còn thắm hơn, nghĩ muốn làm ít hoạt động cũng không thể a.

Đến hạ tuần tháng sáu, dịch sars đã được kiểm soát hiệu quả, nhưng để vào nội thành, vẫn phải tiến hành kiểm tra rất nghiêm ngặt như trước. Đầu tiên phải đăng ký bạn là người từ đâu về, sau đó thì bị lôi đến bệnh viện đo thân nhiệt, thân nhiệt bình thường thì được lãnh một tờ giấy “Hộ quan sát cách ly” về dán trước cửa, hai tuần sau mới có thể xé xuống. Vì hiện tại sars đã không còn nghiêm trọng như trước nữa, nên người từ xa về không cần cách ly, chỉ cần dán trên cửa tờ giấy kia, hơn nữa cam đoan sẽ cố hết sức hạn chế ra ngoài là ổn thỏa.

Lúc ở bệnh viện thành phố đo thân nhiệt, thân nhiệt của Thích Thiếu Thương lẫn Cố Tích Triều đều bắt ngờ lên tới 37 độ, đại khái là do trên xe lửa điều hòa mát mẻ, xuống xe rồi thời tiết bên ngoài lại quá nóng, nên mới khiến thân nhiệt lập tức tăng vọt, nhưng bất luận họ giải thích với bác sĩ thế nào, bác sĩ vẫn sống chết không chịu thả họ về nhà, kiên quyết bắt họ ở lại bệnh viện quan sát nửa ngày.

“Làm sao giờ?” Cố Tích Triều nhìn nhìn Thích Thiếu Thương, ngồi suốt mấy giờ trên xe lửa, hận không thể lập tức về đến nhà bay lên giường nằm yên không động đậy, nhưng hiện tại, lại xúi quẩy bị chụp lại bệnh viện.

Thích Thiếu Thương nhìn sang chung quanh, đột nhiên chạy đi, bác sĩ ở phía sau vội vàng quát, “Đừng chạy, cậu quay về cho tôi!”

Thích Thiếu Thương cũng không chạy đâu xa, chỉ là chạy ra ngoài hành lang, rồi ló đầu ra, hai tay đặt bên miệng hình dáng như cái loa, “Ba! Ba!!”

Từ cửa sổ lầu ba một cái đầu vươn ra, nhìn xuống dưới lầu, sau đó lại lúi về.

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ Thích đã xuống đến, cùng bác sĩ kia qua quýt đôi ba câu, bác sĩ kia liền đồng ý để đám Thích Thiếu Thương nghỉ ngơi một lát rồi đo thân nhiệt lại, nếu bình thường thì có thể đi về nhà.

Vì thế hai người kiếm một chỗ râm mát ngồi nghỉ, Thích Thiếu Thương từ trong ba lô lấy ra hai quyển tạp chí khá mỏng, cho Cố Tích Triều một quyển, làm quạt quạt giảm nhiệt độ, sắp tháng bảy, thời tiết hôm nay đột nhiên lại trở nên nóng quá.

Nghỉ ngơi hơn mười phút, lại đo thân nhiệt lần nữa quả nhiên giảm xuống hơn 36 độ, bác sĩ rất sáng khoái thả người.

Lúc gần đi, bác sĩ Thích gọi Thiếu Thương lại, nói, “Thiếu Thương, đêm nay mẹ con trực ca đêm.....”

“Dạ biết, con hiểu rồi!” Thích Thiếu Thương lập tức tiếp lời, “Ba muốn bảo con tự đi siêu thị mua thức ăn đông lạnh, về nhà dùng lò vi ba hâm lại, tụi con ráng chịu chút, có phải không, ba?”

“Ha ha.....” Bác sĩ Thích khi cười trên mặt cũng hiện hai lúm đồng tiền, “Mà lần này mua nhiều chút, phải tính luôn phần của Tích Triều.”

“Con?” Cố Tích Triều ngạc nhiên hỏi lại, sau đó xua tay, “Không cần, chú, con về nhà ăn là được rồi.”

Tươi cười trên mặt bác sĩ Thích tắt ngúm, Cố Tích Triều bỗng có một dự cảm rất không lành.

“Tích Triều, kỳ thật có chuyện chúng ta sớm nên nói cho con biết.....” Bác sĩ Thích nhú mày càng chặt, “Mẹ con bà ấy..... Bà ấy giờ đang nằm trong bệnh viện.....”

“Sao lại thế?” Nằm bệnh viện, Chẳng lẽ là..... Cố Tích Triều lo lắng bắt lấy tay áo bác sĩ Thích, “Một tuần trước lúc con gọi cho mẹ bà ấy vẫn còn khỏe mà.....”

“Ba ngày trước bà ấy nhập viện, bà..... bà ấy bị nhiễm.....” Bác sĩ Thích khó xử nói.

“Cái gì?” Cố Tích Triều khó tin trừng to mắt, giọng nói hơi run rẩy, “Sao..... Sao lại.....”

Thích Thiếu Thương cũng rất ngạc nhiên, ba mẹ quả đúng là kín miệng, nhiều ngày rồi mà họ không hề tiết lộ chút gì cho anh. Anh không khỏi lo lắng nhìn về phía Cố Tích Triều, tuy rằng giữa cậu và mẹ thoát nhìn hơi xa lạ, nhưng trên thực tế, Cố Tích Triều hết sức quan tâm mẹ mình.

“Có một việc chú và cô lâu nay vẫn giấu con,” Bác sĩ Thích thở dài, như đang hạ quyết tâm để nói ra, “Kỳ thật hồi tháng 3 lúc mẹ con về đến bệnh viện làm điều dưỡng, thì sars mới xuất hiện không lâu tại Quảng Đông, ai cũng không ngờ tới nó sẽ trở nên nghiêm trọng như vậy, hơn nữa tình trạng cơ thể mẹ con cũng tốt hơn nhiều, cho nên chú với cô mới đồng ý giúp bà quay lại bệnh viện làm việc, ai ngờ, chớp mắt sars lại tái phát, nhưng mẹ con bà.....”

“Tại sao bà phải về bệnh viện!” Thiếu Thương vội hỏi, “Lúc trước bà là vì thân thể không tốt mới nghỉ việc, tại sao lại quay về?”

“Vì..... Bà cảm thấy con ở trường phải vừa học vừa làm, rất vất vả, nên bà khẳng khái đòi quay lại làm việc, nhưng lại không muốn để con biết, nên mới bảo cô chú gạt con.....” Bác sĩ Thích cúi đầu vỗ vỗ vai Tích Triều, “Xin lỗi Tích Triều.....”

“Mẹ.....” Cố Tích Triều dùng sức cắn môi, từ này như bật ra từ trong yết hầu, lông mi run run tựa như cánh bướm vùng vẫy trong mưa.

“Tích Triều ——” Thích Thiếu Thương đau lòng ôm vai Cố Tích Triều, “Cậu đừng lo lắng quá, nhiều bệnh nhân đã có thể chữa khỏi, cô nhất định cũng sẽ không sao đâu, đúng không, ba?”

Thích Thiếu Thương nhìn ba, người sau cũng vội vã gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, kỳ thật xác suất chữa khỏi sars là rất cao, bệnh nhân khỏi hẳn xuất viện của chúng ta cũng rất nhiều.”

“Con có thể đi gặp mẹ không?” Cố Tích Triều thoáng bình ổn cảm xúc rồi hỏi.

Bác sĩ Thích lắc đầu, “Tích Triều, vậy rất nguy hiểm.”

“Nhưng.....” Cố Tích Triều lại nhú mày.

“Tích Triều, nếu con lo lắng —— Chú cùng cô vừa mới từ tuyến trên trở về, chúng ta có thể xin quay lại, có chúng ta chăm sóc mẹ con, chắc con cũng an tâm?” Bác sĩ Thích vẽ mặt nghiêm túc, một chút cũng không giống đang nói đùa.

“Không cần! Không cần!” Cố Tích Triều vội nói, cậu cảm kích nhìn bác sĩ Thích, cậu biết, trên đời này, ngoại trừ Thiếu Thương, người đối với cậu tốt nhất chính là cô chú, cậu sẽ không để họ lại đi mạo hiểm.

“Tích Triều,” Bác sĩ Thích tiếp tục ngon ngọt khuyên bảo, “Nghe lời chú, về trước đi, bệnh viện chúng ta nhất định sẽ chăm sóc mẹ con cẩn thận, nhưng, trong nhà con còn chưa khử trùng, nên tạm thời đừng về nhà, tạm thời ở nhà chú trước đã, được không?”

“A??” Cố Tích Triều cùng Thích Thiếu Thương hai người liếc nhau, đồng thời phát sinh một tiếng cảm thán mang theo nghi vấn.

Này..... Này..... Ở cùng một nhà?!.....

“Vây..... Rất phiền mọi người, con thấy không cần.” Cố Tích Triều vội vàng cự tuyệt, tuy rằng từ nhỏ ở nhà họ Thích không ít, nhưng hiện giờ..... Vẫn nên duy trì khoảng cách thì tốt hơn.

“Không phiền!” Tay bác sĩ Thích đồng thời đập lên vai Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều, “Tích Triều, chú và cô cho tới giờ chưa từng xem con là người ngoài! Thiếu Thương, nhanh đưa Tích Triều về nhà đi, ngồi xe lửa lâu vậy chắc đều mệt cả rồi.” Sau đó không dài dòng đẩy họ ra khỏi cửa bệnh viện, rồi hướng theo bóng lưng của họ réo, “Nhớ phải đi mua đồ đó!”

Hai người đi vào siêu thị, Thích Thiếu Thương thẳng hướng khu đồ lạnh, nhanh nhẹn từ trong tủ lạnh lấy ra ngư hương nhục ti, mộc tu nhục, cung bảo kê đình vân vân, không đợi anh bỏ vào xe đẩy, đã bị Cố Tích Triều giật hết rồi bỏ lại từng cái từng cái một, “Ăn mấy thứ này không tốt, chúng ta qua kia mua đồ ăn.”

“Nhưng ba tôi ngoại trừ nấu mì ra cái gì cũng không biết!” Đương nhiên là cha nào con nấy, chính anh đi vào bếp cũng chỉ gây thêm phiền hà.

“Tôi biết!” Cố Tích Triều quăng lại hai chữ xoay người đi đến khu đồ tươi.

Thích Thiếu Thương hơi sững sốt, chốc lát sau vui sướng đẩy xe đi theo.

“Tích Triều, cậu..... Không ngại ở nhà tôi chứ?” Thích Thiếu Thương dựa vào tay vịn xe đẩy, nhìn nhìn Cố Tích Triều chọn rau.

“Nếu tôi không chịu, chú lại sẽ nói tôi xem như người ngoài.” Cố Tích Triều cúi đầu chuyên tâm lựa đồ ăn, “Tôi đây là giữ thể diện cho chú.”

“Tôi biết,” Cố Tích Triều cười tiến đến cạnh cậu, “Cậu là giữ thể diện cho ba tôi, không có tí xíu liên quan tới tôi, đúng hay không?..... Lại trêu tôi!..... Ý ý, tôi không ăn bắp cải, đổi xà lách được không?.....”

15. Chương 15

Về tới nhà, bật điều hòa, dội nước tắm rửa, sau đó thoải mái dựa vào sofa xem TV, cảm giác ở nhà đúng là dễ chịu!

Thích Thiếu Thương cầm remote bấm đổi kênh liên tục, khóe mắt lại lén liếc Cố Tích Triều, đằng ấy tuy đang nhìn chòng chọc màn hình TV, nhưng Thích Thiếu Thương dám cá rằng, cậu căn bản không biết trên TV đang chiếu gì.

“Tích Triều?” Kêu một tiếng, không phản ứng.

“Tích Triều!” Kêu thêm tiếng nữa, Cố Tích Triều mới chớp mắt, xoay qua hỏi, “Chuyện gì?”

Thích Thiếu Thương nhích nhích về phía cậu, nhìn thấy dáng vẻ tinh thần hoảng hốt của cậu, anh thật sự rất muốn ôm cậu vào lòng hảo hảo an ủi, nhưng, hiện tại chỉ sợ Cố Tích Triều không chịu.

“Tích Triều, dì nhất định sẽ không sao đâu, cậu đừng quá lo lắng.....” Biết rằng nói vậy cũng bằng thừa, nhưng chung quy vẫn khá hơn để cậu một mình buồn bã chán nản.

Cố Tích Triều cố tỏ vẻ không sao cười cười, “Tôi không sao, cậu yên tâm.” Sau đó ánh mắt rất không tự nhiên chuyển đi, vừa vặn nhìn thấy đồng hồ treo trên tường, năm giờ rưỡi, cậu đứng dậy, “Tôi đi nấu cơm.”

“Cần tôi giúp không?” Thích Thiếu Thương vội hỏi.

“Cậu??” Cố Tích Triều tặng cho anh một cái nhìn đầy xem thường, “Cậu hãy cứ ngồi đây ngoan ngoãn xem TV đi, đừng đi quấy rối tôi!”

Thích Thiếu Thương buồn bực nhìn Cố Tích Triều đi vào bếp, miễn cưỡng dựa vào sofa, vô cùng buồn chán tiếp tục đổi kênh.

Phim tình yêu nhăng nhít, phim kiếm hiệp nhai đi nhai lại tám trăm lần, tin tức khô khan..... Muốn chán bao nhiêu có bấy nhiêu!

Thích Thiếu Thương ném remote, mặc kệ TV đang chiếu gì, dù sao giờ anh chỉ lo dỏng tai nghe ngóng động tĩnh trong bếp.

Tiếng nước chảy, tiếng nồi niêu xoong chảo va chạm, không thể nghe thấy tiếng bước chân của người ấy..... Tiếng động lọt vào tai.

Có chút hỗn loạn, tiếng này, nghe không gọn gàng dứt khoát như ngày trước.

Anh biết trong lòng Cố Tích Triều nhất định đang rất hỗn loạn, người đang nằm trong bệnh viện dù sao cũng mẹ cậu, cho dù quan hệ giữa hai người ngay cả người xa lạ cũng không bằng, nhưng giờ, đã lớn già

đầu rồi, ân oán gì cũng nên hóa giải, vốn nên là lúc hai mẹ con hưởng thụ hạnh phúc gia đình, vậy mà lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thật đúng là trời thích trêu người.

Cố Tích Triều ngay lúc nghe tin thái độ rất kích động, nhưng xong lại nhanh chóng hồi phục bình tĩnh, bình tĩnh đến bất thường, Thích Thiếu Thương biết cậu hơn nửa là cố gắng gượng.

Nhìn thấy Cố Tích Triều như vậy, Thích Thiếu Thương không tự chủ đau lòng, rồi lại không thể làm gì cho cậu.

Quan hệ của họ hiện tại rất gượng gạo, rõ ràng trong lòng yêu sâu đậm, lại không thể không hết sức duy trì khoảng cách, nói là phải làm bạn bè, nhưng giữa họ không cách nào quay lại cái thời còn suy nghĩ đơn giản tùy ý cùng tự nhiên.

“Xoảng!” Một tiếng rơi vỡ lạnh lạnh từ trong bếp truyền ra, Thích Thiếu Thương lập tức từ sofa giật bắn dậy, ba bước còn hai bước vọt vào bếp.

Cố Tích Triều hơi ngồi xổm xuống, trước mặt là mảnh vỡ cái đĩa bị rớt bể, cậu cúi đầu, tóc mái buông rủ che khuất ánh mắt cậu, thấy không rõ nét mặt cậu, trên ngón trỏ tay phải, một giọt máu đỏ sẫm chảy ra, nhìn thấy mà phát hoảng.

“Tích Triều!” Thích Thiếu Thương hơi giật mình, nhanh ngồi xuống cầm tay Cố Tích Triều, “Sao lại thế..... Haiz, quên đi, không cần nấu cơm, theo tôi đi ra ngoài, tôi giúp cậu băng lại.”

Nói xong Thích Thiếu Thương muốn kéo cậu lên, Cố Tích Triều lại không động đây, chỉ chậm chậm ngẩng đầu, tim Thích Thiếu Thương siết mạnh.

Cố Tích Triều trong mắt phủ một tầng sương, giống như chỉ cần mi nhẹ rung, sẽ có một giọt nước lăn xuống, mày nhíu chặt, độ cong trên môi khiến người khác lòng đau nhói, trên gương mặt tràn ngập đau thương đã tận lực kiềm nén.

Thích Thiếu Thương càng hoảng sợ hơn, vội hỏi, “Tích Triều, cậu..... Cậu sao vậy? Đừng..... Đừng buồn được không?” Nhìn thấy Tích Triều thế này, Thích Thiếu Thương cũng nhịn không được mũi cay xé.

“Thiếu Thương.....” Cố Tích Triều đậm giọng mũi thốt ra hai chữ này, đôi mắt mờ mịt sương nhìn Thích Thiếu Thương, bỗng vươn hai tay ôm cổ Thích Thiếu Thương, quỳ gối xuống, cả người nhào vào lòng anh.

Cậu dường như quên đi cách giữa cậu và anh là một mảng nền đầy mảnh thủy tinh nhỏ.

“Tích Triều, cẩn thận!” Thích Thiếu Thương cả kinh, vội dùng tay đẩy cậu, lại không ngăn kịp.

Mà Cố Tích Triều thì như không hề cảm thấy gì, chỉ ôm chặt lấy Thích Thiếu Thương, tựa đầu vào vai anh, thân thể bắt đầu run rẩy. Bờ vai gầy yếu không ngừng run lên, mới đó thôi Thích Thiếu Thương đã cảm thấy vai mình vừa ướt vừa nóng.

“Thiếu Thương..... Thiếu Thương.....” Cố Tích Triều nghẹn ngào gọi tên anh, “Tôi lo quá..... Tôi sợ bà..... sẽ không về nữa.....”

Thích Thiếu Thương không cách nào đẩy cậu ra, cho dù biết chân cậu có thể sẽ bị thương nhưng không cách nào đẩy cậu ra, anh chỉ biết ôm chặt cậu, tay đặt sau lưng cậu nhẹ nhàng vuốt ve an ủi, “Không sao đâu, nhất định sẽ không sao đâu!”

“Thiếu Thương,” Cố Tích Triều thì thào, “Thuở nhỏ, tôi quả thực hận bà..... Bà vô trách nhiệm, luôn bỏ mặc tôi một mình bơ vơ, chưa từng chịu liếc nhìn tôi, luôn luôn phớt lờ không quan tâm tôi lấy một chút..... Tôi hận bà, nên dù sau này bà thay đổi, bà rốt cục chịu quan tâm đứa con này, tôi ngược lại không chịu gần gũi bà..... Tôi căn bản là đang trả thù bà!..... Nhưng, đã qua nhiều năm rồi, kỳ thật tôi đã tha thứ cho bà, chỉ là tôi mãi không chịu nói với bà..... Tôi sợ, sợ về sau không còn cơ hội nói..... Tôi thật hận chính mình, tại sao phải ích kỷ nhỏ mọn như vậy! Kỳ thật bà cũng là một người phụ nữ đáng thương, mấy năm qua bà vẫn luôn cô độc, bên cạnh chỉ có mỗi tôi, nhưng tôi..... Lại nhất mực đối xử lạnh nhạt với bà, nhưng bà vẫn giấu tôi vì tôi làm nhiều chuyện như vậy, tôi..... Mẹ, con xin lỗi!..... Tôi sợ rất sợ về sau không còn cơ hội nói những lời này với bà!.....”

Đầu vai thấm ướt mảng lớn, Thích Thiều Thương lặng lặng lắng nghe, thấy cậu không nói tiếp nữa mới nhẹ giọng an ủi, “Tích Triều..... Dì nhất định hiểu tấm lòng của cậu..... Dì nhất định sẽ bình an trở về nghe cậu nói những lời này.....”

Cậu chưa từng khóc dữ dội đến vậy, mất đi người thân nhất sẽ đau khổ, nhưng đau khổ hơn chính là nỗi niềm nuối tiếc khôn nguôi sau khi mất đi mới phát hiện bản thân còn thiếu người đó rất nhiều.

Khi có được không biết quý trọng, mất đi mới thấy hối hận, thường là bệnh chung của còn người.

Chưa từng gặp qua cậu yếu đuối cùng bị thương như vậy, Thích Thiều Thương thấu hiểu, lúc này, anh hẳn phải tùy ý cậu phát tiết, đem những lời muốn nói thì nói, muốn khóc thì khóc, trong lòng cậu mới có thể thoải mái hơn.

Thích Thiều Thương cũng rất muốn tiếp tục ôm cậu như vậy mãi đến thiên trường địa cửu, họ đã lâu rất lâu không có gần gũi đến thế, nhưng ——

Anh vẫn lo lắng mảnh vỡ thủy tinh dưới chân sẽ làm cậu bị thương, bé ngốc này, mỗi lần xúc động đều liều lĩnh thế.

Nên Thích Thiều Thương vẫn là kéo cậu dậy, một tay như cũ đặt ngay eo, một tay duỗi xuống dưới đầu gối, bế cậu đi lên phòng khách, đặt xuống sofa.

Vén ống quần cậu lên nhìn, may quá, không chảy máu, nhưng cũng bị hằn mấy vết máu bầm, Thích Thiều Thương vội đi lấy hộp thuốc, lấy ra một cuộn băng băng ngón tay đang chảy máu của cậu trước, rồi mới tìm một chai thuốc đỏ xúc lên chỗ đầu gối bị thương của cậu.

Cổ Tích Triều ngồi trên sofa tùy ý anh làm, trong mắt vẫn ánh hơi sương, mũi hít hít nức nở dữ dội.

Thích Thiều Thương ngồi xuống cạnh cậu, đưa tay ôm eo, để cậu dựa lên vai mình, “Nếu còn cảm thấy đau khổ thì cứ tiếp tục, vai của tôi có thể cho cậu mượn bất cứ lúc nào!”

Vừa dứt lời, trên vai đã bị động một cú không nhẹ không nặng.

Cổ Tích Triều ngẩng đầu nhìn Thích Thiều Thương, gương mặt sưng đỏ đỏ, môi cũng bị cắn đến hồng nhuận vô cùng, ngăn nước mắt chưa khô, một đôi mắt long lanh xinh đẹp, nhưng lúc này đây cậu chẳng còn vẻ bị thương, mà lại như một đứa trẻ bị ủy khuất hơn, đợi người khác đến thương đến dỗ —— Sứ mệnh thần thánh vĩ đại như vậy, Thích Thiều Thương hiển nhiên nghĩa bất dung từ, thậm chí anh còn tin tưởng, nếu tiếp đến anh hôn cậu, cậu nhất định sẽ không cự tuyệt.

Biểu cảm lê hoa đái vũ như vậy nào có thể lãng phí? Thích Thiều Thương hạ quyết tâm, thấp thỏm bất an nhích gần hơn chút nữa.....

Nhưng —— Cái gì gọi là sắp thành lại bại, Thích Thiều Thương đã lĩnh hội sâu sắc.

Nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ, Cổ Tích Triều hấp tấp đẩy anh ra, đứng lên nhanh như chớp ngoặt vào bếp trước lúc Thích Thiệu Lương bước vào cửa, tiếng nước ào ào nhanh chóng vang lên.

Thích Thiệu Lương mở cửa đi vào, không nhìn thấy Tích Triều, chỉ nhìn thấy thẳng con nhà mình biểu tình quái dị ngồi trên sofa, trên bàn hộp thuốc để mở.

“Cái này..... là sao?” Thích Thiệu Lương chỉ vào hộp thuốc hỏi Thiệu Thương, “Tích Triều đâu? Trong bếp?”

“A —— Đúng vậy, Tích Triều cậu ấy..... Nấu cơm cho chúng ta không cần thận tay bị thương, nên.....” Thích Thiều Thương ấp a ắp úng giải thích.

“Tích Triều là khách! Sao có thể để nó nấu cơm!” Thích Thiệu Lương quăng cho thẳng con cái nhìn xem thường, bước vào bếp, chỉ thấy Cổ Tích Triều đem một ki thủy tinh vút vào thùng rác.

“Tích Triều, con đừng gấp.....” Thích Thiệu Lương nói xong muốn kéo cậu đi ra.

Cổ Tích Triều lại cười cười, “Chú, không phải chú nói không xem con là người ngoài sao? Sao giờ con lại biến thành ‘khách’ rồi?”

Thích Thiệu Lương lập tức không từ nào đối đáp, vì thế lùi hai bước ra cửa, ló đầu, hướng về phía Thích Thiệu Thương đang phê phờn trên sofa quất, “Thằng quỷ kia, mau qua đây giúp đỡ!”

“Con cũng muốn giúp, nhưng Tịch Triều không cho con vào bếp!” Thích Thiệu Thương la lớn.

Cố Tịch Triều nhún mày cười, nói “Chú, nếu chú không muốn đối bụng chờ lâu, thì đừng nên gọi cậu ấy đến giúp.”

“Vậy, được..... Tịch Triều, con bị cảm à? Sao giọng mũi nặng vậy?”

“Không ạ! Không sao cả!”

Cố Tịch Triều nhanh chóng xoay người, bỏ một bọc thức ăn vào thau nước, vùi đầu rửa.

Lúc ăn cơm chiều, cha con nhà họ Thích hai mắt ngấn lệ, nghĩ đến họ ngay cả nấu mì ăn liền cũng nấu không ngon, so với người này chênh lệch sao lại lớn vậy chứ!

Thích Thiệu Lương lần mười ngàn không trăm lẻ một lần nói, “Thiệu Thương, nếu con bằng một phần mười Tịch Triều, cha và mẹ con đã thấy an ủi rồi!”

Thích Thiệu Thương trắng mắt liếc ông già mình, “Ai bảo con thượng bất chính hạ tắc loạn chứ!”

Thích “lão gia” đá anh một cước, “Thằng quỷ này, miệng chó không mọc ngà voi!”

Thích Thiệu Thương lập tức cười đáp lễ, nói, “Vậy ngài mọc thử cho cái cho con xem nào?”

Thích ba ba lên tầng xông, mắt thấy cha con hai người chuẩn bị bay vào nhau, Cố Tịch Triều đưa tay che miệng cúi đầu khụ khụ, hai cha con nhà kia lập tức im lặng cúi đầu lừa cơm.

Cố Tịch Triều rất muốn cười, một già một trẻ cứ cãi cọ mãi, nhưng cũng biểu hiện hòa thuận vui vẻ, có cảm giác là gia đình thật sự. Tuy rằng chú nói không xem cậu là người ngoài, họ quả thật cũng không xem cậu là người ngoài, nhưng nếu có một ngày, họ biết cậu cùng Thiệu Thương..... Họ còn có thể xem cậu là người một nhà không?

Buổi tối, Thích Thiệu Lương ôm một đệm một chăn từ trong tủ đồ ra, nói với Cố Tịch Triều, “Về sau con chịu khó chen chúc với Thiệu Thương, giường của nó là giường đôi, hăn ngủ cũng được.”

Này..... này..... Ngủ một giường?

Này..... này..... Rất kích thích?

Tuy rằng mới cách đây không lâu hai người vẫn trên cùng một giường lăn qua lộn lại, nhưng đó chính là cách đây không lâu! Khi đó họ thuần khiết cỡ nào a!

“Không được!” Hai người trăm miệng một lời cự tuyệt, nói đến Thích ba ba sững sờ.

Cố Tịch Triều tưởng tượng, hai người ngủ chung, rất xấu hổ.

Thích Thiệu Thương tưởng tượng, hai người ngủ chung, anh sợ căn bản ngủ không được.

Nhìn được chạm không được, vẫn nên dứt khoát tránh xa chút, “Con ngủ sofa!” Thích Thiệu Thương nói với ba ba, “Vóc người tui con đều lớn vậy rồi, chen chúc một giường sợ Tịch Triều ngủ không thoải mái!”

Ngày hôm sau, lúc Cố Tịch Triều tỉnh dậy, chú đã đi làm, Thích Thiệu Thương vẫn chui rúc trên sofa ngủ đến bất tỉnh nhân sự, thắm lông rớt xuống đất từ khi nào không hay.

Lăn qua lộn lại thắm lông lại rớt xuống đất, Cố Tịch Triều bắt đắc dĩ lại lượm lên đắp cho anh, không ngờ lại bị người đang đắm chìm trong mộng đẹp bắt lấy tay.

Cố Tịch Triều muốn giựt ra, ai đó lại nắm càng chặt, miệng còn không ngừng hàm hồ lảm bảm tên cậu.

Sáng sớm là lúc giấc ngủ không sâu nên dễ dàng nằm mơ nhất, Cố Tịch Triều bỗng nghĩ, nếu cậu có linh lực như Subaru Sumeragi thì tốt quá rồi, cậu có thể niệm thần chú sau đó tiến vào xem mộng của Thích Thiệu Thương.

Cố Tích Triều đối với truyện tranh không có hứng thú, nhưng Thích Thiều Thương thích, còn bộ «Tokyo Babylon» cùng «X-1999» là hồi trung học mấy bạn nữ kiên quyết đưa cho Thích Thiều Thương xem.

Sau Thích Thiều Thương lại đem truyện này kể lại cho Cố Tích Triều nghe, anh nói, tuy rằng hai người con trai yêu nhau rất kỳ quái, nhưng truyện này thật sự rất cảm động.

Cố Tích Triều nghĩ, hiện tại Thích Thiều Thương nhất định sẽ không cảm thấy kỳ quái, thế nhưng truyện của họ thì nên tiếp tục thế nào, rồi lại nên kết thúc thế nào? Tình yêu của hai người con trai, trong truyện đều không có kết thúc hoàn mỹ, huống hồ là ngoài đời?

Tay cậu còn đang bị giữ trong tay Thích Thiều Thương, giật không ra, chỉ đành ngồi cạnh tùy ý anh nắm, chờ anh tỉnh dậy từ trong mộng đẹp.

Mẹ Thích Thiều Thương lúc về tới nhà nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy, trực ca đêm xong khiến bà buồn ngủ nên chỉ tùy ý nói một câu, “Hồi nhỏ Thích Thiều Thương lúc ngủ thích nắm tay con, lớn vậy rồi tật xấu đó vẫn không sửa!..... A, đúng rồi, cô đã hỏi qua đồng nghiệp bên kia, tình trạng của mẹ con rất tốt, con không cần lo lắng!.....” Nói xong đi vào phòng ngủ chuẩn bị ngủ bù, đột nhiên như sức nhớ tới gì đầy quay đầu hướng ra ngoài quát, “Tích Triều, đánh thức nó đi, bằng không con thế nào cũng phải ngồi với nó đến hơn mười giờ đó!”

Không đợi Cố Tích Triều trả lời, Thích Thiều Thương đã không an phận nhúc nhích, miệng bắt mồm lẩm bẩm, mí mắt có sức nháy a nháy, vẫn không mở ra, nhưng lại mở miệng la lên, “Mẹ! Giọng mẹ lớn quá..... ồn chết người!”

Tiếng Thích “phu nhân” từ trong phòng vọng ra, “Ồn chính là con đó! Con xem Tích Triều người ta sáng sớm đã dậy, con còn ngủ!..... Ý, mẹ muốn ngủ, hai con nếu muốn xem TV thì chỉnh nhỏ chút nha!”

Nghe thấy hai chữ “Tích Triều”, Thích Thiều Thương mí mắt nặng trĩu rốt cục mở ra, mơ mơ màng màng nhìn Cố Tích Triều đang an vị bên cạnh mình, vì thế ngây ngốc cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền.

Cố Tích Triều thì thừa dịp anh nháy nháy mắt thanh tỉnh thoáng buông tay, giựt khỏi ràng buộc, đứng dậy định chạy, lại bị anh bắt lấy cổ tay.

Thích Thiều Thương đầu còn hơi choáng, nhưng tư duy lại rất rõ ràng, “Tích Triều, hôm nay, chúng ta đi biển đi!”

Tuy rằng theo quy định, người từ xa về phải cố gắng hết sức ít ra ngoài trong vòng hai tuần, ở nhà tiến nhận cách ly trá hình, nhưng hiện tại sars trên cơ bản đã đẩy lùi, quy định này trên cơ bản biến thành khuyến cáo, nghe hay không tùy mình.

Thích Thiều Thương cùng Cố Tích Triều tự nhận bản thân không mang virus, đương nhiên cũng sẽ không nhất thiết chết dí ở nhà bị “cách ly”.

Quê của họ là một thành phố du lịch, mọi năm khách du lịch tới lui nhiều không đếm xuể, năm nay lại quạnh quẽ đi nhiều, nhưng bãi biển cách trung tâm thành phố khá gần thì vẫn không hề ít dân bản xứ đi tản bộ, bơi lội, chơi đùa.

Họ không thích chỗ đó, vì chỗ đó nhiều người ồn ào, phá hỏng phong cảnh vốn có của biển cùng sự yên tĩnh ban đầu.

Nên họ dứt khoát đi xa hơn, đến một bãi biển ít người tới, biển nơi này rộng cùng bầu trời xanh biếc động lòng người, bốn phía vắng lặng chỉ nghe mỗi tiếng gió cùng tiếng sóng, nhìn ra khơi xa mấy chiếc thuyền đánh cá tô điểm cho mặt biển trống trải, thỉnh thoảng có hải âu sà xuống vờn quanh.

Lần đầu tiên tới đây là lúc ba mẹ Thích Thiều Thương dẫn chúng đến, cha mẹ Thích gia gu cũng độc đáo khác người, ba mẹ khác thích dẫn con đến những nơi đông vui, họ lại thích dẫn con đến những nơi im lặng.

Nhưng họ lại thích bãi biển này, vì nó đủ yên tĩnh, yên tĩnh đến có thể gột rửa lòng người.

Nhưng nơi này cách nhà quá xa, nên số lần họ tới đây cũng không nhiều.

Lần đầu tiên đến đây Thích Thiều Thương đã nhặt được con ốc biển thất tình ngay trên bờ biển này, đem nó đưa cho Cố Tích Triều.

Nếu sớm biết truyền thuyết kia, những lần tới sau anh nhất định sẽ chăm chỉ tìm đến lúc tìm được con khác thì thôi.

Không biết đã qua nhiều năm vậy rồi, giờ quay lại, còn kịp hay không?

Cố Tích Triều lẳng lặng ôm đầu gối ngồi trên bờ cát, nhìn sóng biển cuộn cuộn vỗ vào ống chân anh, thỉnh thoảng khom người, nhặt lên gì đấy, nhìn nhìn, lại quăng đi.

Chỉ là truyền thuyết mà thôi, anh vẫn nghiêm túc vậy.

Một thứ cảm giác ngọt liếm dâng lên trong lòng, Cố Tích Triều nhấc một tay đặt bên miệng, la lớn, “Thiếu Thương, đợi thủy triều rút rồi tìm, chúng ta cùng tìm!”

“Lúc đó sợ trời tối đen không?” Thích Thiếu Thương cũng lớn tiếng trả lời.

Gió thổi vù vù, cơ hồ lấn át mất tiếng của họ.

“Không đâu! Giờ mặt trời sắp lặn rồi!”

“Ừm! Vậy chúng ta cùng ngắm mặt trời lặn!”

16. Chương 16

Quả nhiên, lúc thủy triều rút, mặt trời vẫn chưa lặn.

Sóng biển từng đợt từng đợt rút lui, lộ ra một mảng bờ cát ướt át, cùng vô số vỏ sò, ốc biển khảm trên mặt cát nhão, còn có mấy con cua nhỏ giương càng.

Dọc theo bờ cát từ đông sang tây in đầy dấu chân hỗn loạn, hai người mở to mắt cẩn thận tìm kiếm, mãi đến lúc mặt trời chìm xuống mặt biển, lại vẫn không tìm được ốc biển thật tinh họ cần.

Có chút mất mát.

Thứ tốt lành trước nay đều không dễ dàng tìm được.

“Quên đi, lần sau tìm tiếp.” Cố Tích Triều xoay người đi về.

“Ừ.” Thích Thiếu Thương đuổi theo giữ cậu lại, “Từ từ, chúng ta còn phải xem mặt trời lặn mà!”

Hai người sóng vai ngồi trên bờ cát, nhìn ánh hoàng hôn loang trên mặt nước biển.

Nhìn một thuyền đánh cá nhỏ từ từ vào bờ, thắng lợi quay về thả neo cập bến

Nhìn mặt trời dần dần lặn xuống, khuất bóng dưới mặt biển

Nhìn bầu trời biến từ màu xanh biếc thành xanh sẫm rồi thành xanh đen, trời dần dần cùng mặt biển trở nên bất phân

Nhìn thời gian chuyển động, đêm thay cho ngày, vật đổi sao dời.

Đời này, chỉ nguyện cùng người ngắm nhìn thủy triều dâng rồi lại hạ, mặt trời mọc rồi lại lặn, từ tóc đen thành tóc bạc, người có bằng lòng không?

Cậu có bằng lòng không?

Lúc quay về trung tâm thành phố, nơi đó vẫn như cũ người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Họ xuống xe, chậm rãi bước đi dọc theo trung tâm thành phố.

Hai bên đường đèn neon lấp lánh, trên đường người xe đông nghịt, tiếng người ồn ào huyền ảo, tiếng động cùng phong cảnh thuộc về thành thị không giống như thiên nhiên.

Xa hoa trụy lạc, muôn hình vạn trạng, mới là cuộc sống thật sự mà người sống chốn thành thị không thể không đối mặt.

Trốn không thoát.

Bỗng nhiên thật hăm mộ người xưa, có thể tìm một chốn đào nguyên vắng vẻ, rời xa thế tục, thái cục đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn.

(Trích “Ẩm tửu” – Đào Uyên Minh)

Hán Việt:

Kết lư tại nhân cảnh,

Nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ?

Tâm viễn địa tự thiên.

Thái cục đông ly hạ,

Du nhiên kiến nam sơn.

Sơn khí nhật tịch giai,

Phi điều tương dữ hoàn...

Thử trung hữu chân ý,

Dục biện dĩ vong ngôn.

Dịch thơ:

Nhà cỏ giữa nhân cảnh,

Không thấy ồn ngựa xe.

Hỏi ông: “Sao được vậy?”

Lòng xa, đất tự xa.

Hái cúc dưới giậu đông,

Thơ thời nhìn núi Nam.

Khí núi ánh chiều đẹp,

Chim bay về từng đàn.

Trong cảnh có thâm vị,

Muốn tả đã quên lời.)

Nhưng giờ đây người hiện đại sống tại trần thế này muốn tránh tránh không được, muốn trốn trốn không xong.

Ngắm hoa quế mùa thu, nghe ngư dân hát thu lưới, xa vời như truyền thuyết.

“Anh hai! Thích Thiều Thương!”

Quay đầu lại nhìn, Thôi Lược Thương cùng Thiết Thủ đang đi nhanh về phía họ.

Thôi Lược Thương phần khởi giữ chặt Cổ Tích Triều, “Anh, em mới vừa gọi điện cho mấy anh, ai ngờ lại tình cờ gặp ở đây!”

“Có chuyện gì sao?” Cổ Tích Triều hỏi.

“Em vẫn chờ hai anh về, chúc mừng em thoát khỏi biển khổ vùng mình giải phóng a!” Thôi Lược Thương dờ mắt qua Thích Thiều Thương, “Ý, chúng ta đi uống rượu đi! Hôm nay, em khao!”

“Được!” Có rượu uống! Thích Thiều Thương hai mắt bừng sáng, “Cậu đã khao, tôi sẽ không khách sáo, đi BD, thế nào?”

“Không thành vấn đề!” Thôi Lược Thương sáng khoái đáp.

BD, tên gọi tắt của một quán bar tên Blue Dream, quán bar này khung cảnh đẹp, phong cách được, đương nhiên chi phí tính sơ sơ cũng nhỉnh hơn chút đỉnh. Nhưng Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều như nhau, chưa từng tiếc tiền của nhà Lược Thương.

“Đợi đã!” Nhìn thấy hai người chộn rộn, Cố Tích Triều cùng Thiết Thủ đồng thời la lên, họ chỉ biết để cho hai con sâu rượu này dính lấy nhau bảo đảm không có chuyện tốt!

“Thiết Thủ ” Thôi Lược Thương đang đưa tay áo Thiết Thủ, “Hôm nay chỉ đơn thuần là chúc mừng em thôi! Không có ý uống rượu đâu!”

Thích Thiếu Thương cũng lập tức cam đoan với Cố Tích Triều, “Tôi biết chừng mực, tuyệt đối sẽ không uống say!”

Không lay chuyển được hai con sâu rượu, bốn người đi bộ đến thẳng BD.

“Cheers!” Thích Thiếu Thương cùng Thôi Lược Thương nốc một ly rồi lại một ly, còn nói có chừng mực, sâu rượu mà có chừng mực mới đúng là chuyện lạ có thật!

Nhưng dù sao cũng nể tình Lược Thương đang phấn khởi, Cố Tích Triều cùng Thiết Thủ cũng không phá hững của họ.

Nhưng mà, nhìn Thích Thiếu Thương kiểu nào cũng giống như uống rượu giải sầu.

Vì thế, Thiết Thủ cùng Thôi Lược Thương một trái một phải theo Thích Thiếu Thương đi, cách xa Cố Tích Triều 2 mét, nhìn nhìn, khoảng cách tương đối an toàn,

Thiết Thủ đề thấp giọng hỏi anh, “Cậu cùng Cố Tích Triều sao vậy? Thoạt nhìn có hơi quái!”

“Quái chỗ nào?” Thích Thiếu Thương mạnh miệng hỏi lại.

“Đương nhiên quái!” Thôi Lược Thương nói: “Anh đi theo anh hai, vậy mà không có đùa giỡn tùy tiện, không có trêu chọc cái vãi, không thông đồng nói móc em cùng Thiết Thủ, không..... Nói tóm lại, đứng đắn như vậy..... Không phải, có vẻ hơi xa lạ..... Đương nhiên, cũng không phải thật xa lạ.....” Thôi Lược Thương gắng sức lục mớ từ ngữ trong đầu, “Ừm..... Chính là kiểu như rất gắng sức bảo trì khoảng cách, có vẻ không tự nhiên cho lắm!”

“Đúng vậy!” Thiết Thủ phụ họa theo, “Hai người khẳng định có vấn đề! Có phải cậu lại chọc gì cậu ấy?”

“Hừ! Hai người ——” Thích Thiếu Thương trừng mắt họ, “Thật đúng là không phải người một nhà không vào cùng một cửa, người sau nhiều chuyện tọc mạch hơn người trước mà!” Nói xong bỏ lại một cái nhìn “Mặc xác mấy người” quay về cạnh Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều liếc mắt nhìn anh, rồi nhấp một ngụm rượu, hỏi, “Có phải họ hỏi cậu chuyện của chúng ta không?”

“Sao cậu lại biết?” Trong quán bar ồn ào thế, hẳn sẽ không bị cậu nghe thấy nhỉ?

“Hai người đó ——” Cố Tích Triều liếc nhìn hai người đang tùy tiện dính sát nhau kia, “Căn bản đúng là không phải người một nhà không vào cùng một cửa, đều tọc mạch như nhau, dùng ngón chân nghĩ cũng đủ biết họ sẽ nói gì rồi!”

Thích Thiếu Thương cười rộ lên, đây là kết quả nhiều năm như hình với bóng, hai người đến cả nói năng cũng thường hay đâm chọc vậy.

Nhưng cảm giác say bốc lên, trong lòng lại có phần cay đắng, “Xem ra kỹ năng diễn xuất của chúng ta đều quá kém!” Vốn muốn vờ như không có việc gì cả lại làm không được.

Cố Tích Triều cúi đầu, xoay cái ly trong tay, chất lỏng màu đỏ trong ly dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar phản xạ một thứ màu sắc quỷ mị, “Thực ra tôi rất hâm mộ một Lược Thương, có đôi khi hơi vô tâm ngớ ngẩn cũng là một thứ hạnh phúc! Suy nghĩ lắm vào, mãi tra tấn mình cũng tra tấn người bên cạnh mình..... Nhưng tôi không thay đổi được.....”

Thích Thiếu Thương dùng ly của mình cụng ly của Cố Tích Triều, cười nói, “Thay đổi, không phải Cố Tích Triều của tôi!”

“Ai là của cậu.....?” Cổ Tích Triều cúi đầu uống rượu, nhỏ giọng lẩm nhẩm.

Thích Thiếu Thương vẫn nghe thấy, vươn tay giữ lại tay đang cầm ly rượu của cậu, mắt mở thật to nhìn thẳng Cổ Tích Triều, “Lại không thừa nhận? Tôi nói cậu biết, dù hiện tại không phải, về sau cũng sẽ phải! Cậu chạy không thoát đâu!”

Cổ Tích Triều nhăn mặt, đẩy tay anh ra, “Cậu say!”

“Tôi không say!” Thích Thiếu Thương uống sạch ngụm rượu cuối cùng trong ly, lại giục luôn ly rượu của Cổ Tích Triều một hơi uống cạn, rượu vang, lưu lại hương vị của cậu, xem như kiss gián tiếp đi.

“Này! Nếu cậu mà uống say tôi sẽ vứt cậu trên đường! Đừng trông mong tôi sẽ công cậu về!”

“Cậu sẽ không! Cậu sao nỡ vứt tôi trên đường chứ?”

“Thích! Thiếu! Thương!”

“Ý, họ giống như trở lại bình thường!” Thôi Lược Thương nói với Thiết Thủ.

Thiết Thủ lắc đầu, “Đó là Thích Thiếu Thương uống nhiều!”

Vào lúc hai bên đứng trên đường chia tay nhau, Thiết Thủ hơi do dự, nói với Cổ Tích Triều, “Ngày hôm qua tôi gặp mặt Văn Tình, cô..... Cô ấy còn hỏi tôi về cậu.....”

Cổ Tích Triều trong lòng thoáng trống rỗng, nhú mào, lại giãn, chỉ nhẹ giọng trả lời, “VẬY Ạ!”

“Anh à,” Thôi Lược Thương cũng nhăn mặt, đắn đo ngẫm từ rồi nói, “Có một số việc, vẫn nên sớm nói rõ ràng thì tốt hơn..... Nhất thiết đừng để người ta tiếp tục đợi chờ hai năm nữa, rồi mới nói với cô ấy anh đã.....”

“Lược Thương!” Cổ Tích Triều cắt ngang lời cậu, “Không phải cậu luôn hỏi tôi nên theo ngành thì tốt nào sao? Giờ tôi đề nghị cậu đi theo báo chí tin tức đi!” Lắm chuyện vậy không đi làm phóng viên đúng là lãng phí!

Thích Thiếu Thương cước bộ có phần loạng choạng đi về phía trước, quỹ đạo bước đi cơ bản là hình chữ S, nhưng đầu óc của anh rất tỉnh táo, lớn vậy rồi, nhưng trên thực tế anh chưa một lần chân chính uống say.

Thứ cảm giác này thật tệ hại, đau đầu, đi đứng không có sức, rất bức bối, đầu óc lại tỉnh táo như thường, xứng với câu mượn rượu giải sầu sâu càng thêm sầu.

Dùng khoé mắt liếc nhìn Cổ Tích Triều bên cạnh, Cổ Tích Triều đang theo sau mình từng bước xa xa, không nói một câu lằng lằng bước đi, mí mắt cũng không nhắm.

Thích Thiếu Thương bỗng cảm giác tác dụng của bản thân cũng giống như chó dẫn đường, chỉ sợ quỹ đạo bước đi của Cổ Tích Triều cũng là hình chữ S.

“Đang nghĩ về Văn Tình?” Thích Thiếu Thương bỗng xoay người lại đứng vững, Cổ Tích Triều quả nhiên đụng vào anh, theo phản xạ lão đảo lui về sau mấy bước, lại bị Thích Thiếu Thương giữ lấy vòng tay ôm eo cậu.

“Mau buông tay!” Cổ Tích Triều vội vàng đẩy anh, “Ở đây rất nhiều người!”

Tuy rằng gần 11 giờ đêm, nhưng dòng người trong nội thành vẫn không hề ít.

Thích Thiếu Thương mặc kệ, tác dụng của còng đối với anh không phải gây mê, mà có vẻ như —— thêm can đảm.

Anh dứt khoát kéo người trong lòng ôm càng chặt thêm, mặt kề sát bên tai cậu, lắp bắp hỏi, “Tích Triều, có phải cậu vẫn không gác Văn Tình qua được không?”

Cổ Tích Triều bị anh cọ đến mặt nóng lên, chỗ sau lưng bị ngón tay anh ấn vào cũng tê dại, lại nghĩ đến đang ở trên đường, bất giác đỏ mặt, vì thể nỗ lực, thể nhưng về cơ bản thật không sức chống cự, “Cậu buông ra trước được không?”

Thích Thiếu Thương không nghe, Cố Tích Triều biết nếu mình không trả lời anh nhất định sẽ không buông tay.

Vì thế Cố Tích Triều nói, “Không phải tôi không gạt qua được, mà là không biết nên mở miệng thế nào với cô ấy, tôi sợ cô ấy sẽ đau khổ.....”

“Tích Triều ——” Thích Thiếu Thương lúc này mới hơi kéo dần khoảng cách giữa hai người, để cho hai người có thể nhìn vào mắt nhau.

Ánh mắt của Thích Thiếu Thương rất sáng, lại để lộ đôi chút ưu thương, “Tích Triều, tôi biết cậu rất quan tâm Văn Tình, cô ấy là một cô gái tốt, đổi lại là ai cũng không nỡ tổn thương..... Có đôi khi tôi thậm chí cảm giác, chỉ cần Văn Tình xuất hiện trước mặt cậu, chỉ cần cô ấy mở miệng, cậu sẽ quay lại bên cạnh cô ấy..... Tôi rất sợ..... Nhưng, bất luận thế nào, Tích Triều, tôi cũng phải nói với cậu —— Tôi yêu cậu!”

“Tôi yêu cậu, Tích Triều!” Thích Thiếu Thương lần nữa ôm chặt cậu, môi kề sát bên sườn mặt của cậu, một lần rồi một lần thấp giọng thì thầm, “Tôi yêu cậu..... Tôi yêu cậu.....”

Thích Thiếu Thương người nồng nặc mùi rượu, hun đến Cố Tích Triều dường như cũng ngấm men say, cậu không hề tránh né để mặc anh ôm, cậu thậm chí muốn nói với anh, “Tôi cũng..... A!”

Cố Tích Triều đột nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc từ đằng trước đi tới, nghĩ đến tình trạng hiện giờ của mình cùng Thiếu Thương, không khỏi bật thốt một tiếng.

Thích Thiếu Thương ngẩng đầu, khó hiểu nhìn vào mắt cậu, bỗng như ý thức được gì đấy lập tức quay đầu lại, là Túc Hồng Lệ!

Bên cạnh cô còn có một thanh niên cao lớn đẹp trai.

Thích Thiếu Thương luống cuống buông Cố Tích Triều ra, xoay người, lại là Túc Hồng Lệ bắt chuyện anh trước, “Thiếu Thương, xin chào!”

“Hả, à, chào! Ha ha.....” Thích Thiếu Thương cố gượng cười hai tiếng.

“Giới thiệu với hai người,” Túc Hồng Lệ tự nhiên bước qua, chỉ vào anh chàng bên cạnh, “Thiếu Thương, đây là bạn đại học của em Hách Liên Xuân Thủy,” sau đó lại chỉ chỉ Thiếu Thương, “Anh ấy chính là Thích Thiếu Thương.”

“Ừm,” Hách Liên Xuân Thủy híp mắt tươi cười mang phần khiêu khích, chìa tay ra, “Thích Thiếu Thương, nghe danh đã lâu!”

Thích Thiếu Thương cũng vươn tay bắt lại, dọa! Tay thẳng này không nhỏ, tất từng luyện võ, Thích Thiếu Thương không khỏi mặt giật giật.

Hách Liên Xuân Thủy vẫn duy trì vẻ lịch lãm cùng nụ cười mím môi, “Thích Thiếu Thương, rất hân hạnh được mời cậu đi uống một ly, thế nào?”

Lại uống? Đương nhiên với tư lượng của Thích Thiếu Thương dù có uống thêm nữa cũng không sao cả, bất quá là đi đường từ chữ S thành chữ Z thôi, nhưng —— Thích Thiếu Thương quay đầu lại nhìn Cố Tích Triều đứng phía sau diện vô biểu tình, giống như dù có chuyện gì cũng mặc kệ anh.

Đối diện ánh mắt dò hỏi của Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều lịch sự nở nụ cười, “Không sao, cậu đi đi, tôi tự về nhà. Nhớ uống ít thôi.”

“Về nhà? Hai người sống chung?” Hách Liên Xuân Thủy kinh ngạc nhìn họ, rất nhanh hồi tưởng cảnh tượng của họ lúc mới nhìn thấy, sau đó rất đương nhiên hiểu sai.....

Sắc mặt của Túc Hồng Lệ cũng theo đó thay đổi, ánh mắt khác thường nhìn nhìn Cố Tích Triều.

Lại thêm một kẻ lăm chuyện! Cố Tích Triều bỗng cảm thấy rất tức giận, lạnh lùng quét mắt một vòng, vút lại một câu, “Đúng vậy! Chúng tôi chính là sống chung!” Sau đó tự nhiên xoay người rời đi.

Hách Liên Xuân Thủy cùng Túc Hồng Lệ bốn mắt “xoẹt” một cái đồng thời hướng về Thích Thiếu Thương, Thích Thiếu Thương lập tức ngẩng đầu nhìn trời.....

Cố Tích Triều vừa về tới nhà, cô chú liền giành nhau hỏi, sao Thích Thiếu Thương không cùng cậu về? Đã trễ rồi còn đi đâu nữa?

Cố Tích Triều nói với họ, Thích Thiếu Thương gặp Tứ Hồng Lệ cùng bạn đại học của cô, cùng họ đi uống rượu trò chuyện.

Hừm, Thiếu Thương cùng Hồng Lệ, chúng làm gì vậy? Cô có phần tinh quái áp sát lại, nhiều chuyện Thích Thiếu Thương không muốn nói với họ, nhưng cậu khẳng định sẽ nói cho họ nghe.

Cậu ấy không nói với cô chú sao? Cố Tích Triều ngạc nhiên hỏi, cậu ấy cùng Tứ Hồng Lệ đã chia tay rồi! Chia tay???!! Chú cùng cô đồng thời nhảy dựng, chuyện khi nào?

Chắc khoảng hai tháng trước. Nhìn thấy phản ứng của cô chú, trong lòng Cố Tích Triều rất ảm đạm.

Chuyện này —— Con không biết! Cố Tích Triều không phải không biết, chỉ là không muốn giải thích với họ, hai người vẫn nên đi hỏi Thiếu Thương đi ạ.

Ngay cả con cũng không biết? Cô nhut chí ngã xuống sofa, thở dài, aiz, sao lại chia tay chứ? Hồng Lệ rất tốt, vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, thằng quỷ này thật sự sống trong phúc không biết phúc mà!

Quên đi quên đi, vẫn là chú suy nghĩ thoáng hơn, chia tay thì chia tay, lại tìm người khác thôi! Đúng rồi, cô bé nhà bác sĩ Trương khoa nha vừa mới đậu đại học, so với Thích Thiếu Thương nhỏ hơn một tuổi, nghe nói ngoại hình không tệ.....

Còn có cô bé nhà bác sĩ Tề khoa ngoại, cô cũng bắt đầu vất óc suy nghĩ, hình như hồi trung học còn cùng lớp với Thiếu Thương nữa, tên Tề gì ấy nhỉ..... Tích Triều, con còn nhớ không?..... Ừa, Tích Triều đâu?

Cố Tích Triều ôm gối ngồi trên giường chờ đợi, trong lòng bức bối hết sức vô cùng cực điểm.

Tứ Hồng Lệ gì chứ! Cô bé nhà họ Trương gì chứ! Bạn học họ Tề gì chứ! Mấy cô gái đó có gì tốt! Bất quá là vì mấy cô ấy là con gái thôi.....

Lúc Thích Thiếu Thương đi đường hình chữ Z loạng choạng về nhà, đã hơn nửa đêm, anh bất ngờ phát hiện từ khe cửa phòng ngủ của mình có ánh đèn hắt ra.

Còn chưa ngủ? Thoáng do dự, đi qua đẩy cửa vào, cứ nhiên không khóa cửa!

Đẩy cửa vào, Thích Thiếu Thương nhìn thấy Cố Tích Triều đang ngồi trên giường, trong tay cầm quyển sách, nhưng trên căn bản là đang thả hồn phương nào đấy.

Nghe thấy tiếng động Cố Tích Triều lấy lại tinh thần lờ mờ mắt nhìn anh, tức giận nói, “Không phải cậu ngủ sofa sao? Vào đây làm gì?!”

Thích Thiếu Thương đi đến bên giường, ngồi xuống, nhích lại gần Cố Tích Triều, hỏi, “Đã trễ rồi, sao cậu còn chưa ngủ?” Chỉ một thoáng, mùi rượu xộc thẳng vào mũi Cố Tích Triều.

“Ngủ không được!” Cố Tích Triều trả lời rất rõ ràng và cũng thành thật.

“Hử?” Thích Thiếu Thương chớp chớp mắt, bỗng cười nói, “Hắc, không phải cậu đang đợi tôi đấy chứ?”

“Mơ tưởng!” Cố Tích Triều đẩy anh, “Tránh ra! Tôi muốn ngủ!”

Thích Thiếu Thương rất nghe lời đứng dậy đi, vòng một vòng qua bên kia giường, đường hoàng ngã lên giường, “A —— Giường đáng yêu của ta, nhớ mãi quá đi!” Sau đó kéo gối đầu qua đây thoải mái gối lên, thỏa mãn nhắm mắt lại.

“Thích Thiếu Thương, cậu ——” Cố Tích Triều muốn đẩy anh, nhưng con sâu rượu này giống như đinh đóng trên giường không động đậy, miệng lẩm nhẩm, “Đầu đau..... Uống nhiều vào..... Hách Liên Xuân Thủy chết tiệt, muốn chúc chết tôi..... Vẫn là ngủ giường thoải mái.....”

Cố Tích Triều đành cam chịu xoay người qua, từ trên cao nhìn xuống anh, sắc mặt đỏ tím, xem ra thật sự uống rất nhiều.

Cố Tích Triều vỗ vỗ mặt anh, “Này, sâu rượu, có muốn uống trà giải rượu không hả?”

“Không cần.....” Thích Thiệu Thương mí mắt không nâng nổi lắc đầu, lại vươn cánh tay ra chuẩn xác mò tới dưới nách cậu, vòng ra sau lưng kéo cậu xuống lật người nằm nghiêng ôm lấy, người cứ vậy nằm trong lòng cậu, “Ừm..... Thế này là được rồi.....”

Thở phỉ! Vô liêm sỉ! Cố Tích Triều thề, về sau sẽ không bao giờ cho anh uống rượu nữa!!

Cảm giác được đầu của con sâu rượu kia cứ cọ nguậy ngay cổ mình, một đôi móng vuốt sói đặt trên lưng mình cũng không an phận, Cố Tích Triều cả người run rẩy, vật lộn hơn nửa ngày rốt cục mới phun được bốn chữ, “Đừng..... đừng làm càn.....”, lại phát hiện con sâu rượu kia đã ngáy đều o o —— đang ngủ! Động tác này cơ bản là vô ý thức.....

Tức chết người mà!!! Cố Tích Triều ở trong lòng máng Thích Thiệu Thương một vạn lần.

Miễn cưỡng rút cánh tay ra, cố gắng với tới công tắc đèn ở đầu giường ấn tắt, Cố Tích Triều cũng mệt mỏi tựa vào lòng anh say ngủ.

17. Chương 17

“Thiệu Thương, ngày một bác sĩ Trương rủ mẹ cùng ba con đi ăn cơm, con cũng đi chung đi.” Lúc dùng cơm chiều, mẹ của Thiệu Thương chợt nói.

“Ông đâu bảo con đâu, sao con phải đi chứ?” Thích Thiệu Thương lắc đầu, “Con cũng chẳng quen ông.”

Tim Cố Tích Triều bỗng như hẫng một nhịp, bác sĩ Trương? Sẽ không phải là.....?

“Ừm, con gái của bác sĩ Trương, cũng đang học đại học,” Thích Thiệu Lương lên tiếng giải thích, “Con đi cùng có thể tiếp con bé trò chuyện, đều là thanh niên với nhau dễ có tiếng nói chung hơn!”

Quả nhiên, di chú hành động cũng mau lẹ thật! Cố Tích Triều nghĩ.

“Đợi đã!” Thích Thiệu Thương cũng lập tức phát giác vấn đề, “Ba..... Hai người..... Chắc không phải là muốn cho con đi xem mắt chứ??!!”

“Cái này..... cũng không tính.....” Thích Thiệu Thương cười hì hì nói, “Coi như đi quen thêm người bạn thôi!”

“Con không đi!” Thích Thiệu Thương chắc như đinh đóng cột cự tuyệt.

“Nhưng ba mẹ đã bàn bạc ổn thỏa với người ta rồi, không đi thì không hay lắm đâu.....” Mẹ ngon ngọt khuyên bảo.

“Con mặc kệ! Là ba mẹ hứa hẹn thì ba mẹ tự mà đi!” Thích Thiệu Thương như cũ quả quyết cự tuyệt.

“Thiệu Thương, con xem con giờ cũng chẳng có bạn gái, đi gặp con nhà người ta có sao đâu! Nói không chừng vừa gặp đã ưng sao!” Mẹ vẫn tiếp tục không chịu từ bỏ khuyên bảo.

“Con sẽ không thích cô ta!” Thích Thiệu Thương buông bát đũa, nghiêm túc nhìn ba mẹ, lớn tiếng nói từng chữ từng chữ một, “Con đã có người mình thích!”

“Ai?” Ba mẹ đồng thời trở mắt hỏi.

Cố Tích Triều giật mình, cuống quýt liếc anh, quăng cho anh một cái nhìn cảnh cáo.

Nhận được ánh mắt phát tín hiệu của Cố Tích Triều, Thích Thiệu Thương lập tức mất đi vẻ hùng hồn, “Là..... là.....” Kỳ thật anh rất muốn nói trắng ra, nhưng, vẫn không nên nôn nóng thì tốt hơn.

“Là không có!” Thích Thiệu Lương lườm anh, “Đừng tìm cớ, con nha, coi như chưa chút mặt mũi cho ba mẹ, đi gặp đi, được không?”

“Cậu nên đi một chuyến đi.” Cố Tích Triều bỗng nói, “Chú nói đúng lắm, coi như quen thêm một người bạn thôi! Cũng đã hẹn xong cả rồi, nếu cậu từ chối thì cô chú sẽ rất khó ăn nói!” Thật chất là Cố Tích Triều sợ Thích Thiệu Thương sẽ nói tiếp những lời giật gân, nên vội chen ngang.

Không phải chứ? Tích Triều cậu lại còn bảo tôi đi xem mắt!! Thích Thiệu Thương không nói lời nào, gương mặt đen thùi dửng ánh mắt kháng nghị.

Cố Tích Triều chỉ như không thấy, Thích Thiệu Thương buồn bực nhìn cậu đắm đắm trong chốc lát, thấy cậu một chút phản ứng cũng không có, vì thế thở phì phì đập bàn đứng lên làm ra vẻ hiên ngang lăm liệt, “Đi thì đi! Ba mẹ hai người yên tâm, con nhất định tóm được nhỏ đó!!” Nói xong khiêu khích liếc mắt ngó Cố Tích Triều, Cố Tích Triều quay mặt qua chỗ khác không để ý tới anh.

Tối ngày, Thích Thiệu Thương đứng trước gương, nhìn trái nhìn phải, chút chút lại vuốt tóc, chút chút thì kéo áo, rồi quay đầu qua hỏi Cố Tích Triều đang ngồi trên sofa xem TV, “Cậu thấy tôi mặc vậy được chưa? Có đủ sức hấp dẫn chưa?”

“Tự kỷ cuồng!!” Cố Tích Triều hung hăng vút cho anh một cái nhìn xem thường.

Thích Thiệu Thương le lưỡi, tiếp tục soi gương, nhưng mắt lại không hề chú ý đến quần áo của mình, mà là Cố Tích Triều phản chiếu trong kính.

Anh thấy, tuy mắt Cố Tích Triều thì nhìn chăm chăm TV, không chịu để ý tới anh, nhưng cậu thường hay kín đáo liếc qua bên anh một cái, ánh mắt chỉ dừng lại trong giây lát rồi lại dời đi ngay.

Thích Thiệu Thương bắt giác cười cong môi.

Lực chú ý của Cố Tích Triều quả thực không cách nào tập trung hết vào TV được, cậu bắt giác nhìn Thích Thiệu Thương đang soi tới soi lui trước gương.

Thích Thiệu Thương ăn mặc rất tùy ý, một cái áo phong trắng ngắn tay đơn giản, một cái quần bò xanh sẫm, một đôi giày thể thao đen trắng, bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng Cố Tích Triều tin, dù có bận trang phục bình thường như vậy đi trên đường, cũng không biết sẽ có bao nhiêu nhỏ nhìn thấy anh mà đỏ mặt.

Hơn nữa cái tên này từ hồi trung học đã nổi danh với đôi mắt to biết phóng điện có trình cùng đôi lúm đồng tiền vừa láu lỉnh vừa ngọt ngào lộ rõ khi tươi cười, nhỏ kia mà không vừa lòng thì họa may mắt nhỏ quá kém.

Thích Thiệu Thương nói phải “tóm” được nhỏ kia, tuy là đùa giỡn, nhưng nếu anh thật sự muốn thì nhất định có thể làm được.

Tuy lần xem mắt này là do cậu đưa đẩy Thích Thiệu Thương đi, nhưng, trong lòng Cố Tích Triều ít nhiều vẫn có chút mất hứng.

Anh cùng cậu, chỉ sợ mãi mãi cũng không thể quang minh chính đại như thế.

Cố Tích Triều nhích qua bên cạnh, không để ý tới anh nữa.

Thích Thiệu Thương cũng lập tức chạy lại, dán sát người cậu, khẽ cười nói, “Tích Triều, tôi và cậu, đã ‘đồng sàng cộng chẩm’, cậu yên tâm, tôi sẽ có trách nhiệm với cậu, chắc chắn sẽ không xem trọng người khác!”

“Cậu nói bậy bạ gì đó!” Cố Tích Triều dùng khuỷu tay hung hăng thụi anh một phát, Thích Thiệu Thương lập tức ăn đau kêu thành tiếng.

Từ sau đêm Thích Thiệu Thương say rượu ôm Cố Tích Triều ngủ, anh sống chết không chịu ngủ sofa tiếp nữa, bất kể thế nào cũng phải cùng Cố Tích Triều “đồng sàng cộng chẩm”, dù sao khi nhỏ họ cũng thường hay ngủ chung, ba mẹ cũng không cảm thấy có gì khác thường cả.

Thích Thiệu Thương thật sự rất bội phục chính mình, mỗi tối ôm mỹ nhân trong lòng, anh lại có thể “tọa hoài bất loạn”, “Người chính trực giống tôi giờ đúng là đốt đèn tìm không thấy!” Mỗi sáng thức dậy anh luôn nói như vậy với Cố Tích Triều, sau đó cũng không bất ngờ khi nhận được một cái nhìn xem thường.

Kỳ thật không phải anh không muốn, chỉ là, vẫn câu châm ngôn kia thôi, có tà tâm, không có tặc đảm, vạn nhất chọc Cố Tích Triều xù lông, đem anh đá khỏi cửa, phúc lợi gì cũng không có, nên, làm người vẫn nên thấy thỏa mãn đi.

“Hai đứa lại đang ồn ào gì vậy?” Mẹ thay quần áo xong đi ra cửa phòng, tùy tiện nói, “Thiếu Thương chuẩn bị xong hết chưa? Xong thì chúng ta xuất phát thôi, đừng để người ta chờ.” Sau đó lại hướng vào trong phòng ngủ, “Ông nó, ông đã xong chưa?”

Thích Thiệu Lương ở trong phòng đáp lại “Xong ngay nè.”, lát sau, ông đi tới, nhìn nhìn Cố Tích Triều, đột nhiên hỏi, “Không thì Tích Triều đi cùng chúng ta đi? Bằng không thì phải để con ở nhà một mình rồi.”

Không đợi Cố Tích Triều trả lời, Thích Thiếu Thương lập tức kháng nghị ngay, “Không được! Cậu ấy mà đi thì chung thân đại sự của con trai ngài sẽ hết hy vọng đó! Hai người không biết, nữ sinh trong trường tụi con nhìn thấy Cố Tích Triều đều lặng lẽ chạy máu mũi đó..... Nếu cậu ấy đi, con gái nhà người ta liếc cũng không liếc con.....” Mỹ nhân gây chú ý như vậy vẫn nên giấu trong nhà thì khá hơn, lộ ra ngoài rêu rao, lỡ đâu để nữ lang nào thấy được..... Anh cũng không muốn lại có thêm tình địch nữa, một Văn Tình đã đủ rồi!

Chảy máu mũi chính là anh thì có! Cố Tích Triều nghiêng răng nghiêng lợi cũng không thể mắng ra được, chỉ có thể trừng to mắt dùng ánh mắt để giết người.

Một nhà ba người đều đi hết, trong nhà lập tức yên tĩnh hẳn, chỉ còn mỗi tiếng TV ồn ào, trống trải đến đáng sợ.

Tiết mục TV quả thực nhàm chán, Cố Tích Triều dứt khoát tắt luôn, đứng dậy vòng qua vòng lại trong căn nhà trống vắng tẻ nhạt.

Cuối cùng Cố Tích Triều quay về phòng, ngã xuống giường, lúc rảnh rồi ngủ đúng là lựa chọn đúng đắn.

Bỗng chú ý tới ngăn tủ đầu giường, theo bản năng mở ra, có chút đồ vật linh tinh, còn có một album ảnh.

Vươn tay lấy, lật ra, khoe miệng Cố Tích Triều bắt tri bắt giác cong lên.

Lần đầu tiên đi biển chơi, khi đó hai người đều còn nhỏ, cả người chỉ mặc một cái quần bơi, ôm phao, phơi nắng đến mặt đỏ bừng.

Lần đầu tiên tới trường, hai người lưng đeo cặp nhút nhát đứng trước cổng trường, Thích Thiếu Thương hí mắt hệt như còn chưa tỉnh ngủ.

Lần đầu tiên tham gia hội thao trường, khi chạy qua vạch trắng Thích Thiếu Thương chuyển gậy cho cậu chỉ diễn ra chớp nhoáng, máy ảnh này tốt thật.

Lần đầu tiên đi leo núi, hai người đứng trên đỉnh núi giơ tay chữ V, cậu chú ý tới ba lô, bình nước cùng đủ thứ linh tinh của mình đều móc trên người Thích Thiếu Thương.....

Cố Tích Triều không biết hóa ra Thích Thiếu Thương giữ nhiều ảnh của họ vậy, thậm chí nhập học tiểu học mỗi tấm ảnh đều giữ lại, càng khỏi nói đến ảnh chụp chung thời còn đi học, tốt nghiệp và đủ thứ.

Nhẹ nhàng lật từng trang album, năm tháng trôi qua, tình cảm biến đổi, bỗng nhớ tới lời Lược Thương từng nói với cậu, “Anh tưởng ai cũng may mắn giống như anh với anh Thiếu Thương sao, bao nhiêu năm chưa từng chia xa.”

Tâm tình đột nhiên thấy tốt hơn nhiều, đột nhiên thấy đói, Cố Tích Triều chạy vào nhà bếp mở tủ lạnh, lại phát hiện trống trơn.

Vì thế Cố Tích Triều đành thay đồ đi xuống lầu, đến siêu thị gần đó mua ít đồ.

Cố Tích Triều đang chuyên tâm lựa chọn đồ trên kệ hàng, đột nhiên có người ở sau lưng vỗ vai một cái, một giọng nữ trong trẻo vang lên, “Cố Tích Triều!”

Quay đầu nhìn, hóa ra là Tiểu Ngọc đàn em thời trung học. Lần về nhà này, đâu đâu cũng có thể gặp được người quen.

“Tiểu Ngọc, là cô!” Cố Tích Triều lịch sự chào hỏi cô, “Cô đi một mình sao?”

“Không phải,” Tiểu Ngọc nói, “Em đi cùng chị Văn Tình.”

“Văn Tình?” Cố Tích Triều thoáng sững sờ, theo bản năng nhìn xung quanh.

“Em đi kêu chị ấy lại!” Tiểu Ngọc cười vòng qua gian hàng khác, chỉ chốt lát sau cô kéo theo một người lại, “Chị Văn Tình, chị xem em gặp được ai này?”

“Tích Triều!” Văn Tình ngạc nhiên còn thêm kích động nhìn Cố Tích Triều, hai má hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt.

“Văn Tình ——”

Hai đi vào tiệm McDonald gần siêu thị ngồi, mỗi người gọi một ly hồng trà, Tiểu Ngọc sớm thức thời rút lui, chỉ còn hai người họ ngồi thần thờ đối diện với ly hồng trà của mình.

Không khí có phần xấu hổ, hai năm không gặp, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

Văn Tình khẽ nhú đôi mày xinh đẹp, không chuyện thì tìm chuyện mà nói, “Mùi thuốc khử trùng ở đây nồng quá.”

“Hả, vậy sao?” Cố Tích Triều cười cười, “Anh không thấy vậy, có lẽ do khứu giác của anh không nhạy lắm.”

Kỳ thật cũng không phải do khứu giác của cậu không nhạy, mà là —— làm bác sĩ ít nhiều cũng hơi kỹ lưỡng, cô chú nhà họ Thích thường hay ngâm tay Thuốc khử trùng 84, lúc dịch sars dấy lên thuốc khử trùng lan tràn khắp nơi trong không khí trong lành, mũi cậu đã gần như miễn dịch với mùi này.

Quãng thời gian tiếp theo là không khí trầm lắng khó chịu, Văn Tình hết khuấy khuấy ống hút trong ly rồi lại dùng ống hút chọt chọt mấy cục đá trong ly.

Đúng là —— Hai kẻ gặp nhau cảm như hén! Thời trung học Thích Thiếu Thương từng đánh giá họ như vậy.

“Văn Tình!”

“Tích Triều!”

Trầm mặc lúc lâu, hai người rốt cục mở miệng, lại còn đồng thời gọi tên đối phương.

“Ừm, em nói trước đi.” Cố Tích Triều vươn tay về phía cô, làm tư thế “mời”.

“Không, anh nói trước đi.” Văn Tình ngồi trưng ra vẻ không thành vấn đề, cười với anh.

“Anh.....” Cố Tích Triều phân vân, đang ra sức châm chọc ngôn từ, đối lại là người khác, cậu sẽ không phân vân cần thân vậy, nhưng người này là Văn Tình, là người cậu từng muốn mang lại hạnh phúc cho cô, người cậu chưa từng nhẫn tâm tổn thương.

Mà giờ, cậu không có khả năng mang lại hạnh phúc cho cô, thậm chí còn sắp tổn thương cô, nên phải mở miệng thế nào đây?

Thật lâu sau, Cố Tích Triều mới nói tiếp, “Văn Tình, giao ước của chúng ta.....”

“Tích Triều, anh sẽ không trách em không giữ giao ước chứ?” Không đợi Cố Tích Triều nói xong, Văn Tình đã vội hỏi.

“Đương nhiên sẽ không! Anh biết em chỉ là quan tâm anh.....” Cố Tích Triều nắn lòng hạ mắt, “Hơn nữa, nó vốn là một giao ước rất ngu ngốc.....”

“Đúng vậy,” Văn Tình cũng nở nụ cười tự giễu, trên mặt lại ửng đỏ, “Thật ra em vẫn..... vẫn muốn liên lạc với anh.”

“Văn Tình ——” Cố Tích Triều trong lòng nhiều cảm xúc đan xen, ngẩng đầu lên nhìn Văn Tình, bỗng phát hiện nét mặt của cô, bất an mà tiêu tụy, như mang theo ưu sầu khó mà giải bài, nếu không phải trên gương mặt còn hơi ửng đỏ, chỉ sợ mặt cô nhìn sao cũng thấy đẹp đẽ gì.

“Văn Tình, em có tâm sự?” Cố Tích Triều lo lắng hỏi.

Văn Tình thần nhiên cười, lắc đầu, “Không có, em ổn mà,” nói xong sờ sờ mặt mình, “Mới về nước, hình như có chút không quen khí hậu. Đúng rồi, Tích Triều, anh định nói gì với em?”

“Anh ——” Cố Tích Triều càng phân vân hơn, nhưng bỗng nhớ tới lời của Lược Thương, có chuyện gì thì cũng nên sớm nói rõ ràng, chung quy vẫn tốt hơn để cô uống phí hai năm chờ đợi.

Vì thế Cố Tích Triều hạ quyết tâm, lăm bằm trong miệng, “Văn Tình —— Em, không cần tiếp tục đợi nữa.....”

Văn Tình thoáng sững sờ, đôi mắt ngập nước mở to, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, nhưng cô nhanh chóng nở nụ cười cay đắng như mọi chuyện nằm trong dự kiến, thở dài nói, “Em cũng đoán anh sẽ nói vậy, em nhìn vào mắt anh..... Không còn giống như trước kia.....”

“Xin lỗi, Văn Tình.” Cố Tích Triều chỉ có xin lỗi, không cùng cô nói một lời viện cớ cùng an ủi dư thừa.

“Em không trách anh,” Văn Tình vẫn cười như cũ, nhưng nụ cười mang đầy mệt mỏi cùng tiều tụy, “Trước đây là em bỏ anh xuất ngoại trước..... Em thật sự không trách anh.....”

“Văn Tình, đừng nói vậy.....” Cố Tích Triều trong lòng đau nhói, đến cùng vẫn tổn thương cô, cậu thật sự không muốn.

Rời khỏi McDonald, đứng nơi ngã tư đường, Văn Tình rất rộng lượng nói, “Chúng ta, chia tay tại đây đi!”

Cố Tích Triều gật đầu, trong lòng rất cảm kích Văn Tình đã tác thành.

“Có thể nói cho em biết, người anh yêu là ai không?” Văn Tình vẫn cười như cũ hỏi cậu.

Cố Tích Triều mặt nhăn mày nhú, nghĩ nghĩ, nói, “Hiện tại anh vẫn chưa thể nói được, nhưng anh cam đoan sau này nhất định sẽ nói cho em biết.”

Văn Tình gật đầu, sau đó một người đi trái một người đi phải, chia tay.

Cố Tích Triều trong lòng vẫn cảm thấy đau xót, Văn Tình nhìn qua thì như thản nhiên, rộng lượng không sao cả, chỉ sợ là đang vờ kiên cường mà thôi.

Đi được hơn ba bước, bỗng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng âm ỉ, Cố Tích Triều ngạc nhiên quay đầu, phát hiện Văn Tình đang té xỉu trên đất, dẫn tới người qua đường nào động cả lên.

“Văn Tình! Văn Tình!” Cố Tích Triều háp tấp chạy qua ôm cô, lòng nóng như lửa đốt gọi tên cô.

“Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”

“Cậu là người nhà của Phó Văn Tình sao?” Bác sĩ hỏi.

Cố Tích Triều thoáng do dự, rồi gật đầu.

Bác sĩ hỏi tiếp, “Có phải gần đây cô ấy gặp chuyện gì không vui không? Cô ấy không bị bệnh nặng gì cả, chỉ là rối loạn dinh dưỡng, thân thể suy yếu —— Đạo gần đây cô ấy không chịu ăn uống đàng hoàng, hơn nữa tâm trạng uất ức, nên mới dẫn tới đột nhiên ngất xỉu. Mấy người về sau phải cẩn thận chăm sóc cô ấy biết không!”

Đạo gần đây? Trách không được sắc mặt thoát nhìn rất tệ. Nhưng rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Lúc Cố Tích Triều đưa Văn Tình về nhà đã là chạng vạng, cha Văn Tình đi vắng, trong nhà vắng vẻ, sắc mặt Văn Tình tái nhợt dựa vào sofa không nói lấy một lời.

“Văn Tình, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Cố Tích Triều hỏi, dáng vẻ của Văn Tình làm cậu không yên lòng.

Văn Tình sắc mặt ảm đạm nhìn Cố Tích Triều, ánh mắt hơi lập lờ, nói, “Quả thật trong nhà em xảy ra chuyện, nhưng, dù có nói ra anh cũng không giúp được gì..... Có điều anh yên tâm, chuyện nhà em rồi cũng sẽ giải quyết thôi, em ổn.....”

“Văn Tình, bất luận trong nhà em xảy ra chuyện gì, anh cũng mong em đừng tự hành hạ mình, được không?”

Nhìn thấy nét mặt quan tâm của Cố Tích Triều, Văn Tình khẽ cười, “Ừ..... Em chỉ là nhất thời tâm trạng bất ổn..... Em, cũng không yếu đuối như anh tưởng đâu, không cần lo lắng!”

Tối về đến nhà, vừa mở cửa đã thấy Thích Thiệu Thương vội vã chạy tới hỏi, “Cậu đi đâu? Cả ngày cũng không thấy!”

Cố Tích Triều đổi dép đi trong nhà thẳng hướng phòng ngủ, “Tôi gặp Văn Tình.”

“A?” Thích Thiệu Thương ngăn người, đuổi theo vào đến nơi hỏi, “Vậy cô ấy nói gì với cậu? Cậu cùng cô ấy nói gì?”

Cố Tích Triều quay đầu trừng mắt nhìn anh, “Cậu cùng Túc Hồng Lệ gặp mặt tôi có hỏi hai người nói gì không, cậu dựa vào đâu hỏi tôi? Đúng rồi, cậu xem mắt về à? Sao? Có “tóm” được cô gái kia không?”

Thích Thiệu Thương bĩu môi, khôi phục tươi cười nói, “Tích Triều, cậu ghen!”

“Mặc kệ cậu!” Cố Tích Triều trong lòng vẫn rất loạn, dù Văn Tình nói với anh cô không yếu đuối như anh tưởng, nhưng anh vẫn lo lắng.

“Woa! Phó Tổng Thư này rốt cục cũng lên đường!” Cô chú ở trong phòng khách hô hào.

Cố Tích Triều lập tức chạy vào phòng khác, vội vàng hỏi, “Lên đường gì..... gì vậy chú?”

“Thị trưởng của chúng ta đó!” Thích Thiệu Lương chỉ vào màn hình TV nói, “Phó Tổng Thư ấy, từ lâu đã nghe nói ổng trùm tham ô hối lộ, đáng lẽ nên lên đường từ sớm!”

“Đúng vậy,” cô phụ họa theo, “Phán có 20 năm, lời cho ổng rồi!”

“Hình như tài sản cũng bị tịch thu luôn!” Thích Thiệu Lương bổ sung.

Hóa ra là vậy! Mẹ Văn Tình mất sớm, cô chỉ có một người thân là cha, bây giờ..... Cô ấy chẳng phải không chỗ nương tựa sao, ngay cả nguồn thu nhập cho cuộc sống cũng không?

Cố Tích Triều lập tức chạy như bay ra cửa, đổi giày, mở cửa.

“Tích Triều, cậu muốn đi đâu?” Thích Thiệu Thương vội vàng ở đằng sau gọi với theo.

“Đi xem Văn Tình!” Vừa dứt lời, bóng người đã biến mất sau cửa.

18. Chương 18

Đổi mặt với Cố Tích Triều vừa đi đã quay lại, Văn Tình cũng rất ngạc nhiên nhưng nhanh chóng hiểu rõ, “Anh..... Đã biết?”

Cố Tích Triều gật đầu, “Nghe được trên TV.....”

Văn Tình cay đắng cười, “Em cũng đoán được dạng chuyện này sớm muộn gì tất cả mọi người cũng sẽ biết..... Thật không biết mọi người sẽ nhìn em thế nào nữa?”

“Văn Tình! Cha em là cha em, em là em, những việc ổng làm không liên quan đến em!”

“Không liên quan sao?” Văn Tình hỏi ngược lại, “Kỳ thật rất nhiều chuyện ba ba em làm đều là vì em, mẹ em qua đời sớm, trước nay chỉ có một người thân là ba ba, ông đối xử với em rất tốt, vì em chịu làm mọi chuyện, tuy rằng, ông đã làm sai, em biết ông hẳn phải bị trừng phạt mới đúng, nhưng em không trách ông.....”

Văn Tình nhìn khắp căn nhà trống rỗng, trong mắt khó dè nén toát ra đau thương. “Giờ đây chỉ còn một mình em..... Trước đây, bạn bè thân thích nhà em nhiều đến nỗi có thể đập bung cửa, nhưng giờ thì sao — một người cũng không thấy..... Thật ra cũng không sao cả, em ở nước ngoài hai năm, cũng đã quen cuộc sống một mình, nhưng khi ấy, ít nhất —” Giọng nói Văn Tình bắt đầu trở nên nghẹn ngào, “Ít nhất, em còn có thể nhớ về anh, nhớ tới giao ước của chúng mình, nhưng..... Giờ anh không cần em tiếp tục đợi anh nữa..... Em..... Không có người thân, đến cả anh cũng..... Em thật sự không biết ngày tháng sau này nên làm sao bây giờ?”

Nhìn thấy Văn Tình từ từ lệ rơi đầy mặt, Cố Tích Triều không khỏi đau lòng cùng tự trách, Văn Tình giờ phút này không còn gì cả, nhưng cậu lại bỏ rơi cô..... Điều này, sao có thể?

“Văn Tình.....” Cố Tích Triều ôm lấy thân thể khóc đến run rẩy của cô, “Anh sẽ không bỏ mặc em, đừng buồn nữa được không?”

Văn Tình tựa vào lòng anh, lúc lâu sau hơi thở mới dần dần ổn định, trong thoáng chốc, cô tránh khỏi vòng tay cậu, lau đi nước mắt trên mặt rồi cười xin lỗi, “Xin lỗi, dạo gần đây tâm trạng em thật sự rất tệ, nên mới..... Nhưng mà không sao, khóc rồi tâm trạng cũng tốt hơn, cảm ơn anh, Tích Triều, giờ em không sao, thật đấy.....”

Nhưng dù sao, dáng vẻ cô nhìn cũng không giống như không sao cả, Văn Tình từng nói, cô không yếu ớt như trong tưởng tượng, nhưng, một cô gái, đột nhiên gặp phải biến cố lớn như vậy, thoáng cái không nơi nương tựa, cho dù là người có kiên cường hơn thế nữa cũng khó mà chống đỡ.

Cố Tích Triều cũng nhìn lướt qua căn nhà trống rỗng, rất to rất trống trải, đèn trong phòng thật mờ, lại tự dưng khiến người khác có chút cảm giác sợ hãi, cậu bỗng nhớ tới mới trước đây thôi, mình một mình bị nhốt trong căn nhà tối om, khi đó cậu sợ hãi, cậu cô đơn, cậu bị thương..... Cũng chỉ người đã từng tự mình trải nghiệm mới có thể lĩnh hội.

Cái thứ cảm giác cô đơn đến đáng sợ này, cậu không muốn thử lại, cũng không muốn Văn Tình trải nghiệm.

“Đêm nay, anh ở lại với em, một mình nhất định sẽ sợ?”

“Không sao.....” Văn Tình lập tức trả lời.

“Thật?” Cố Tích Triều nhướn mi, mang chút ý cười, hỏi lại.

Văn Tình hơi ngượng ngùng cúi đầu, cười cười, “VẬY..... làm phiền anh!”

Văn Tình dẫn Cố Tích Triều vào một phòng dành cho khách trong nhà, dọn dẹp giường dùm cậu rồi nói một tiếng “Ngủ ngon” đi ra ngoài định đóng cửa lại.

Cố Tích Triều đứng ở cửa trước khi đóng lại hô một câu, “Nếu có gì thì cứ gọi anh!”

Văn Tình ngoái đầu nhìn anh cười, sau đó đóng cửa lại rồi đi.

Cửa sổ phòng đối diện với đường cái, đèn đường bên ngoài sáng đến chói mắt.

Cố Tích Triều đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng kéo dây rèm, rèm cửa sổ hai bên từ từ khép lại, trong lúc lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, động tác trên tay cậu bỗng dừng lại, đẩy rèm cửa sổ ra, mặt Cố Tích Triều gần như dính trên cửa kính, mắt mở lớn, tim bỗng dưng đập thình thịch không ngừng.

Cố Tích Triều nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài, hướng cửa phòng Văn Tình nói một tiếng, “Anh đi ra ngoài một chút, sẽ về liền.” Sau đó bước nhanh xuống lầu.

Dưới đèn đường, một bóng dáng quen thuộc thong thả bước qua lại, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên lầu.

“Thiếu Thương!” Cố Tích Triều chạy tới đứng trước mặt anh, Thích Thiếu Thương quay đầu cười vui vẻ với cậu, lộ ra hai má lúm đồng tiền sâu hoắm.

“Cậu..... Sao cậu lại ở đây?” Cố Tích Triều nhú mày, khó hiểu hỏi.

“Tôi đi theo cậu tới.” Thích Thiếu Thương cười nói.

“Đi theo tôi? Vậy.....” Vậy không phải đã đợi rất lâu?

Thích Thiếu Thương giống như tâm linh tương thông nhắc tay nhìn đồng hồ, “Hai giờ ba mươi tám phút nha!”

“Ồngốc!” Cố Tích Triều không kìm lòng nổi đi qua ôm lấy anh, “Nếu tôi không thấy cậu, vậy không phải cậu phải đứng đây cả đêm sao?”

“Không sao,” Thích Thiếu Thương hai tay cầm vai, nhìn thẳng vào mắt cậu, ý cười nhất thời suy yếu, “Mặc kệ cậu đi tới đâu, tôi cũng phải theo cậu, tôi mới có thể an tâm.”

“Thiếu Thương.....” Tim như hẫng một nhịp, đầu đón thoáng qua, Cố Tích Triều lắc đầu, “Tôi đã lớn đầu vậy rồi, kỳ thật cậu không cần vì tôi.....”

“Tôi hiểu ý cậu,” Thích Thiếu Thương cắt ngang lời cậu, “Tôi biết, dù không có tôi, cậu cũng có thể tự chăm sóc bản thân, cậu cũng có thể sống vui vẻ, nhưng..... Nhưng tôi vẫn cảm thấy không yên lòng..... Loại cảm giác này, cậu hiểu không?”

“Tôi hiểu.....” Cố Tích Triều cắn môi, gật đầu, tôi hiểu cậu rất tốt với tôi, tôi hiểu cậu là thật sự —— yêu tôi.....

“Văn Tình sao rồi?”

“Không tốt lắm.....”

“Vậy cậu ở lại chăm sóc cô ấy đi, mấy ngày này nhất định cô ấy rất cần người kề bên.”

“Thiếu Thương.....”

“Nè, đừng nhìn tôi cảm kích vậy chứ, tôi cũng không nhỏ mọn thế đâu!”

Cố Tích Triều trừng mắt nhìn anh, ai kia sau khi thu hồi vẻ cợt nhả, đưa tay xoa xoa trán cậu, dần dần trượt xuống hai má, nâng cằm cậu lên, ở trên môi nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn, “Tích Triều, nhớ phải về nhà.”

Tích Triều, nhớ phải về nhà.

Ba ngày, Thích Thiếu Thương lần nữa ném trái tư vị ngày qua ngày đếm từng phút từng giây.

Trong lòng rất bức bối, ba mẹ đều đi trực ca đêm, trong nhà vắng vẻ, buồn đến khiến người phát hoảng, Thích Thiếu Thương dứt khoát đi ra ngoài.

Đường phố vừa lên đèn rực rỡ, Thích Thiếu Thương thả dạo bước giữa thành phố, ngẩng đầu nhìn trời, ánh đèn rất chói mắt, ngay cả sao cũng không thấy.

Trong đám người náo nhiệt, Thích Thiếu Thương không khỏi thở dài, tại sao ai cũng có đôi có cặp, không thì có bè có bạn, sao chỉ mình mình cô đơn chiếc bóng như vậy, đáng thương quá mà!

Tích Triều, không phải cậu đã quên đường về nhà đi thế nào rồi chứ?

Lạc trong khu rừng cao ốc, tâm Thích Thiếu Thương như đang lang thang trong hoang mạc, liều mạng tìm kiếm ốc đảo.

Thích Thiếu Thương bỗng trừng to mắt, Đây..... này..... Ông trời quả nhiên đối với anh không tệ mà, ốc đảo —— Thật sự dễ anh gặp được.

“Tích Triều!” Cách nhau một con đường, Thích Thiếu Thương phát tay lớn tiếng kêu.

Người trên đường đối diện quay đầu qua, nhìn thấy anh, nháy mắt ngạc nhiên xong nở nụ cười tự nhiên tự tại, như mưa thuận gió hòa.

Thích Thiếu Thương cảm thấy cảnh hoang mạc trong tâm lập tức trở thành rừng cây um tùm, cành lá xum xuê.

Cấp tốc băng qua đường, Thích Thiếu Thương đứng trước mắt Cố Tích Triều, mặt nhẵn mày nhíu, làm ra dáng vẻ đau đớn vô vàn, “Tích Triều, nếu cậu còn không về nhà, tôi thật phải bắt cậu về đó!”

Cố Tích Triều liếc qua anh, “Còn nói cậu không phải người nhỏ mọn?”

“Đương nhiên không phải!” Thích Thiếu Thương trả lời vô cùng hùng hồn, tiếp theo cười hì hì sáp lại gần, thấp giọng nói, “Nhưng tôi nhớ cậu mà!”

Cố Tích Triều lùi về sau một bước, nhìn anh, vẻ mặt có chút phức tạp.

Thích Thiếu Thương nhìn thấy cậu đang cắn môi, cậu đang do dự bối rối, lúc do dự luôn có hành động này, tìm Thích Thiếu Thương bỗng chùn xuống.

Anh từng nói, anh biết Cố Tích Triều rất quan tâm Văn Tình, anh thậm chí cảm giác được, chỉ cần Văn Tình xuất hiện trước mặt Tích Triều, chỉ cần cô mở miệng, Tích Triều sẽ quay lại bên cạnh cô, anh rất sợ..... Giờ đây anh càng sợ hơn.

Cảnh ngộ ngày nay của Văn Tình, Tích Triều sẽ không nở mặt kẻ không quan tâm.

“Tích Triều.....” Nhưng, tôi làm sao có thể trở mặt nhìn cậu ra đi?

“Thiếu Thương!” Tiếng Cổ Tích Triều không cao nhưng lại âm vang mạnh mẽ, “Chúng ta, xa nhau đi!”

“Cậu, nói gì?” Thích Thiếu Thương mang theo hi vọng là mình nghe nhầm.

“Chúng ta xa nhau đi!” Cổ Tích Triều lặp lại lần nữa, vẻ mặt u ám nhưng ánh mắt kiên định.

Thích Thiếu Thương cảm giác tim mình như mảnh đất khô cằn từng tác từng tác rạn nứt dần, tuy rằng trong lòng đã sớm chuẩn bị nghe những dạng câu này, nhưng vào lúc những câu này quang minh chính đại từ xuất ra từ miệng Cổ Tích Triều, Thích Thiếu Thương mới biết, anh đã đánh giá cao khả năng chấp nhận của bản thân.

“Vì Văn Tình?”

Cổ Tích Triều gật đầu.

Mấy ngày qua, cậu nhìn ra, có cậu cạnh bên, Văn Tình rất vui vẻ, nhưng không che giấu được sợ hãi của cô, sợ hãi một ngày nào đó cậu sẽ ra đi.

Tuy rằng cậu biết Văn Tình đích thực không phải một cô gái yếu đuối, cô có thể cười và nói với cậu, em không sao, em thật sự không sao cả, anh không cần phải suốt ngày theo em, về đi. Nhưng cậu biết, kỳ thật cô rất sợ một thân một mình cô đơn ở trong nhà.

Thứ cảm giác này, thuở nhỏ Cổ Tích Triều đã lĩnh hội sâu sắc.

Hơn nữa, người có kiên cường hơn thế cũng cần một lý do để bản thân tiếp tục kiên trì, hiện giờ, cô hai bàn tay trắng, lý do duy nhất để cô có thể kiên trì chỉ có mỗi cậu, cô không thể lại mất cả cậu.

Chẳng sợ sau này khai giảng, cô còn phải ra nước ngoài, cậu không thể kề bên chăm sóc, nhưng cậu cũng tuyệt đối không thể nào giống như lúc trước chẳng màng đến cô.

Nhưng một khi bắt đầu quan tâm trân trọng, dù chỉ là một cú điện thoại, một phong thư, Văn Tình cũng sẽ ỷ lại vào cậu, đem cậu coi như điều an ủi tinh thần duy nhất, nếu có một ngày, cậu muốn rời khỏi cô, cô nhất định sẽ sụp đổ mất.

Cậu từng nói sẽ không để cô ném thử cảm giác của người bị cả thế giới này vứt bỏ.

Hiện giờ không thể bỏ mặc cô, về sau lại càng không thể.

Suy nghĩ này của Cổ Tích Triều, Thích Thiếu Thương có thể đoán được, nên anh không hỏi lý do, anh chỉ hỏi, “Tích Triều, cậu yêu tôi chứ? Từ trước tới nay cậu không nói với tôi, giờ trả lời tôi đi, được không?”

“Dù tôi yêu cậu thì sao hả!” Cổ Tích Triều gần như hét lên, hoàn toàn quên rằng họ đang ở trên đường lớn huyên náo, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt kinh ngạc của người qua đường, “Cậu cũng nhìn thấy thái độ của cô chú, họ hi vọng cậu có thể nhanh chóng tìm được bạn gái, họ là kiểu người bảo thủ, họ sao có thể chấp nhận tôi và cậu..... Hơn nữa, cô chú đối xử với tôi tốt như vậy, tôi tuyệt đối không thể làm họ đau lòng khổ sở, tôi không thể làm chuyện có lỗi với họ! Cậu hiểu chứ?”

“Tích Triều, tại sao.....?” Thích Thiếu Thương tiến từng bước, giật mạnh tay Cổ Tích Triều, mặc kệ đôi phương giấy dựa thế nào cũng không buông, “Cậu có thể nghĩ cho Văn Tình, có thể nghĩ cho ba mẹ tôi, tại sao —— Tại sao cậu chưa từng nghĩ cho tôi? Xa cậu, tôi sẽ vui vẻ sao?”

Cổ Tích Triều tránh ánh mắt anh, thấp giọng nói, “Cậu có thể quên tôi.....”

“Tôi sẽ không!” Thích Thiếu Thương kiên định đáp, siết tay cậu càng chặt.

“Thiếu Thương, đừng làm tôi khó xử được không?” Cổ Tích Triều nhìn thẳng Thích Thiếu Thương, vẻ mặt gần như cầu xin.

Thích Thiếu Thương lại kéo tay cậu rút ngắn khoảng cách, ôm eo cậu, “Tôi sẽ không từ bỏ, tôi lặp lại lần nữa, tôi sẽ không từ bỏ!”

“Thiếu Thương.....”

“Còn cần tôi lặp lại lần nữa sao? Tôi sẽ không từ bỏ, tôi không muốn xa cậu!”

“Thiếu Thương.....” Cố Tích Triều nhứt chí cúi gục đầu, hô hấp hơi rối loạn, thật lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Thích Thiếu Thương, “Được, cậu đã không chịu nhượng bộ, chúng ta để ông trời quyết định phải xa nhau hay không.”

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều giải thích, “Ai cũng nói duyên phận là do trời định, không bằng chúng ta thử trải nghiệm xem chúng ta có duyên phận hay không.”

“Nè, đây là trò chỉ có mấy cô bé mới thích chơi.....”

“Tôi thích đây, cậu có ý kiến?”

“Không..... Không ý kiến! Cậu nói phải thế nào, tôi nghe thế đây!”

Cố Tích Triều cùng Thích Thiếu Thương đứng quay lưng vào nhau, bất luận là phía trước của cậu hay phía trước của anh cũng không thấy nơi cuối con đường dài, trên đường rộn ràng nhốn nháo tấp nập.

“Chuẩn bị xong chưa?” Cố Tích Triều hỏi.

“OK!” Thích Thiếu Thương gật đầu.

“OK, one, two, three, go!”

Hai người đều tự cất bước đi về phía ngược lại.

Mỗi người một trăm bước, áng chừng 60 70 mét, vốn cũng không phải khoảng cách rất xa, nếu họ giờ đang ở trên thảo nguyên mênh mông bát ngát, đừng nói một trăm bước, dù có một ngàn bước, quay đầu lại, có lẽ vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng đối phương biến thành một điểm đen nhỏ bé.

Nhưng tại nơi này, là ngã tư nhiều làn giao nhau, dòng xe chen chúc, sóng người như thác, trừ khi hai người đều có chiều cao của Diêu Minh, nếu không, sau một trăm bước muốn nhìn thấy đối phương, quá khó khăn.

Nếu quay đầu lại nhìn không thấy đối phương, thì không cần phải quay đầu lại nữa, cứ từ đó tự bước đi con đường của mình.

Thích Thiếu Thương biết Cố Tích Triều là cố ý, cậu suy nghĩ mọi biện pháp buộc mình phải từ bỏ.

Văn học tuổi trẻ đúng là đòi mạng mà, truyện tình yêu đọc nhiều, viết nhiều, cả đầu toàn là mấy ý tưởng vừa lãng vừa mạng, lại mà còn muốn đem tình tiết trong sách hoán đổi thực tiễn, Thích Thiếu Thương trong lòng không khỏi bắt đầu oán giận.

Cố Tích Triều cũng không đếm xem mình đã đi được bao nhiêu bước rồi, cậu từng đọc được tình tiết này trong sách, nhân vật nam nữ dùng cách thức này để quyết định có nên chia tay hay không, vì thế cậu thuận tiện mượn dùng, cậu biết thế này kỳ thật rất nhằm nhí gây thơ, nhưng, cậu chỉ mong tìm được lý do thuyết phục Thích Thiếu Thương đồng thời thuyết phục chính mình, từ bỏ!

Cậu bước nhanh hơn, không muốn dừng lại, cũng không định quay đầu.

Nhưng chân lại không nghe theo càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng chậm, từng bước từng bước một giống như nòng tiên cá vừa có hai chân, đập trên mặt đất giống như bị đao cắt.

Cậu đã không còn nhớ rõ câu chuyện tình trong sách kia kết cục thế nào, nhưng, cậu cùng Thiếu Thương, chẳng lẽ cứ như vậy, từ nay về sau đi con đường riêng của mình?

Cố Tích Triều không ngừng tự hỏi chính mình, thật sự có thể rời khỏi anh sao?

Nếu có thể, cậu sẽ không vào lúc anh bị nghi nhiễm sars còn liều lĩnh hôn anh.

Nếu có thể, cậu cũng sẽ không vào những ngày anh bị bệnh qua một ngày bằng một bằng một sống không bằng chết.

Tồn tại của anh với cậu, đã sớm như ánh dương, như không khí, một giây cũng không thể xa.

Nhưng, Văn Tình phải làm sao đây? Cô chú phải làm sao đây? Cậu không thể phụ lòng họ!

Làm sao bây giờ?

Thiếu Thương, chúng ta đến tột cùng phải làm sao bây giờ?

Cố Tích Triều bỗng quay đầu lại, cậu không biết mình rốt cục đã đi được bao nhiêu bước, nhưng cậu đột nhiên rất muốn nhìn thấy anh, chỉ liếc mắt nhìn một cái cũng được.

Trong giây phút quay đầu lại, một loại sợ hãi tự dưng nảy lên trong lòng, nếu không nhìn thấy anh, nếu rốt cục nhìn không thấy anh, thì phải làm sao bây giờ?

Đầu người dao động trước mặt, Cố Tích Triều vẫn có thể thoáng liếc mắt đã thấy gương mặt tươi cười hai má lúm đồng tiền sâu hoắm, cách mình ngoài phạm vi năm bước.

Cố Tích Triều kim lòng không được mỉm cười, có thể nhìn thấy anh thật tốt, nhưng ——

Cố Tích Triều nhú mày chất vấn, “Sao cậu lại đứng sau lưng tôi?”

“Thích Thiếu Thương nhún vai, cười nói, “Tôi vẫn đi theo cậu mà!”

“Cậu ——” Cố Tích Triều nói không nên lời tâm trạng cảm xúc của mình lúc này đến cùng là thế nào.

Thích Thiếu Thương về mặt đắc ý, “Tích Triều, truyện đó tôi cũng xem rồi, nhân vật nam trong đó chính là làm vậy nè, tôi tiện thể tham khảo chút! Cái này —— coi như duyên phân chứ?”

“Nhưng, tôi ghét người chơi xấu!” Cố Tích Triều nghĩ một đằng nói một nẻo bật ra một câu, xoay người bỏ chạy mất.

Không biết phải đối mặt thế nào, chỉ bằng chạy trước đã.

Thích Thiếu Thương lập tức đuổi theo, lại không khéo trước mặt là ngã tư, anh chỉ có thể trở mắt nhìn Cố Tích Triều lẫn vào con đường đối diện, còn mình thì bị mắc kẹt đèn giao thông cấm qua đường, lát sau, dòng xe như nước, bóng dáng người nọ cứ vậy biến mất trong tầm mắt anh.

Lúc đèn giao thông vừa chuyển xanh, Thích Thiếu Thương vội vã chạy băng băng, cố gắng tìm kiếm bóng dáng người nọ, nhưng chạy khắp cả con phố lại không có thu hoạch gì.

Thích Thiếu Thương vẫn không từ bỏ tiếp tục tìm, đã trễ thế này, không thể nào đi ra biển, bạn bè cậu quen, chỉ có Thiết Thủ cùng Lược Thương, nhưng cậu quyết không thể nào đến chỗ họ, còn quán bar mấy chỗ tạp nham bình thường một mình cậu sẽ không đến..... Chẳng lẽ là nhà Văn Tình?

Thích Thiếu Thương lập tức chạy như bay tới nhà Văn Tình, Văn Tình mặt phức tạp nhìn anh, bảo Tích Triều vốn định ở lại bầu bạn cùng cô thêm mấy ngày, nhưng cô không muốn làm phiền cậu thêm nữa, liền khuyên cậu về, “Sao vậy? Tích Triều không về nhà à?”

Thích Thiếu Thương nhụt chí rời khỏi nhà Văn Tình, nghĩ muốn nát óc không ra cậu ngoại trừ về nhà còn có thể đi đâu?

Về nhà? Chẳng lẽ.....

Thích Thiếu Thương thở hổn hển trên lầu. Quả nhiên nhìn thấy Cố Tích Triều đang đứng dựa cửa.

Thích Thiếu Thương thật mạnh thở phào nhẹ nhõm, “Tích Triều, sao không đi vào?”

“Lúc chạy làm ướt mắt,” Cố Tích Triều hơi ngượng ngừng hạ mắt, “Chạy một hồi, không biết sao lại về đây, nên.....” Dứt khoát không chạy nữa, phải đối mặt chung quy nên đối mặt.

Thích Thiếu Thương vui sướng mở cửa nhà, kéo Cố Tích Triều vào, “Tôi biết mà, cậu vẫn là không nỡ bỏ đi.....”

“Cậu đừng hiểu lầm!” Cố Tích Triều lập tức lạnh mặt cắt ngang lời anh, “Tôi ở đây, đương nhiên phải về đây, chẳng lẽ cậu muốn tôi ăn ngủ đầu đường xó chợ sao?”

“Tích Triều!” Thích Thiếu Thương thực bất đắc dĩ, “Tại sao cậu không chịu thành thực một chút vậy? Đúng vậy, mới này quả thật là tôi chơi xấu, nhưng, đó là vì tôi không muốn mất cậu! Tôi nói rồi tôi sẽ không từ

bỏ! Vả lại,” Thích Thiếu Thương cười cười, “Chẳng lẽ cậu không chơi xấu sao? Tôi có đếm mà, cậu mới đi được 89 bước đã quay đầu lại!”

“Cậu ——” Cố Tích Triều nhất thời không biết nên nói gì chống chế.

“Tích Triều, cậu cũng không nỡ xa tôi mà phải không?” Thích Thiếu Thương áp sát cậu, hai tay khoát lên đôi vai gầy yếu của cậu, “Bằng không sao cậu lại quay đầu lại chứ?”

“Không phải!” Cố Tích Triều tránh ánh mắt anh, trả lời dứt khoát.

Thích Thiếu Thương thở dài, “Miệng cậu, rất không thành thực! Đúng là nên trừng phạt thỏa đáng mới được!” Nói xong liền há miệng cắn môi cậu, hung hăng hôn.

Đại não Cố Tích Triều nháy mắt trống rỗng, chỉ tồn tại nụ hôn nóng rực giữa môi lưỡi cùng đôi tay siết chặt nơi eo, làm cậu bất tri bất giác từ bỏ giãy dụa cùng chống cự.

Từ sau lúc cậu nói với anh họ tạm thời chỉ làm bạn bè, đã lâu rồi họ không có thân thiết như vậy, cậu rất tưởng niệm cảm giác này.

Nhưng mà, Cố Tích Triều rất nhanh đã bắt đầu hối hận bản thân đã thuận theo, để đối phương ngày càng táo bạo hơn.

Thích Thiếu Thương ấn ngã cậu lên sofa, kịch liệt hôn lên cổ cùng xương quai xanh, tay cũng không an phận chui vào trong quần áo cậu, ở trên làn da lạnh mẫn tinh tế của cậu lên xuống xoa nắn, thân thể anh nóng hổi kề sát cậu, khiến cho thân thể người dưới cũng không khỏi bất giác nóng theo.

“Đừng..... Thiếu Thương..... Buông ra.....” Cố Tích Triều bỗng thấy hơi sợ hãi, liền bắt đầu giãy dụa cố đứng lên.

Không ngờ tới Thích Thiếu Thương thật sự buông tha cậu, nhưng không đợi Cố Tích Triều kịp thở phào, anh lại một phát ôm ngang người cậu đi thẳng vào phòng ngủ.

Thân thể Cố Tích Triều rơi xuống giường lớn mềm mại, nhanh chóng bị một bóng người khác che phủ, cậu theo bản năng đưa tay đẩy ra, lại bị người nọ nhanh nhẹn giữ lại.

Ngoài dự kiến của cậu chính là, Thích Thiếu Thương cũng không lập tức làm gì cậu cả, mà chỉ từ trên cao nhìn xuống theo dõi cậu, hỏi, “Tôi hỏi lại lần nữa, Tích Triều, cậu yêu tôi không?”

“Tôi.....” Cố Tích Triều lại tránh né ánh mắt anh, nếu không có nhiều chuyện xảy ra như vậy, cậu có thể không chút do dự đưa ra câu trả lời, nhưng giờ thì không thể.

“Nhìn tôi!” Thích Thiếu Thương giống như ra lệnh la lên, hai mắt nóng rực giống muốn phát hỏa, “Trả lời tôi, Tích Triều! Thành thực một chút, bằng không cậu tự biết hậu quả!”

Lửa trong mắt anh dường như đã lan tới cậu, Cố Tích Triều hồn nhiên gật đầu, hai má đỏ bừng.

Thích Thiếu Thương vui sướng khó kìm hôn xuống, người dưới thân còn đang giãy dụa, đang chống cự, nhưng anh lại không cách nào buông tha cậu được.

Tình cảm như thủy triều dâng cao, đã khó có thể tự ức chế.

Thích Thiếu Thương kéo áo cậu soàn soạt, nụ hôn tí mỉ rơi xuống mỗi một chỗ trên ngực cậu.

Người trên bị phơi bày trong không khí làm Cố Tích Triều xấu hổ không ngớt, nhưng mà cảm giác hưng phấn từng đợt từng đợt đánh úp lại làm cậu dần dần chuyển chống cự thành ngênh đón.

Nhưng mà mấy thứ này còn lâu mới có thể thỏa mãn cái người không kiêng nể gì kia, tay Thích Thiếu Thương chậm rãi trượt, tiến vào lưng quần cậu, thăm dò xuống dưới vuốt ve.

Cố Tích Triều phản ứng đề tay anh lại, hoảng hốt lo sợ nhìn anh.

Thích Thiếu Thương thì cười kề sát bên tai cậu, nhẹ nhàng liếm mút vành tai cậu, giọng nói trầm thấp khàn đục lại có một loại ma lực kỳ lạ, “Nếu cậu không muốn, thì tôi dừng lại.”

Cố Tích Triều hô hấp dồn dập, sức nóng dâng trào, lời ra khỏi miệng khiến chính cậu lấy làm kinh hãi, “Kéo màn xuống!”

Kéo màn xuống.....

————— Cảnh tối lửa tắt đèn, ta đây gì cũng không thấy —————

Thích Thiếu Thương trở mình, tay sờ qua kế bên lại là một mảnh lạnh lẽo, anh lập tức bừng tỉnh ngay, đầu rất choáng, sờ soạng tìm đến đèn ngủ đầu giường, cố sức mở mắt, hơn bảy giờ, đúng là phá kỉ lục mà, anh gần như chưa từng dậy sớm như vậy.

Lại đưa tay sờ sờ bên cạnh, vẫn là một mảnh lạnh lẽo.

Mở to hai mắt nhìn quanh, một giường bừa bãi chấn động khiến anh lập tức tỉnh ngủ.

Kích tình cùng triền miên ngày hôm qua từng dòng từng dòng truyền lên não, Thích Thiếu Thương không khỏi mặt nóng tim đập, nhưng, người kia đâu?

“Tích Triều! Tích Triều!” Thích Thiếu Thương lớn tiếng kêu gào, lại không nhận được câu trả lời.

Tâm Thích Thiếu Thương lập tức lạnh hơn nữa, anh cấp tốc mặc quần áo vào, cũng bất chấp việc thu dọn bãi chiến trường, lập tức lao khỏi phòng tìm người.

Lúc mở cửa nhà, thì nhìn thấy ba mẹ vừa hết ca đêm trở về.

“Thiếu Thương, làm gì gấp gáp vậy?” Ba mẹ vội vàng hỏi.

“Tìm người!” Thích Thiếu Thương quăng lại hai chữ cũng không quay đầu lại lao thẳng xuống lầu.

Ba mẹ ngạc nhiên bước vào cửa, tò mò đi vào phòng ngủ của Thích Thiếu Thương, sau đó không hẹn mà cùng sắc mặt trắng bệch.

19. Chương 19

Thích Thiếu Thương đón taxi chạy thẳng ra biển, nếu anh đoán không nhầm, giờ này Cố Tích Triều nhất định lại trốn đến đó.

Bãi biển đó khá xa, vào tảng sáng, biển xanh trời trong, tiếng sóng biển dào dạt, lại rất yên lặng.

Ngoại trừ ngư dân cùng mấy con thuyền phía xa xa chuẩn bị rời bến, trên bờ cát chỉ có một bóng người lẳng lặng ôm gối ngồi, ánh mắt chuyên chú mà hoang mang nhìn đường chân trời.

Gió biển lướt qua những sợi tóc rối tung trên trán cậu, gương mặt tái nhợt dưới ánh bình minh như mạ một lớp ánh sáng vàng nhạt, sườn mặt xinh đẹp lặng im như bức tượng điêu khắc, thiêng liêng, đau thương, khiến người ta không thể dời mắt.

Thích Thiếu Thương khẽ thở phào, may mà tìm được cậu, anh quả thật rất sợ cậu sẽ vĩnh viễn biến mất trong tầm mắt của mình.

Anh cùng Tích Triều quen nhau từ nhỏ, chỉ sợ ngày trước không một ai ngờ rằng quan hệ của họ sẽ biến thành như giờ, lại làm ra chuyện thế kia nữa.

Tuy nói là khó cầm lòng, nhưng cảm giác gần gũi chân thật, mây mưa điên đảo, hồi tưởng lại, đến cả người thần kinh thô lỗ như Thích Thiếu Thương cũng cảm thấy hơi đỏ mặt, càng miễn bàn Cố Tích Triều ngày thường kiêu ngạo lại quật cường, cũng khó trách cậu vừa mới tỉnh mơ đã xấu hổ giận dữ mà trốn mất tăm.

Huống hồ trước đó, cậu còn cùng anh đề cập việc chia tay, chỉ sợ lúc này trong lòng cậu vẫn đang mâu thuẫn như trước thôi.

Thích Thiếu Thương thấp thỏm bất an bước chầm chậm đến gần bóng dáng của cậu, tầm mắt đang chuyên chú về phía trước của Cố Tích Triều thoáng dao động, nhưng không có quay đầu lại.

Thích Thiếu Thương ngồi xuống cạnh cậu, Cố Tích Triều vẫn như trước nhìn không chớp mắt.

“Tích Triều.....” Nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu, Thích Thiệu Thương thấy rất xót xa, tuy rằng tối hôm qua mình đã hết sức cẩn thận, nhưng vẫn không nên nổi nóng vội cùng chút lúng túng, dù sao lên giường cùng một người con trai, trước đây chỉ biết lý thuyết suông không có thực tế, vào lúc kích tình dâng trào chỉ dựa vào cảm giác làm đại, kết quả —— từ bãi chiến trường trên giường thì biết, Tích Triều khẳng định bị anh giày vò không nhẹ.

Nhưng cái con người quật cường này lại khẳng khái không chịu nghỉ ngơi dằng hoàng, sáng tinh mơ đã chơi trò mất tích, chạy tới đây hứng gió biển.

Thích Thiệu Thương đau lòng nắm tay cậu, “Tích Triều, đừng ngồi đây nữa, sẽ cảm lạnh, theo tôi về nhà, được không?”

Cố Tích Triều rút tay về, vẫn không nhìn anh, “Đó là nhà của cậu, không phải nhà của tôi!” Giọng nói trầm thấp, hiện hữu một nỗi chán nản.

Thích Thiệu Thương lập tức nhíu chặt mày, tim như ngâm trong nước đá, lạnh thấu xương cốt, mặt lại cố cười, “Tích Triều! Nói gì ngốc thế? Ba mẹ tôi vẫn xem cậu như người trong nhà mà! Nếu cậu giận tôi ngày hôm qua không đủ dịu dàng, tôi xin lỗi, tôi nhận tội, tôi.....”

“Thích Thiệu Thương!” Cố Tích Triều dứt khoát cắt ngang lời anh, xoay đầu qua, đôi mắt sắc bén theo dõi anh, “Chuyện ngày hôm qua đừng nhắc lại! Càng không được để cô chú biết, tôi không muốn họ buồn, không muốn họ thất vọng, càng không muốn..... họ..... hận tôi.....” Nói xong lời cuối cùng giọng nói đã trở nên nghẹn ngào.

Thấy biểu tình của Cố Tích Triều dần trở nên đau khổ, Thích Thiệu Thương vừa đau vừa xót vươn tay ôm lấy cậu, “Sao lại thế chứ? Họ sao có thể hận cậu? Cho dù ba mẹ có giận, cũng giận tôi trách tôi làm càn..... Tích Triều, đều do tôi không tốt.....”

“Quên đi,” Cố Tích Triều mệt mỏi lắc đầu, “Chuyện ngày hôm qua, quên đi.”

Quên? Thích Thiệu Thương khó mà tin nhìn Cố Tích Triều, tim lần nữa lạnh đến đóng băng.

“Mặc kệ tôi và cậu đã làm gì,” Cố Tích Triều biểu tình đau buồn mà thờ ơ, “Cứ đúng như lời tôi đã nói lúc trước —— Chúng ta chia tay đi!”

“Cậu ——” Thích Thiệu Thương rất muốn hét lớn, tại sao, tại sao, đến lúc này rồi, cậu vẫn muốn chia tay tôi?! Tiếng nói lại ngoan cố nghẹn nơi cổ họng, anh biết Cố Tích Triều đang băn khoăn điều gì, trước mặt họ có nhiều chứng ngại, cửa ba mẹ không dễ qua, Văn Tình thì cậu không bỏ được, Thích Thiệu Thương biết Cố Tích Triều là người rất quật cường, lại không ngờ tới cậu cố chấp đến mức này, chuyện cậu đã quyết định, bất luận là ai cũng khó mà làm cậu thay đổi được.

“Tích Triều ——” Cuối cùng Thích Thiệu Thương đem ngàn vạn cảm xúc của mình hóa thành một tiếng thở dài, “Phía ba mẹ, cậu chưa thử, sao biết họ nhất định sẽ không chấp nhận? Còn có Văn Tình, tôi biết cậu không bỏ cô ấy được, chỉ là cậu từng nghĩ tới, tình cảm của cậu với Văn Tình không phải là tình yêu mà là đồng tình, Văn Tình cũng là một cô gái kiêu ngạo, cô chịu nhận sự thương hại đồng tình của cậu sao?”

“Ai nói tôi đồng tình với cô ấy?” Cố Tích Triều quật cường ngoảnh mặt đi, “Tôi..... cũng..... yêu cô ấy.....”

“Cậu nói dối!” Thích Thiệu Thương quay đầu cậu qua để mắt đối mặt với mình, “Tối hôm qua là ai luôn miệng nói yêu tôi? Nếu người cậu yêu là người khác sao cậu có thể cùng tôi.....”

“Thích Thiệu Thương! Đủ lắm rồi!” Cố Tích Triều gạt tay anh ra, tức giận hét, “Tôi bảo không được nhắc lại chuyện ngày hôm qua! Tôi tưởng cậu sẽ không làm tôi khó xử, nhưng, tại sao cậu cứ muốn ép tôi?”

“Tôi không ép cậu, tôi chỉ không muốn cậu tiếp tục trốn tránh!” Thích Thiệu Thương chưa bao giờ muốn làm cậu khó xử, nhưng giờ đây, anh bất kể thế nào cũng không thể buông tay cậu lần nữa.

“Cậu cứ xem như tôi đang trốn tránh cũng được,” Cố Tích Triều đứng lên lùi về phía sau từng bước, “Tôi lặp lại lần nữa, chúng ta chia tay đi, đừng tiếp tục theo tôi nữa!” Nói xong thì xoay người nhanh chóng cất bước bỏ đi.

Nhìn theo hàng dấu chân lúc sâu lúc cạn ngày càng xa dần trên bờ cát, Thích Thiều Thương bỗng xoay người chạy về phía ngược lại đến nơi cách sóng biển gần nhất, sóng biển từng đợt từng đợt vỗ vào làm ướt ống quần của anh.

“Tích Triều! Tích Triều!” Thích Thiều Thương hướng về phía bóng lưng đang ngày càng xa lớn tiếng gọi, người nọ phớt lờ tiếp tục bước đi, cước bộ hơi lảo đảo và nặng nề.

“Tích Triều!” Thích Thiều Thương vội vàng hét lên lần nữa, “Nếu cậu không chịu quay đầu lại, tôi sẽ đi ra!” Bóng người khựng lại, nhưng không xoay người.

Thích Thiều Thương lại xoay người không chút do dự sải bước đi xuống biển, phát ra tiếng vang ào ào.

Thích Thiều Thương mang biểu tình thấy chết không sờn đi nhanh xuống biển, lại vểnh tai nghe ngóng động tĩnh phía sau, lúc nước biển ngập qua đầu gối, anh nghe thấy tiếng lợi nước phía sau, chỉ chốc lát cánh tay đã bị níu lại.

“Thích Thiều Thương, cậu nổi điên gì đấy!” Cổ Tích Triều tức giận quát, trên mặt không giấu được nét lo lắng.

Thích Thiều Thương xoay tay ôm eo Cổ Tích Triều, cười rất tươi nói, “Thấy chưa, vẫn là không nỡ để tôi chết, có phải không?”

Cổ Tích Triều bực mình đẩy anh, “Ai tiếc cậu hả! Tôi sợ cậu chết dưới biển sẽ làm ô nhiễm môi trường thiên nhiên thôi!”

“Cậu đó, mở miệng vẫn bướng bỉnh vậy!” Phương pháp tốt nhất để trừng trị mạnh miệng đương nhiên là.....

Thích Thiều Thương không một lời hôn lên, Cổ Tích Triều tránh cũng không thể tránh bị anh giam vào trong lòng, cùng anh môi răng va chạm.

Cảng chân ngâm trong nước biển, rất lạnh, nhưng toàn thân lại giống như bị hỏa thiêu nóng ran, Cổ Tích Triều rất giận mình sao có thể dễ dàng bị một người kiềm giữ vậy chứ, chuyện cậu đã quyết định, trước nay dù là ai hay chuyện gì cũng không thể khiến cậu thay đổi, nhưng mà gặp phải Thích Thiều Thương, hết thấy phòng tuyến của cậu như sụp đổ.

Nụ hôn triền miên, vuốt ve dịu dàng, khoái cảm vừa đau đớn vừa ngọt ngào khiến người ta khó mà mở miệng đêm hôm qua lại dâng lên, Cổ Tích Triều xấu hổ và tức giận không chịu nổi, mọi cảnh đêm qua lần lượt hiện hiện trước mắt, nghĩ tới ai kia ở trên người mình không kiêng nể, chiến đấu hăng hái, lòng tham không đáy, còn mình thì bị dày vò tới thảm hại thế này, Cổ Tích Triều bỗng giận không chỗ trút, vì thế dùng sức đẩy, nhấc tay, hung hăng vung mạnh.

“Bốp!” Thích Thiều Thương bưng mặt che dấu năm ngón tay hằn trên đó, nước mắt lưng tròng mặt đầy không tin nhìn Cổ Tích Triều.

“Cậu, đi chết đi!” Cổ Tích Triều mặt đỏ bừng vút lại một câu rồi xoay lưng bỏ về.

“Tích Triều!” Thích Thiều Thương nhanh chóng đuổi theo, muốn túm lấy cánh tay cậu, chân lại không cẩn thận thoáng lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống nước rồi, lúc lấy được trọng tâm đứng vững thì Cổ Tích Triều đã thoát khỏi phạm vi khống chế của tay anh.

Thích Thiều Thương hít sâu một hơi chuẩn bị kiên trì nỗ lực đuổi theo sau, sóng biển dâng rồi lại rút, chớp mắt dưới chân Thích Thiều Thương đã lộ ra bờ cát ướt sũng, mắt anh lơ đãng đảo quanh, lại nhìn thấy có thứ gì đó trắng trắng nằm ngay chân mình.

Sóng biển lại vỗ vào bờ, Thích Thiều Thương tay mất lạnh lẽo mọi thứ bên chân mình lên, cẩn thận nhìn nhìn, bỗng vui mừng quá đổi bật cười thành tiếng.

Cổ Tích Triều đi đằng trước nghe thấy tiếng cười của anh, khó hiểu quay đầu lại liếc nhìn.

“Tích Triều! Tích Triều!” Thích Thiều Thương bên gọi bên đạp sóng vừa nhảy vừa chạy phóng tới chỗ cậu, xem vật đựng trong tay như báu vật đưa đến trước mặt cậu, “Cậu xem, tôi tìm được một con ốc biển thật tinh khác nè!”

Cố Tích Triều nhận lấy cẩn thận đánh giá, mày đang nhả lại bóng giã ra, nhếch môi cười rạng rỡ, “Đúng rồi, đúng là một con ốc biển thất tình khác!”

Nhìn thấy bộ dạng hào hứng của Cố Tích Triều, Thích Thiệu Thương cũng không khỏi vui lây, tuy rằng chỉ là một truyền thuyết nhưng lúc này đây lại có thể mang đến hy vọng cho bọn họ.

“Giờ cậu đã tin chưa? Tôi là người yêu trong định mệnh của cậu.”

Ốc biển thất tình trong tay dưới ánh nắng phản xạ quầng sáng dịu dàng, như ánh mắt người yêu.

Ốc biển thất tình có đôi có cặp, phải chăng họ cũng không nhất thiết chia tay không?

Cố Tích Triều nhẹ nhàng lướt qua những đường vân trên ốc biển, bỗng cười cay đắng, “Chỉ là truyền thuyết thôi.....”

Muốn thuyết phục người quật cường quả không dễ, Thích Thiệu Thương gần như xuất ra hết thủ đoạn trên người, phải làm sao đây?

Nhìn thấy Cố Tích Triều chuyên chú nhìn con ốc biển thất tình kia bộ dạng dường như hơi đắm chiêu, Thích Thiệu Thương bỗng thừa dịp cậu không đề phòng giật lại, “Cậu đã không tin thì giữ nó cũng không ý nghĩa gì!” Nói xong liền vung tay lên như muốn ném con ốc biển quay về biển rộng.

“Đừng!” Cố Tích Triều vội vàng hét lên, tay vội vã chụp lấy tay anh, sợ anh thật sự ném mất con ốc biển.

Cánh tay Thích Thiệu Thương trên không trung vạch một đường cong ngăn ngừi rồi dừng lại, quay đầu qua cười híp mắt nhìn nét mặt hoảng hốt của Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều vẫn nắm tay anh không buông, sắc mặt hơi ửng đỏ, cúi đầu nói, “Tôi tin.....”

“Tích Triều!” Thích Thiệu Thương như được đại xá hạnh phúc ôm chầm lấy Cố Tích Triều quay một vòng, sau đó kéo tay cậu, “Tích Triều, chúng ta về nhà!”

Tích Triều, chúng ta về nhà!

Thuở nhỏ, lúc cậu bị đám bạn đồng trang lứa chế nhạo khinh bỉ, một thân một mình trốn trong góc nhà đau lòng, Thích Thiệu Thương cũng như thế này kéo tay cậu nói, Tích Triều, chúng ta về nhà.

Cố Tích Triều không hề cự tuyệt, túy ý anh nắm tay mình dẫn hướng về phía con đường về nhà, ngoài miệng lại vẫn ầm ừ, “Thích Thiệu Thương, tôi là nể mặt con ốc biển thất tình mới cho cậu cơ hội đó.....”

Thích Thiệu Thương chùn bước quay đầu lại, cười cười nhìn cậu, Cố Tích Triều thản nhiên cười nói, “Tôi cũng muốn thử xem, truyền thuyết có phải có thể trở thành sự thật không?”

Cho dù trước mặt khó khăn chồng chất, dẫn đo ngổn ngang, nhưng giờ phút này, Cố Tích Triều không cách nào thoát khỏi không cách nào từ bỏ ầm ập và tình yêu anh mang lại, những chuyện khác, có khó mấy cũng nhất định có cách giải quyết, cậu không muốn tiếp tục trốn tránh.

Nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng lại quật cường của Cố Tích Triều, Thích Thiệu Thương nhin không được muốn muốn hôn cậu.

Thích Thiệu Thương thuộc phái hành động, nghĩ là làm, vì thế môi nhanh chóng áp sát, lại thấy mắt Cố Tích Triều đang lờm mình tóa lửa như muốn giết người.

Bỗng nhớ tới vừa nãy khi không bị ai kia táng cho một bạt tay, Thích Thiệu Thương vội vã rút về, nhếch môi cười gượng, vẫn hơi đau nha.

Thích Thiệu Thương nắm tay Cố Tích Triều, kéo lên dán trên mặt mình, bữ môi trưng ra bộ dạng vô tội đáng thương, “Đau ”

Cố Tích Triều co tay ở trên mặt anh không nhẹ không mạnh nhéo một cái, “Đáng đời!”

Thích Thiệu Thương hít sâu một hơi lạnh, bỗng hiểu lý do Cố Tích Triều tức giận, vì thế vươn tay ôm eo cậu, tay đặt sau lưng nhẹ nhàng vỗ về xuống dưới, “Tôi biết, chút đau đớn này sao sánh bằng một phần đau tối qua của cậu.....”

Cố Tích Triều xoẹt một tiếng mặt đỏ bừng, lườm anh giống như đang cảnh cáo anh không được nói tiếp về sau.

Thích Thiếu Thương vẫn không sợ chết tiếp tục cọt nhả, “Cơ mà, người ta cũng là lần đầu tiên chưa có kinh nghiệm! Thầy môn triết ai cũng nói, phải học tập từ thực tế, rèn luyện trong thực tế, tiến bộ trong thực tế, không bằng..... Chúng ta thực hành thêm mấy lần, được không?”

“Thực hành?” Ánh mắt Cố Tích Triều ngày càng tăm tối, “Nằm mơ!!!”

“Bốp!” Thích Thiếu Thương bưng bên mặt bị sưng, ai thán bản thân đúng là xấu số, lại bị đánh.....

“Tích Triều, từ từ đợi tôi!” Thấy Cố Tích Triều đi xa, Thích Thiếu Thương vội vàng đuổi theo.

Cố Tích Triều bỗng cảm thấy bản thân nhẹ hững, lúc nhìn lại thì đã bị Thích Thiếu Thương ôm ngang người.

“Cậu làm trò gì vậy!”

Thích Thiếu Thương cười cười, “Bà xã, thấy cậu bước đi không vững, để tôi ôm cậu về vẫn hơn!”

“Đồ điên! Thả tôi xuống!”

.....

Lấy chìa khóa mở cửa nhà, Thích Thiếu Thương kéo tay Cố Tích Triều dắt vào nhà, bỗng nhìn thấy ba mẹ đều đang ngồi trên sofa, sắc mặt rất khó coi.

Lại nhìn qua cửa phòng ngủ của mình mở rộng, thấp thoáng thấy được cái giường thảm hại không chịu thấu kia, Thích Thiếu Thương ở trong lòng hét âm không ổn, Cố Tích Triều cũng nhìn ra, vội vã rút tay lại giấu ra sau.

“Ba, mẹ ——” Thích Thiếu Thương đi qua, cực lực làm ra dáng vẻ điềm nhiên như không cười cười, “Mới xuống ca đêm, sao không đi nghỉ ngơi?”

Ba mẹ đồng thời ngược mắt lên nhìn chăm chăm Thích Thiếu Thương, mặt mỗi, buồn bực, nghi ngờ..... Đủ loại cảm xúc đọng nơi đáy mắt, Thích Thiếu Thương lập tức căng thẳng và chột dạ, thở không dám thở.

“Thiếu Thương ——” Thật lâu sau, ba mới mở lời, “Ba biết các con tuổi trẻ huyết khí phương cương, nhất thời kiềm lòng không được..... Có thể hiểu, nhưng, chuyện này không thể đem ra đùa giỡn, con làm thì con phải có trách nhiệm với con gái nhà người ta, biết không?”

Con gái? Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều liếc nhìn nhau, đồng thời biết rõ họ đang hiểu lầm.

Thích Thiếu Thương vội vàng giải thích, “Ba, mẹ, không phải vậy đâu, con không có..... Không có cùng con gái lên giường! Con.....”

“Không có?” Bà không tin chĩa chĩa vào phòng anh, “Vậy..... Đó là chuyện gì?”

“Đó là..... là.....” Thích Thiếu Thương ấp úng, anh không phải hạng người dám làm không dám nhận, nhưng anh không biết nếu nói ra ba mẹ sẽ đối xử với Tích Triều thế nào, không khỏi hơi do dự.

“Là cháu!” Cố Tích Triều bình tĩnh quả quyết nói, thoáng chốc tầm mắt của ba người đồng loạt hướng về phía cậu.

“Cháu?” Thích Thiệu Lương vẽ mặt nghi ngờ, “Tích Triều cháu..... Cháu có bạn gái sao? Có phải là cô bé kia.....”

Lại là con gái! Ba mẹ thật đúng là bảo thủ! Thích Thiếu Thương bực mình cắt ngang lời ông, lớn tiếng nói, “Là con cùng Tích Triều!”

Trong nhà nháy mắt yên tĩnh đến đáng sợ, từ biểu tình ngây người của ba mẹ có thể nhìn ra họ khiếp sợ biết bao.

Không khí tựa như ngưng tụ, áp lực đến người thở không thông.

“Bốp!” Tiếng cái tát vang dội mang theo tiếng quát mắng của Thích Thiệu Lương “Thằng khốn!”, phá vỡ sự yên tĩnh.

Thích Thiệu Thương khé miệng chảy ra máu, anh lần nữa ai thán, bản thân nhất định là gặp báo ứng, sáng sớm đã bị đánh một lần rồi lại một lần.

“Thiếu Thương!” Cố Tích Triều hoảng sợ, nhiều năm qua chưa từng thấy chú nóng nảy tới vậy, cậu vội vàng chắn trước mặt Thích Thiệu Thương, ngăn cản Thích Thiệu Lương đang nổi giận đùng đùng, “Chú, đừng làm vậy! Đừng trách Thiếu Thương.....”

Thích Thiệu Lương lửa giận không nguôi nhìn chằm chằm Cố Tích Triều, chỉ vào mặt Thích Thiệu Thương, “Thằng khốn này đối xử với cháu như vậy, cháu còn bênh nó!”

“Hả?” Cố Tích Triều thoáng sửng sốt.

Thích Thiệu Lương nói tiếp, “Chú biết, xảy ra chuyện này, nhất định là thằng con khốn nạn nhà chú làm vậy! Tích Triều, chú biết cháu cùng Thiếu Thương thân nhau từ nhỏ, nhưng, chuyện như vậy, cháu sao có thể mặc nó làm vậy hả?”

Cố Tích Triều bỗng hiểu ra, chú tát Thích Thiệu Thương, từ đầu tới cuối là vì trút giận thay mình, đổi lại là nhà người khác, chỉ sợ bị tát sẽ là mình, còn phải bị mắng thêm một câu “Vô liêm sỉ”.

Cố Tích Triều rất cảm động, đồng thời cũng càng cảm thấy áy náy, cô chú quả thực đối xử với mình tốt như con ruột, nhưng mình lại khiến họ thất vọng rồi.

Nhưng Cố Tích Triều không muốn lừa họ, “Chú, tội cháu không phải làm vậy, cháu..... Cháu thật sự thích Thiếu Thương, mới lên giường với cậu ấy, tội cháu, không phải đùa giỡn.” Nói ra rồi, có cảm giác như cuối cùng cũng trút được gánh nặng.

“Tích Triều!” Không ngờ tới Cố Tích Triều lại thẳng thắn như vậy, Thích Thiệu Thương có cảm giác vui sướng thụ sung nhược kinh, nhưng sắc mặt ba mẹ lại càng khó coi hơn.

Thích Thiệu Thương biết trong lòng ba mẹ đang nghĩ gì, họ nhất định nghĩ là hai đứa con trai này chỉ là nhất thời bị mới mẻ kích thích, chỉ là đùa giỡn, nhưng trời xui đất khiến sao chúng là nghiêm túc, chuyện này phải giải quyết thế nào tiếp thu thế nào?

Chuyện tới nước này đã không còn đường lui nữa rồi, hướng hồ Thích Thiệu Thương từ trước tới nay chưa từng nghĩ tới phải lui bước, anh đi đến bên cạnh Cố Tích Triều, kiên định nắm tay cậu, nhìn thẳng ba mẹ, “Ba, mẹ, Tích Triều nói không sai, chúng con là nghiêm túc, con biết hai người nhất thời khó mà chấp nhận, nhưng, con thật sự yêu Tích Triều, ở trong lòng con cậu ấy tốt hơn bất kỳ cô gái nào, hai người chẳng phải cũng rất thích Tích Triều sao, rất muốn để cậu ấy cùng chúng ta làm người một nhà sao?”

Mẹ sắc mặt tái nhợt, cúi đầu không nói, ba nhú mày, có chút dăm chiêu, thật lâu sau mới mở miệng nói, “Thiếu Thương, con —— con làm việc xưa nay luôn nông nổi bốc đồng như vậy! Lúc trước khi con học trung học cùng Túc Hồng Lệ yêu đương sớm, ba mẹ phản đối, con liền cãi nhau với chúng ta, nói gì mà các con là thật lòng yêu nhau phải bên nhau cả đời, nhưng giờ thì sao? Con cùng Túc Hồng Lệ, trước đây từng thề non hẹn biển như vậy, cuối cùng không phải cũng mỗi người một ngã như thường đấy sao! Giờ con lại nói con yêu Tích Triều, lần này con có thể yêu bao lâu? Đợi cảm giác mới mẻ của con qua đi, tình cảm mãnh liệt của con qua đi, con còn có bao nhiêu chắc chắn có thể yêu nó cả đời? Hiểu con không ai bằng cha, tính cách con ra sao ba là người rõ nhất! Con người sẽ thay đổi, tình cảm cũng thế, giữa các con có tình cảm, ba tin, nhưng không nhất định phải phát triển thành quan hệ này, làm bạn bè không phải tốt lắm sao? Ít nhất mai này nếu có một ngày tình cảm thay đổi thì cũng không tổn thương lẫn nhau!”

Quả nhiên gừng càng già càng cay, mới nói mấy câu đã khiến ánh mắt Cố Tích Triều vốn kiên định bắt đầu trở nên chần chừ, đối với tình cảm, không có mấy người có thể tự tin bền vững chắc chắn cả đời, lời nói của ông quả là đâm trúng chỗ hiểm của họ.

Thích Thiệu Thương gấp gấp, sải bước dài đến trước mặt ba, lớn tiếng phản bác, “Ba! Ở trong mắt ba, đứa con này chính là người không có trách nhiệm vậy sao?! Chuyện năm xưa, là do con còn nhỏ chưa hiểu rõ tình cảm, là con hồ đồ, là con không đúng, con thừa nhận! Nhưng ba cũng nói, con người sẽ thay đổi! Con sẽ không vĩnh viễn là cậu bé ngông cuồng lông bông, sẽ không vĩnh viễn không chín chắn! Con chia tay với

Hồng Lệ là vì chúng con phát hiện mình không hợp nhau, không có mấy người lần đầu tiên yêu đương đã có thể thành công, không có mấy người lần đầu tiên đã có thể gặp phải người hợp với mình, ba dựa vào đâu mà chỉ vì con thất bại trong tình cảm một lần rồi phủ định con, vội kết luận con không chịu trách nhiệm, kết luận con đa tình không an phận! Con yêu Tích Triều, không phải do nhất thời nông nổi, không phải nhất thời thích mới mẻ, con thích cậu ấy đã lâu lắm rồi, chỉ là trước đây không biết, trên đời này còn có một cuộc sống khác, hai người đàn ông cũng có thể bên nhau..... Nhưng giờ thì con đã biết, nên con tuyệt đối sẽ không từ bỏ Tích Triều, trong tim con chỉ có một mình cậu ấy, bất luận là ai cũng không thể thay thế! Con đối cậu ấy thế nào, con có đáng cho cậu ấy tin tưởng đáng cho cậu ấy yêu hay không, chỉ có Tích Triều mới có tư cách phán xét, ba không có quyền đưa ra kết luận!”

“Con ——” Ba đập bàn đứng dậy, nổi trận lôi đình, mẹ và Cố Tích Triều vừa thấy tình thế không ổn, vội vàng mỗi người một bên giữ chặt hai cha con, “Đừng cãi, có gì từ từ nói mà.”

Cha con hai người, bốn mắt trừng to nhìn nhau, điện quang hỏa thạch đầu đá nhau trong không khí.

Một tràng tiếng chuông điện thoại thật dài vang lên phá vỡ bầu không khí giường cung bạt kiếm, mẹ vội nhắc máy, “Alo, bác sĩ Tề, có chuyện gì vậy?..... Cái gì? Sao có thể..... Ừm, được rồi.....”

Mẹ gác máy, sắc mặt càng tái nhợt hơn, “Tích Triều, mau đến bệnh viện gặp mẹ cháu, bà ấy.....”

Cố Tích Triều mặt vốn tái nhợt nháy mắt mất hết huyết sắc, mẹ, mẹ..... Chẳng lẽ là..... Cố Tích Triều xoay người tông cửa chạy ra, cả nhà họ Thích cũng lập tức đuổi theo.

20. Chương 20

Mặc trang phục cách ly dày nặng vào, trên dưới bị gói lại như phi hành gia, Cố Tích Triều đi vào phòng bệnh của khu cách ly, thấy mẹ đang mặc bộ đồ bệnh nhân màu trắng, thở oxy, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt vốn tái nhợt vì hô hấp không thông mà xuất hiện màu hồng xanh kỳ dị,.....

Lời của bác sĩ không ngừng vang bên tai Cố Tích Triều, “Bệnh nhân hô hấp suy kiệt, chỉ có thể dựa vào máy oxy để duy trì, chúng tôi đã cố gắng hết sức, có thể vượt qua hay không phải nhờ vào chính bà.....”

“Mẹ ——” Cố Tích Triều nhịn không được bật khóc, nhào tới bên giường, tìm lấy tay mẹ siết chặt, “Mẹ, con biết mẹ là vì con nên mới nằm ở đây..... Đều do con không tốt..... Con biết rõ mẹ vẫn luôn tận tâm tận lực muốn bồi thường cho con, nhưng con..... Lại không chịu cho mẹ cơ hội..... Mẹ, mẹ biết không? Giờ con đã không còn hận mẹ nữa rồi..... Vì mẹ là người thân duy nhất trên đời này của con, nếu ngay cả mẹ cũng bỏ rơi con, con..... Phải làm sao bây giờ?”

Sắc mặt của mẹ ngày càng khác thường, Cố Tích Triều lo lắng gọi, “Mẹ, xin mẹ cố gắng cầm cự, con không thể mất đi mẹ!..... Mẹ, mẹ mở mắt nhìn con đi, nhìn con được không? Mẹ.....”

Bà như nghe thấy tiếng gọi của cậu, từ từ mở mắt, mấp máy môi như muốn nói gì, Cố Tích Triều nín khóc mỉm cười nhìn bà, nhưng đột nhiên, hô hấp của bà trở nên dồn dập mà khó khăn, sắc mặt nháy mắt như biến thành màu trắng.

Cố Tích Triều hoảng sợ, lật gập gọi, “Bác sĩ! Bác sĩ! Mau.....”

Chốc sau Cố Tích Triều đã bị nhân viên y tế ép buộc mang ra khỏi khu cách ly, cởi ra trang phục cách ly nặng nề, rửa tay khử trùng xong đi ra, ba người nhà họ Thích vẫn đứng suốt bên ngoài chờ vội vàng đón cậu hỏi han, “Sao rồi?”

“Đang cấp cứu.....” Cố Tích Triều uể oải đáp, ánh mắt mờ mịt muốn tìm một nơi để tựa vào, đến lúc định thần lại, cậu phát hiện mình rơi vào một vòng tay quen thuộc.

Không còn hơi sức quan tâm cô chú đang đứng ngay bên cạnh, Cố Tích Triều dựa vào lòng Thích Thiệu Thương, nắm chặt anh không buông, nếu không cậu không biết phải làm sao gắng gượng.

Nếu mẹ đi rồi, bản thân đến cả người thân duy nhất cũng không còn, mà nơi cậu xem như nhà, giờ lại không biết còn có thể chứa chấp mình không nữa.

Chẳng lẽ số mệnh của cậu nhất định phải cô đơn cả đời vậy sao?

Thích Thiệu Thương cảm giác đầu vai mình ảm ướt, sóng mũi không khỏi cũng cay cay theo, “Tích Triều, dì sẽ không sao đâu.....” Những lời an ủi luôn rất cứng nhắc, nhưng có còn hơn không.

Thích Thiệu Lương đi tới vỗ vai Cố Tích Triều, cậu ngẩng đầu, hai mắt đầy sương nhìn người chú luôn luôn đối xử tử tế yêu quý cậu.

“Tích Triều, bất kể cuối cùng kết quả thế nào ——” Làm bác sĩ, Thích Thiệu Lương rất khó lặc quan nói với cậu rằng mẹ cậu nhất định sẽ không sao, “Thì, cháu còn có chúng ta —— Chúng ta, vẫn xem cháu là người một nhà.”

Cố Tích Triều chớp mắt, một giọt nước mắt lăn dài, khóe miệng không tự giác cong lên.

Mẹ cũng đi tới, cười hòa ái, “Đúng vậy, Tích Triều, chúng ta vẫn luôn xem cháu như con cái mình.....”

“Ba! Mẹ! Hai người ——” Thích Thiệu Thương mừng rỡ tròn mắt nhìn ba mẹ, họ nói vậy, có phải có nghĩa là.....

Mẹ lại tránh né ánh mắt của anh, “Chúng ta, chỉ là ăn ngay nói thật, chuyện khác, về sau hãy nói.”

Vẫn cứ lảng tránh, Thích Thiệu Thương thấy hơi thất vọng, nhưng nhìn thấy thái độ của ba mẹ với Tích Triều, vẫn thầm mong đợi.

Thấp thỏm bất an nửa ngày, bác sĩ cởi trang phục cách ly đi tới, như trút được gánh nặng, “Bà Cố đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm, không sao rồi.....”

Cố Tích Triều từ trên ghế bật dậy vọt tới trước mặt bác sĩ, hỏi lại, “Thật chứ? Thật chứ?”

Nhìn thấy bác sĩ mỉm cười gật đầu đáp lại, “Đúng là kỳ tích, thông thường bệnh nhân sars đã tới tình trạng suy hô hấp thì gần như không còn hy vọng, nhưng bà ấy lại tiếp tục cầm cự.....”

Thần kinh căng thẳng của Cố Tích Triều rốt cục có thể thả lỏng, đột nhiên người mềm oặt.....

“Tích Triều!” Thích Thiệu Thương vội vàng lao đến đỡ lấy thân mình đang trượt xuống của cậu, nhìn thấy cậu nhắm mắt sắc mặt trắng bệch, rõ là hôn mê, vươn tay sờ trán, rất nóng, Thích Thiệu Thương sợ tới hồn bay phách lạc, “Ba! Mẹ! Đầu Tích Triều nóng lắm! Có phải bị nhiễm không!”

Thích Thiệu Lương đi tới sờ trán Cố Tích Triều, thoáng suy tư, lại ngẩng đầu dữ dằn liếc nhìn như muốn xé thẳng con của mình, đổi thành anh ngơ ngác.

“Mau đưa nó tới phòng cấp cứu!”

Cố Tích Triều truyền nước biển, nằm trên giường bệnh trong phòng cấp cứu ngủ rất sâu, ba mẹ mặt sa sầm, chỉ nói một câu cẩn thận trông chừng cậu xong thì đi ra ngoài, để lại Thích Thiệu Thương lẩn nhủ tiếp tục ngơ ngác.

Thấy nhiệt độ trên trán Cố Tích Triều giảm dần, Thích Thiệu Thương cuối cùng cũng thả lỏng, chỉ cần không phải nhiễm sars thì tốt rồi.

Lúc truyền xong bình nước biển, Thích Thiệu Thương đi ra ngoài gọi y tá, xa xa nhìn thấy ba mẹ đang ngồi ở một góc sáng sủa, nhưng đang nói chuyện gì rất nghiêm trọng, hai người đều nhíu chặt mày, rất nghiêm túc, trực giác của Thích Thiệu Thương nói cho anh biết, chuyện họ đang bàn bạc nhất định có liên quan đến Tích Triều.

Thích Thiệu Thương bỗng nảy lên một ý nghĩ khá gay go, sẽ không phải..... Tích Triều bị bệnh gì nặng chứ?

Phi! Phi! Thích Thiệu Thương lập tức mắng mình đúng là miệng quạ đen, sao có thể nghĩ chuyện không may vậy chứ!

Nhưng lúc ba mẹ quay lại, Thích Thiệu Thương vẫn nhịn không được hỏi, “Tích Triều rốt cục bị sao vậy? Khi không đang khỏe mạnh sao lại sốt còn ngắt xỉu nữa? Cậu ấy sẽ không.....”

Ba lại hung hăng liếc anh, chỉ vào Thích Thiệu Thương mắng, “Thằng quỷ nhà ngươi còn không biết xấu hổ đi hỏi nữa hả! Còn không phải do nhà ngươi báo hại!”

“Con?” Thích Thiệu Thương chỉ vào mũi mình, vẻ mặt vô tội, “Con làm sao?”

“Còn giả bộ?” Thích Thiệu Lương ngó nghiêng xung quanh không có người ngoài, mới thấp giọng nói, “Bộ con không nhìn thấy giường của con —— có vết máu sao? Đêm qua thằng quỷ nhà người rớt cục làm kiểu gì, dầy vò Tích Triều thành thế này! Trong lòng con rõ nhất!! Tích Triều đứa trẻ này cũng đúng là, không chịu nghỉ ngơi đằng hoàng, sáng sớm chạy đi hứng gió biển, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy —— Con cho Tích Triều là người làm bằng sắt sao?”

Thích Thiệu Thương đuối lý cúi đầu, vốn sáng ra lúc ở bờ biển tìm được cậu thì phát hiện sắc mặt cậu không tốt lắm, nhưng, phải lo khuyên Tích Triều cùng anh về nhà, về nhà rồi phải đối phó ba mẹ, ba mẹ còn chưa đối phó xong thì gặp mẹ của Tích Triều bệnh tình nguy cấp, nhiều chuyện liên tiếp, cả nhà kể cả bản thân Cố Tích Triều cũng không chú ý tới cơ thể cậu không khỏe.

Đúng là đáng chết! Thích Thiệu Thương không khỏi mắng mình, sao có thể sơ ý dữ vậy, báo hại Tích Triều bị ốm đau tra tấn.

Thích Thiệu Lương tiếp tục mắng nhiếc con mình, “Ba biết các con tuổi trẻ có cảm xúc mạnh mẽ, nhưng không thể cảm xúc dâng trào thì bất chấp mọi thứ! Các con cơ bản không biết gì mà làm bậy, nhờ xảy chuyện con biết không hả? Con đó, làm việc chưa từng nghĩ tới hậu quả! May lần này Tích Triều không bị thương nặng..... Aiz, sao tôi lại sinh ra tai họa như nó hả trời!”

Thích Thiệu Thương mặt đầy xấu hổ, ừ ừ đến không thể ừ ừ hơn nữa, bậm môi lâu bầu thanh minh, “Con cũng đâu muốn đâu..... Tại không có kinh nghiệm.....”

“Cái gì?!” Ba mẹ đồng thời lớn tiếng hỏi lại.

“Không có gì! Không có gì!” Thích Thiệu Thương chột dạ nhìn trần nhà.

“Ừm..... Ổn quá.....” Cố Tích Triều lầm bầm, mí mắt giật giật, một nhà ba người lập tức im lặng, thấy Cố Tích Triều từ từ tỉnh lại, sắc mặt hồng hào hơn nhiều, tảng đá lớn đè trong lòng rốt cục cũng rơi xuống.

Cố Tích Triều không yên ngồi dậy muốn xuống giường, “Tôi phải đi thăm mẹ!”

Thích Thiệu Thương vội vàng đề cậu xuống giường lại, “Dì đã ổn rồi, cậu thân mình còn yếu, không nên chạy tới khu cách ly, rất nguy hiểm!”

Cố Tích Triều trừng mắt liếc Thích Thiệu Thương, thân mình yếu? Ai báo hại?

Thích Thiệu Thương tự biết đuối lý, cười gượng hắc hắc hai tiếng, vốn định sắp lại nói hai ba câu xin lỗi, lại bị ông già nhà mình vung tay to đẩy qua một bên.

“Tích Triều,” Thích Thiệu Lương hỏi, “Giờ con cảm thấy thế nào rồi? Có thấy choáng váng hay không thoải mái chỗ nào không?”

Hoàn toàn là mấy câu hỏi có lệ của bác sĩ, Cố Tích Triều lại bắt giắc đỏ mặt, lắc đầu, “Không sao ạ, cô chú không cần lo lắng.”

Thích Thiệu Lương cười nói, “Không sao thì tốt rồi, nhưng, Tích Triều ——” Thích Thiệu Lương lời nói thành khẩn, “Về sau cháu nhất thiết không thể mặc thằng khốn kia quấy rối, làm không khéo sẽ bị thương! Ừm ——” Ông thoáng khựng lại rồi nói tiếp, “Dù..... Dù có muốn làm, cũng nên chú ý tới phương pháp.....”

Phương pháp?!

“Ba! Ba, ba, ba ——” Thích Thiệu Thương run rẩy chỉ vào ba mình, khoa trương quát lên, “Ba cứ nhiên biết!?” Sau đó nắm tay áo mẹ mình lắc mạnh, “Mẹ, mẹ phải điều tra ba, ổng, ổng, ổng khẳng định có vấn đề!”

Không đợi ông ba đáp cho, thì mẹ đã đập lên lưng anh một cái không nhẹ không mạnh, “Con vớ vẩn ồn ào gì hả! Con mới có vấn đề! Mẹ với ba con là bác sĩ, chuyện thế này, chúng ta đương nhiên biết chút ít! Bệnh nhân như vậy chúng ta cũng từng gặp qua.....”

“Vậy, ba, mẹ, hai người..... Chúng con..... Ừm.....” Thích Thiệu Thương ấp a ấp úng, đơn giản là muốn hỏi thái độ của cha mẹ đối với họ.

Ba mẹ đương nhiên hiểu, mẹ thở dài một hơi, sắc mặt nhìn qua không mấy tốt, “Chuyện thế này, chúng ta từng gặp, nhưng thật sự rơi xuống đầu mình đúng là rất khó chấp nhận, nhưng, thanh niên các con có cách nghĩ của riêng mình, chúng ta nếu phản đối chỉ sợ các con cũng không nghe, kiên quyết tách ra, các con nhất định sẽ hận chúng ta..... Nên, mẹ và ba con mới này đã thương lượng rồi, chuyện của các con chúng ta tạm thời cho qua.....”

“A?” Thích Thiệu Thương cùng Cố Tích Triều liếc nhau, đồng thời bật thốt, này, quả thật rất bất ngờ.

Thích Thiệu Lương tiếp lời, “Thiếu Thương con đã nói, chuyện của con, ba không có quyền đưa ra kết luận, con nói đúng, cho nên ba và mẹ con đồng ý đem quyền lựa chọn giao cho các con. Hai người các con, là do chúng ta nuôi lớn, kỳ thật, nếu không phải vì các con đều là con trai mà chúng ta xưa nay chưa từng nghĩ về phương diện kia, vốn nên sớm nhận ra, tình cảm giữa các con quả thực so với một đôi trai gái còn sâu đậm hơn, ba tin các con là nghiêm túc nên ba không làm chuyện chia rẽ uyên ương. Các con cũng đã trưởng thành, chuyện của mình hẳn phải do chính mình quyết định. Từ nay về sau, nếu các con có thể yêu nhau mãi mãi, ba mẹ chúc các con bạc đầu giai lão, tuy rằng, ba và mẹ con cũng rất muốn ôm cháu nội, nhưng ——— Chung quy không thể vì nguyện vọng của bản thân mà hại các con cả đời không hạnh phúc. Nếu một ngày tình cảm giữa các con thay đổi, ba cũng hy vọng các con có thể chia tay trong hòa bình, các con từ nhỏ đã là bạn thân, bất luận tương lai có kết cục thế nào, ba cũng không muốn nhìn thấy các con tổn thương lẫn nhau.”

“Sẽ không!” Thích Thiệu Thương cùng Cố Tích Triều đồng thanh đáp, về sau bất luận xảy ra chuyện gì, họ cũng sẽ không tổn thương nhau.

“Ba, mẹ ——” Thích Thiệu Thương vẫn còn chút khó mà tin, “Hai người —— thật sự không phản đối?”

Ba quăng cho anh một cái nhìn xem thường, “Chúng ta không phản đối, nhưng mà, là tự con nói, con có đáng để Tích Triều tin tưởng đáng để yêu không, phải do Tích Triều phán xét, nhìn con —— Vừa lười biếng vừa tùy hứng vừa nông nổi, trời sanh tính tình không tốt, tác phong thô phỉ, không chút nào chín chắn, Tích Triều —— Con khẳng định con muốn theo nó?”

“Này! Con ba có kém cỏi đến vậy không?! Dù có kém cỏi đi nữa cũng do ba sinh, ba cần gì sỉ nhục con vậy hả!??” Thích Thiệu Thương nổi trận lôi đình, ông già này, vừa này còn biểu hiện tiến bộ vĩ đại như vậy, xoay lưng liền đánh giá thấp con mình! “Ba, ba là muốn chia rẽ tụi con phải không? Muốn xoi mói tụi con cứ việc nói thẳng, việc gì phải quanh co chứ?!!”

Trên trán ông nổi gân xanh, mẹ cùng Cố Tích Triều vội vàng nhanh tay lẹ mắt mỗi người giữ chặt một bên, hai cha con này, cãi nhau mười mấy năm, còn chưa thấy chán sao.

“Chú, chú đừng nghe Thiếu Thương nói bậy,” Cố Tích Triều lời ngon tiếng ngọt trấn an Thích Thiệu Lương đang đầu đầy hắc tuyến, “Vấn đề chú nói, cháu cũng đã nghiêm túc suy nghĩ rồi.....”

“A?” Thích Thiệu Thương xoẹt phát chuyển tầm mắt qua Cố Tích Triều, trong lòng bỗng trở nên căng thẳng.

Cố Tích Triều nhìn sâu vào mắt Thích Thiệu Thương, nói “Thiếu Thương cậu ấy, quả thật có rất nhiều khuyết điểm, nhưng cậu ấy đối với cháu không như vậy, cậu ấy đúng là rất lười biếng, nhưng vì cháu, bắt cậu ấy thức khuya, dậy sớm, làm bao nhiêu việc cậu ấy cũng chưa từng trách móc một tiếng, cậu ấy đúng là rất tùy hứng nông nổi, nhưng lời của cháu, cậu ấy nhất định nghe theo, cậu ấy không đủ chín chắn, nhưng cháu thấy cậu ấy đang rất cố gắng thay đổi..... Tóm lại, cháu tin cậu ấy!”

“Tích Triều ” Thích Thiệu Thương hai mắt long lanh tràn đầy thâm tình khẩn thiết nhìn Cố Tích Triều, thỉnh thoảng còn dương dương tự đắc khiêu khích cực độ liếc ông cha đôi ba lần.

“Nhưng ——” Cố Tích Triều bỗng chèn thêm, “Đôi khi cậu ấy đích thật là..... Hơi có tác phong thô phỉ, cái này..... Cháu..... cũng đành bó tay.....”

“Đừng lo!” Thích Thiệu Lương lập tức vỗ ngực hứa hẹn, “Thằng quỷ này nếu còn dám làm càn bắt nạt cháu, chú sẽ thay cháu trừng phạt nó!”

Mặt Thích Thiệu Thương lập tức nhăn nhó như chịu đả kích nặng nề, Cố Tích Triều nhin không được bật cười, không khỏi tiến lên ôm chú Thích, “Chú, cảm ơn chú, còn có cô, cảm ơn hai người!”

Có thể gặp được gia đình Thích Thiếu Thương, đúng là chuyện may mắn nhất đời này của cậu.

“Này, này, hai người ——” Thích Thiếu Thương lại bắt mẫn, hai tay dè trên vai Cố Tích Triều cùng ba mình tách ra hai bên, thở phì phì ồn ào cả lên, “Tích Triều, cậu chưa từng chịu chủ động ôm tôi, vậy mà đi ôm ông già này!!!”

Bốn con mắt đầy sát khí đồng loạt bắn về phía anh, Thích Thiếu Thương khẽ rùng mình, vèo trốn ra sau lưng mẹ mình xua tay, “Xem như tôi chưa nói gì hết.”

Thích Thiếu Thương không thể không thừa nhận một sự thật tàn khốc, trong “Một nhà bốn người” này, có vẻ mình là người không có địa vị nhất

“Văn Tình, em có tính toán gì cho tương lai không?”

Cố Tích Triều cùng Văn Tình ngồi tại băng ghế đá trên con đường trung tâm của công viên, bóng râm dày đặc che chắn nắng hè gay gắt cho họ.

“Em sẽ dốc lòng học hành để xin được học bổng toàn phần, còn có thể đi làm thêm kiếm tiền,” Văn Tình nói, “Tóm lại em nhất định cố gắng hoàn thành đại học, sẽ không bỏ dở nửa chừng!”

“Vậy nhất định sẽ rất vất vả! Một cô gái như em.....” Cố Tích Triều nghĩ tới sau này Văn Tình thân gái một mình gắng gượng nơi đất khách quê người, vẫn thấy hơi đau lòng.

“Đừng xem thường con gái, anh phải tin em chứ, em mạnh mẽ hơn trong tưởng tượng của anh nhiều đấy!” Văn Tình đùa nói một cách tự nhiên nhìn Cố Tích Triều, “Em ở nước ngoài học hai năm, từ lâu đã quen sống độc lập, chỉ là về sau phải tự lực cánh sinh có thể sẽ hơi vất vả tí, nhưng em không sợ đâu, em đã là người trưởng thành, đáng lẽ không nên dựa dẫm vào gia đình từ lâu mới đúng, không phải sao?”

Cố Tích Triều gật đầu, cậu tin lời của Văn Tình, quả thật cô mạnh mẽ hơn trong tưởng tượng của cậu, cô cũng không phải dạng đại tiểu thư quen cưng chiều từ bé, cô quật cường từ trong xương cốt giống như mình, không chịu thua, cô có kiêu ngạo của mình, quyết không nhận sự đồng tình của người khác. Thích Thiếu Thương nói đúng, Văn Tình cần sự giúp đỡ của mình, nhưng tuyệt đối sẽ không nhận tình yêu bố thí của mình.

Nên, Cố Tích Triều đã suy nghĩ rất kỹ càng, cậu sẽ không bao giờ tùy tiện đem hạnh phúc cả đời của ba người ra đánh cược lần nữa. Cậu tin tưởng, một ngày nào đó, Văn Tình cũng sẽ tìm được một bến bờ hạnh phúc thuộc về riêng mình.

“Văn Tình, nếu sau này có gì khó khăn, nhất định phải nói anh biết, anh sẽ cố gắng hết sức giúp em!”

“Đương nhiên, chúng mình là bạn tốt mà! Em sẽ không khách sáo với anh đâu đó!”

Hai người nhìn nhau cười, Cố Tích Triều phát hiện, kỳ thật cậu và Văn Tình có rất nhiều điểm tương đồng, nhưng, xem ra hai thì người quá tương đồng làm bạn bè sẽ thích hợp hơn, giống như cậu và Văn Tình, mà hai người bù đắp lẫn nhau thì thích hợp làm người yêu hơn, giống như cậu và Thích Thiếu Thương.

“Đúng rồi, nếu anh không ngại, phải thành thật trả lời em,” Văn Tình đột nhiên hỏi, “Người kia có phải Thích Thiếu Thương không?”

Cố Tích Triều ngạc nhiên hỏi lại, “Sao em biết?”

“Đúng là vậy mà,” Văn Tình vẻ mặt sáng tỏ tươi cười, “Hôm đó hai người ở dưới lầu nhà em, em thấy ảnh hôn anh.....”

Cố Tích Triều mặt đỏ bừng, hơi lúng túng, “Em..... Có phải cảm thấy tội anh.....”

“Đổi lại là người khác, có thể em sẽ cảm thấy quái lạ, nhưng là hai người các anh ——” Văn Tình nói, “Thật ra lúc học trung học thì đã cảm thấy anh đối với anh ấy tốt hơn em rồi —— Nên ngược lại em cảm thấy hai người bên nhau, rất đương nhiên!”

“Phải không?” Cố Tích Triều hơi ngượng ngùng cười cười, Văn Tình cũng cười rộ lên.

Tháng 7 nắng gắt như lửa, nhiệt độ cao giết virus chết người, mang lại cuộc sống mới, hy vọng mới cho mọi người.

Ngày mẹ Cố Tích Triều xuất viện, cửa bệnh viện rất náo nhiệt, vì bà là bệnh nhân sars cuối cùng khỏi hẳn xuất viện.

Y tá, hoa tươi, cười tươi, vui vẻ đưa tiễn, đón chào.

Sau cuộc chiến sinh tử giữa người và bệnh rất cục thấy được đoạn kết, mọi người kiên cường mỉm cười đi đến cuối con đường.

Cố Tích Triều và Thích Thiếu Thương cùng nhau đón mẹ về nhà, từ ngày nghỉ hè về nhà đã lâu, nhưng đây là ngày đầu tiên cậu về nhà của mình.

Thật ra thì Cố Tích Triều biết mấy ngày trước khi mẹ nhiễm bệnh toàn sống ở ký túc xá bệnh viện, nên nhà của cậu vốn không có virus gì cả, nhưng do chú quá lo lắng cậu một mình ở nhà không ai chăm sóc mới nói vậy thôi, mà chính cậu, cũng không muốn lật tẩy.

Mẹ thoát nhìn đã hồi phục như cũ, sắc mặt hồng hào, rất có tinh thần, Cố Tích Triều nhìn Thích Thiếu Thương, người đứng đằng sau gật đầu với cậu, Cố Tích Triều cắn môi, nói, “Mẹ, con có chuyện phải nói với mẹ.....”

Mẹ cười nói, “Có phải chuyện của con và Thiếu Thương không?”

“Mẹ ——?” Cố Tích Triều rất ngạc nhiên, chẳng lẽ mẹ đã biết trước?

“Trước lúc xuất viện, ba mẹ của Thiếu Thương đã nói với mẹ rồi,” Bà cười, “Nói thật, mẹ cảm thấy rất bất ngờ, nhưng, bác sĩ Thích nói rất đúng, con cháu tự có phúc của con cháu, chuyện của các con hẳn phải do các con tự mình lựa chọn, hưởng hồ —— Mẹ là một người mẹ không có trách nhiệm, Tích Triều —— Mẹ chưa từng mang lại cho con một cuộc sống tốt đẹp, nên không có tư cách can thiệp vào việc con lựa chọn cuộc sống mình mong muốn.”

“Mẹ, đừng nói vậy,” Cố Tích Triều cầm tay mẹ, “Chuyện quá khứ, hãy để nó qua đi.”

Bà vui mừng vỗ lên mu bàn tay con mình, “Cả đời này của mẹ, chưa từng biết đến tình yêu thật sự, chưa từng có hạnh phúc gì đáng nói, nguyện vọng duy nhất của mẹ, chính là hy vọng con có thể tìm được tình yêu thật sự, có thể hạnh phúc.”

“Mẹ, đừng quên, nửa đời sau của mẹ còn có con!” Hạnh phúc đã mất may mà còn có thời gian nửa đời người để bù đắp lại, Cố Tích Triều thật sự cảm tạ trời xanh không cướp đi sinh mạng của mẹ mình.

“Còn cháu nữa, dì,” Thích Thiếu Thương đặt tay lên hai bàn tay mẹ con Tích Triều đang nắm nhau, “Về sau cháu sẽ chăm sóc dì cùng Tích Triều thật tốt!”

Bà rút tay lại, đặt tay hai người bên nhau, “Hai người bên nhau, không nhất thiết phải ai chăm sóc ai ai nhường nhịn ai, mà phải là hai người giúp đỡ nhau dựa dẫm nhau bao dung nhau thông cảm nhau, nên, Tích Triều à, con đừng nên quá độc tài quá tùy tiện quá tự cao, thỉnh thoảng cũng nên nghe theo Thiếu Thương, đừng lúc nào cũng bắt người ta nhường nhịn con.....”

“Dì, dì, dì..... Đúng là rất vĩ đại!” Thích Thiếu Thương rơi nước mắt cảm động, cuối cùng cũng có người chịu nói lời công bằng rồi, dì, sáng suốt hơn hai cụ già hồ đồ nhà cháu nhiều! Bỏ qua hiện tượng nhìn rõ bản chất, cháu mới là người bị bắt nạt bị áp bức phải không ạ?

Cố Tích Triều bấu môi, tức giận trừng mắt Thích Thiếu Thương, ai kia vẫn cười đắc ý, cười đắc ý, cười đến thật khó ư.

Mẹ thấy hai người mắt qua mây lại, bỗng cười nói, “Có phải mẹ cản trở hai đứa không, mẹ vào phòng đây!”

“Không có, không có!” Thích Thiếu Thương vội nói, “Tụi cháu đi thì tốt hơn, dì xem TV, đừng quan tâm tụi cháu!” Nói xong Thích Thiếu Thương kéo Cố Tích Triều từ sofa đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ của Cố Tích Triều rất đơn giản, một giường đơn, một bàn làm việc cùng một ghế, toàn bộ đồ trong phòng.

“Trời! Trời! Giường của cậu nhỏ quá!” Thích Thiếu Thương thở dài, “Nhưng không sao, ôm nhau ngủ cũng tạm chấp nhận được.”

“Cậu đứng lên cho tôi! Tôi chưa từng nói muốn giữ cậu lại ngủ!” Cố Tích Triều buồn bực vươn tay túm cái tên rất tự nhiên dựa vào giường mình bắt chéo chân, ai ngờ tên vô lại kia kéo mạnh, bản thân trọng tâm không vững ngã oài xuống, chuẩn xác ngã vào lòng người nọ.

Cố Tích Triều đang định phát cáu, Thích Thiếu Thương lại buông cậu ra, dứt tay vào túi quần hai bên tìm tìm, móc ra hai cái di động giống nhau như đúc, đem một cái trong đó nhét vào tay Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều trước nhìn sau nhìn, ánh mắt dò hỏi nhìn Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương nói, “Còn tháng nữa thì khai giảng, tôi biết sau khi về trường, chúng ta sẽ không thể thế này nữa..... Đâu đâu cũng phải kiêng dè, để không bị đuổi học chúng ta phải giữ khoảng cách, nếu có di động thì sẽ tiện hơn nhiều, nếu mà cậu nhớ tôi thì nhắn tin.....” Nói xong Thích Thiếu Thương bấm mấy con số, nháy mắt di động của Cố Tích Triều đã reo vang, trên màn hình hiện lên một dãy số.

“Đó, đó là số của tôi, cậu phải nhớ kỹ nha!” Thích Thiếu Thương nói.

Cố Tích Triều đắm anh một quyền, “Mấy tuổi đầu rồi? Còn dùng tiếng chuông ‘Doraemon’ con nít vậy hả?”

“Không thích? Vậy đổi thành ‘vợ ơi vợ à anh yêu vợ, như chuột yêu gạo’, thấy sao?”

“Quên đi! Hãy cứ để Doraemon đi!”

“Aiz ——” Thích Thiếu Thương bỗng thở dài thườn thượt, “Bao giờ thì mới có thể tốt nghiệp đây?”

“Đợi không được?” Cố Tích Triều nhướng mày cười, “Sau khi tốt nghiệp đại học tôi còn muốn học lên tiếp!”

“Tôi biết! Cậu muốn ra nước ngoài du học đúng không! Không sao, tôi đi với cậu!” Thích Thiếu Thương ra vẻ oai phong lẫm liệt, “Không phải là TOEFL, GRE thôi sao? Tôi thi là được chứ gì!”

“Cậu?” Cố Tích Triều cố tình lộ ra vẻ nghi ngờ, anh thi đậu sao?

Thích Thiếu Thương ầm ục trừng to mắt, “Cậu đừng xem thường tôi, tôi nói có thể thi đậu thì nhất định có thể đậu, có bao giờ tôi gạt cậu chưa?”

“Cậu à, qua chuyên bốn được đi rồi hãy nói!” Cố Tích Triều ngoài miệng thì nói vậy, trên mặt lại bắt giắc lộ ra tươi cười, quả thật trước nay anh chưa từng khoắc lác với cậu bao giờ, chưa từng khiến cậu thất vọng.

Trên bàn làm việc đặt cạnh giường, hai con ốc biển thất tình xếp kế nhau có đôi có cặp.

Về sau họ sẽ không bao giờ xa nhau nữa, thoát chốc, hạnh phúc chân thật biết bao.

Khoa học chứng minh, mắt sẽ lừa người, nhìn thấy không nhất định là thật, phải gia tăng cảm giác thật, cần các giác quan giúp đỡ, ví dụ như xúc giác, chạm vào so với nhìn thấy dù sao vẫn có cảm giác thật hơn.

Khoa học cần chứng minh bằng thực tiễn, vì thế Thích Thiếu Thương dựa vào nền tảng khoa học, tinh thần thực tiễn, dựa vào xúc giác của môi và tay cảm nhận độ tồn tại thật của hạnh phúc.

Còn Cố Tích Triều thì bất mãn người nọ đột nhiên động tay động chân giở trò, “Này! Cậu..... Làm gì?..... Buông ra.....”

“Làm gì?” Môi Thích Thiếu Thương cọ bên tai cậu, “Không phải đã nói phải ‘thực tiễn’ sao?”

“Thích Thiếu Thương! Chú nói cậu không được làm càn!” Mẹ đang ở ngay ngoài phòng khách, để bà nghe thấy thì xấu hổ cỡ nào.

“Dì cũng nói, thỉnh thoảng cậu cũng phải nghe theo tôi!” Cậu có người làm chỗ dựa, tôi cũng có, Thích Thiếu Thương đắc ý vui đầu tiếp tục, “Lần này tôi sẽ cẩn thận, nhất định không để cậu bị thương.”

“Cậu —— Buông ra..... Tôi không muốn!” Cố Tích Triều còn đang giãy dụa.

“Tại sao không muốn?”

“Đây là giường của tôi, địa bàn của tôi tôi làm chủ! Tôi nói không được thì không được!”

“Hắc hắc..... Xin lỗi nha —— Tôi là đồng sở hữu!”

“Cậu..... A..... Vô liêm sỉ.....”

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngich-thuy-han-dong-nhan-phi-thuong-ai-tinh>